

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡ. 284 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961 ΔΡ. 5

Διεθνής αποκλειστικότητας

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΪΧΜΑΝ

Ένα συναρπαστικό ντοκουμέντο

Σε 64 φωτογραφίες

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ «ΟΣΚΑΡ»

Από την αρχή ως σήμερα

ΜΟΔΑ 1961

ΑΣΤΗΡ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 38

ΜΕΓΑΡΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τηλεγραφική διεύθυνσις -ΣΤΕΛΑΤΕΝ

Τηλέφωνα: 30-721 (8 γραμμάι) 28-279, 33-431

Ασφαλεία

ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΑΔΟΥ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ : Καθ' ὅπασαν τὴν χώραν ἐντὸς τῶν Ὑποκ/μάτων
τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝ ΚΥΠΡΩ : Εἰς ΛΕΥΚΩΣΙΑΝ, ΛΕΜΕΣΣΟΝ καὶ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΝ
ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ : Εἰς ΚΑΪΡΟΝ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ καὶ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 284 ΔΡΑΧ. 5
ΕΤΟΣ ΣΤ' 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961

Ἐκδόσις: ΕΛΚΗΝ Ἑλένη Γ. Βλάχου-Η. Γ. Ἡλιδόπουλος
Διεύθυνσις: Κων. Κ. Ψύχας (Μονὴς Πετρόκη ἀριθ. 8, Ἀθήναι)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Κ. Ζαγοριαντῆς (*Ἀλδου Μανουτίου 18 Ἀθήναι)

Γραφεῖα:

Συντάξεως, Σωκράτους 57, Ἀθήναι, Τηλεφ. 527-081
Ἐκδόσεως, Βουλιαγμένης 352, Ἀθήναι, Τηλεφ. 971-685

Συνδρομαί:

Ἑσωτερικοῦ, ἐξάμηνος δραχ. 130. Ἑτησία δραχ. 260.
Ἐξωτερικοῦ, ἐξάμηνος δολλάρ. 7. Ἑτησία δολλάρ. 14.

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατὰ τὴν συνεννόησιν—Διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἀρθρῶν καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν—Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται—Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙ.

ἙΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε.Π.Ε. (Κεφ. Καταβεβλημένον δρ. 400.000)

Οἱ ἀναγνώστες μας γράφουν

Τὸ ταξίδι τοῦ Ὀδυσσεύ

Ἐνα βιβλίο παρακίνησε τὸν ἀναγνώστη μας κ. Σ.Ι.Α. ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴ γὰρ μᾶς γράφει μὴ ἐνδιαφέρουσα ἀποψη γιὰ τὰ ταξίδια τοῦ Ὀδυσσεύ:

«Κάποιος πλοίαρχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑμπορικοῦ Ναυτικοῦ, γράφει, πού μέσα στὰ δύο τελευταῖα χρόνια ἔκανε διὰ ὁλόκληρους περίπλους τοῦ κόσμου καὶ πολλὰς ἄλλας διαδρομὰς καὶ διασταυρώσεις τῶν μεγάλων θαλάσσων ἀπὸ μὴ στερὰ στὴν ἄλῃ, κάποιος πού μελετώντας τὰ διάφορα δεδομένα πάνω στὸ «Ὀδυσσειακὸ ταξίδι», ἀφῆσε τὸ μυαλό του νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ψυχρῆς λογικῆς τῶν ντακουμένων, ἐξέδωσε ἓνα μικρὸ βιβλίο μετὸν τίτλο «Ὀδυσσεύς Περίπλους». Ὁ πλοίαρχος κ. Γερ. Κολαίτης πιστεύει ὅτι οἱ μαζωχτῆδες τῶν Ὀμηρικῶν Ἑπῶν τὰ παρανακάτωσαν κ' ἔτσι ἔχουν ἀφήσει μικροὺς καὶ τρανοὺς πολλὸ μπλε. γμένους μ' αὐτάς.

Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τοὺς Κρήτες ἀκουσε ὁ πολυμήχανος βασιλιάς γιὰ τὸν «Ποταμὸ Ὀκεανὸ» καὶ γιὰ τὴν Ἀτλαντίδα, τότε πού πολεμοῦσαν στὴν Τροία. Τὸ πνεῦμα τοῦ πανέξυπνου Ἰθακησίου, πού ἔδωσε τὴν νίκη στὸς Ἕλληνες, ζήτησε νέους ὀρίζοντες. Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Τροία ἀποφασισμένος νὰ πᾶ νὰ βρῇ τὸν Ποταμὸ Ὀκεανὸ, δηλαδὴ, τὸ Κόλπιον Ρεῦμα, πού εἶναι παγκόσμια γνωστὸ ὡς τὸ «Κόλφ-στέρν». Στὸ «Ἄλ» τῆς Ὀδυσσεύς ὁ Ὀμηρὸς γράφει ἐπὶ πλοῖο μας ἔφτασε στὰ πέρατα τοῦ θαλάσσιου Ὀκεανοῦ ὅπου ὁ ἄνεμος καὶ ὁ κυβερνήτης τὸ διηύθυναν. Ἔτσι, μετὸν βορειοανατολικὸ ἀληγῇ ὁρειον, ὅπως οἶοι οἱ θαλασσοπόροι, ἀφῆσαν τὴν Εὐρώπην. Προχωρώντας στὰ πρῶτα μετὰ πανά καὶ κουτιά, ὁ Ὀδυσσεύς ἔφθασε σὲ μὴ στερὰ ἢ ὅποια πιστεύεται ὅτι θὰ ἦταν κάποια ἀπ' τὴς Μπαχάμες ἢ καὶ αὐτὴ ἡ Τρινιδά. Ἄν κρίνετε ἀδύνατον τὴν δική μου ὑπόθεσιν, συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς, ρίξτε τότε μὴ μὰτιὰ στὴν ἐφημερίδα τῆς Βοστώνης «Μηνῶν» τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης, στὸ ἀρθρο τοῦ διασημοῦ Πήτερ Ἀλμπερτ πού ἔχει τίτλο «Ὁ Ὀδυσσεύς στὴς Δυτικὲς Ἰνδίες». Λοι-

πόν, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ἐκφράζεται ἡ γνώμη ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς δὲν ἐπῆγε μόνον στὴς Δ. Ἰνδίες, ἀλλὰ ἐταξίδεψε γύρω στὸν κόσμον. Ὁ σοφὸς αὐτὸς λέγει ὅτι ἀνεκάλυψε πηγὲς παλιότερες τῶν Ὀμηρικῶν Ἑπῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει ὅτι ὁ θρύλος τῆς Κολοφούς εἶναι ἀβάσιμος, οἱ δὲ Καραῖ-βὰι, ἀφοῦ ἔβρεψαν τὸν Ὀδυσσεύα καὶ τοὺς συντρόφους του γιὰ πολὺ διάστημα, τοὺς ἐκράτησαν κοντὰ τοὺς μετὰ θέληγιά τους καὶ μετὰ τραγῳδία τους, τὰ ὅποια μέχρι σήμερα εἶναι τὰ γνωστὰ «Καλώφω», πού τραγουδοῦν καὶ χοροῦν σ' ὅλα τὰ ἐξωτικά ἐκείνα μέρη.

Ἀκολουθώντας τὸ ἴδιο ρεῦμα στὴς κατάλληλες ἐποχές, ὁ Ὀδυσσεύς γύρισε στὴν Εὐρώπην, ἐπιχείρησεν ὅχι πολὺ δύσκολη, ἀφοῦ ἴσαμε χθὲς τὴν ἔκαναν ὅλα τὰ μικροφάρδικοι τῆς Δυτικῆς καὶ Βόρειας Εὐρώπης, μετὰ πανά τους. Στὴν Εὐρώπην, ἀφοῦ περιπλανήθηκε στὴς σκοτεινὲς καὶ ὀμίχλωδεις περιοχές τῆς καὶ στὰ παλιρροϊκά της πελάγη, εἰσῆλθε τέλος στὸ στόμιο τοῦ Τάγρου ὅπου ἔκτισε τὴν Ὀδυσσοῦπολιν, τὴν σημερινὴ Λισσαβὼνα (ΟΥΛΙΣΣΙΠΟΛΙΣ — ΟΥΛΙΣΣΙΠΟ — ΛΙΣΣΙΠΟ — ΛΙΖΜΠΟΑ). Οἱ Λατίνοι τὴν ἔλεγον «Οὐλίσιππο Πουλχέρμω», δηλαδὴ «ῥοσιωτάτῃ Ὀδυσσοῦπολιν».

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή ἀκολουθῶν τὸ ρεῦμα καὶ ἐξέπεσε βορινὰ ἀπὸ τὰ θρεπτικὰ νησιά καὶ χάθηκε στὸν Σκαγεράκη καὶ Κατεγάκη, ἐκεῖ πού τώρα ὑπάρχει ἡ πανάρχαια δανικὴ πόλις Ὀντένσε. Ἐκεῖ τοποθετεῖ καὶ τὴς σειρήνες. Οἱ ἑαυθὲς κόρες τοῦ Βορρὰ τὸν ἔβλεψαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς σὰν τὸν εἶδαν μετὰ τοὺς συντρόφους του ὅλους μελαγχρονοὺς, γεροδεμένους καὶ ὠραίους, τοὺς ἐλάτρευαν ὡς θεοὺς καὶ ἔμεινε στὴ μνήμην τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ὡς θεὸς Ὀνξίν.

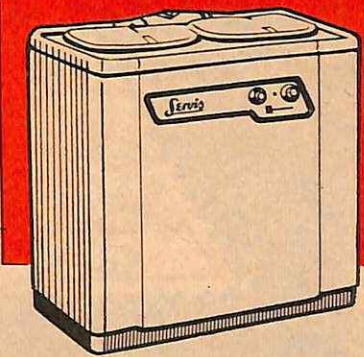
Καὶ ὁ ἐπιστολογράφος μας καταλήγει μετὰ τὴν εὐχὴ ὅτι κάποτε ἡ ἀκαπάνη τῆς ἐπιστήμης θὰ σηκώσῃ τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου καὶ τότε ὁ κόσμος θὰ μάθῃ ὅτι ὁ βασιλιάς τῆς μυχρῆς Ἰθάκης ἦταν ὁ πρῶτος πού πραγματοποιήσε τὸν γύρω τοῦ κόσμου.

Olympic

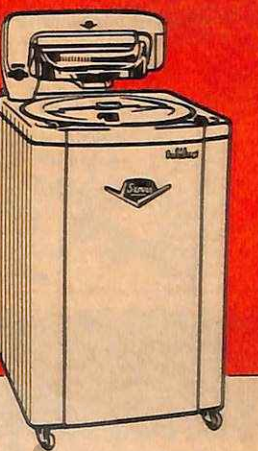

ΑΥΤΟΜΑΤΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

COMBINATION
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ
ΣΤΙΠΤΗΡΙΟΝ
ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΟΝ

Βράζει τὸ νερό, πλένει, ξεβγάζει, στίβει καὶ ΣΤΕΓΝΩΝΕΙ τὰ ρούχα.

ΤΥΠΟΣ Μ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ
ΣΤΙΠΤΗΡΙΟΝ
χωρητικότης 4½ κιλά

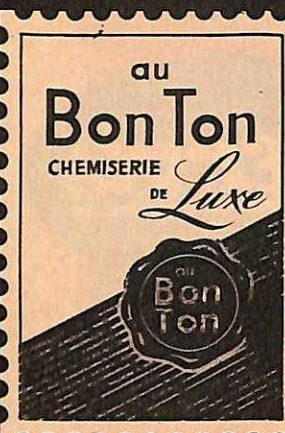

ΤΥΠΟΣ Σ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΟΝ
ΣΤΙΠΤΗΡΙΟΝ
χωρητικότης 3 κιλά

Μόνον
ἡ Servis
δραθεῖ τὸ καταλλήλο
ἡλεκτρικὸ πλυντήριο
γιὰ κάθε σπιτί

ΠΡΕΛΟΥΝΤΑΙ
ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΗΛΕΚΤΡΙΚῶΝ
ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Μ. & Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ, ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΟΥ 8, ΘΕΣΣ/ΚΗ, ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29

Η Συλλογή της Έφης

Οι Σκωτσέζοι
για τις
γκάϊντες...

...καί η

ΦΙΛΙΠΣ
για τα Μαγνητόφωνα

EL 3541

EL 3542

Φορητόν Μαγνητόφωνον τεσσάρων μαγνητικών έγγραφών. Ειδικά μελετημένο για να εξυπηρετήσει το σημερινό μοντέρνο σπίτι.

Μαγνητόφωνο ύψηλης πιστότητας, τριών ταχυτήτων και τεσσάρων μαγνητικών έγγραφών.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΦΙΛΙΠΣ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΟΙΟΤΗΤΑ!

Για επίσημες
περιστάσεις

Για κάθε μέρα

Για πολύ
σοβαρούς κυρίους

Για πολύ νέους

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΑΠΟ ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Σε μεγάλη ποικιλία ποιότητων, από την πιο φθηνή και πολυτελή ποπλίνα, γνωστή ως (No 1080), έως την πιο φθηνή και γερή καθημερινής χρήσεως, γνωστή ως (No 380). Θετικά πλεονεκτήματα: σταθερές ποιότητες, αναλλοίωτα ευγενικά χρώματα, εξαιρετικά νήματα, επεξεργασία Σανφοράϊζντ.

Με ό,τι βάσει ο νους σε θαυμάσια ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουουρεύει!

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΑΠΟ τις τελευταίες α-
νοιξιάτικες δημιουργίες του
οίκου Μπαλμαίν. Κοιτάει
τουαλέτα από λευκή δαντέλλα
σε κλασική γραμμή. Ο Μπαλ-
μαίν παρουσίασε την συλλογή
του σ' έναν εξωτικό διάκοσμο
που εφίλοτέχνησαν οι καλλι-
τέχνες Μαζό και Μεγέο.
(Φωτογραφία DALMAS)

dura-glit
ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

By Appointment
To Her Majesty Queen Elizabeth II
Suppliers of Metal Polish
RECKITT & SONS LTD

SILVO

Κάνει και αστράπτουν
τα ασημικά.

ΣΙΛΒΟ

Δίδει λάμψη πολυτελείας
στα σκεύη σας.

SILVO

Είναι λεπτό και κατάλ-
ληλο για τα πλέον εύπαθη
ασημικά.

ΣΙΛΒΟ

Το προϊόν της απόλυτου έμπι-
στοσύνης για την στίλβωσι

ΑΡΓΥΡΩΝ
ΕΠΑΡΓΥΡΩΝ
ΧΡΥΣΩΝ
ΕΠΙΧΡΥΣΩΝ

Καλό Πάσχα!

Το **ROL** σας στέλνει τις χαρούμενες εύχές του και όπως
σε κάθε μεγάλη γιορτή, έτσι και τώρα, με το **καινούργιο**
Πασχαλιάτικο κουτί του σας προσφέρει:

Για τα παιδιά σας: Έξοχα Πασχαλινά αυγά - πάνω σε
λουλουδένια βάσι - με ποικιλόχρωμες ανάγλυφες πα-
ραστάσεις.

Για σας: μια σειρά από χαριτωμένα κοσμήματα.

Για το σπίτι σας: Ένα πρακτικό πρωτότυπο μικρό
σερβίς για ξηρούς καρπούς.

ROL μέ **07**

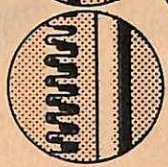
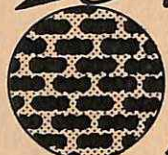
ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ — ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΣΕΝΤΟΣ

BRAUN

Η ΜΟΝΗ ΠΟΥ ΞΥΡΙΖΕΙ ΤΕΛΕΙΑ

Ξυρίζετε με **ΝΕΟ** τρόπο

ΟΔΟΝΤΩΤΕΣ ΟΠΕΣ
πού δεν υπάρχουν σε
καμμία άλλη μηχανή

Συγκρίνατέ την
πριν αγοράσετε
μια άλλη Ηλεκτρική
Ξυριστική μηχανή

Η διαφήμιση δεν
έχει την αξία
της δοκιμής

BRAUN

Πωλούνται σε όλα τα ειδικά καταστήματα
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. **N. ΛΑΓΓΟΥΣΗΣ**
ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 27

Δίαιτα ή όχι;

**ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΠΕΘΑΙΝΕΤΕ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ**

«Όχι ασήπτη δίαιτα πιά», συμβουλεύουν οι Γερμανοί ειδικοί. «Εάν θέλετε να ελαττώσετε το βάρος σας ή να διατηρήσετε κομψή τη σιλουέττα σας, δεν χρειάζεται πιά να υποβάλλεστε σε μία ατέλειωτη θασανιστική δίαιτα. Η διαρκής «στέρηση» και τα ατέλειωτα «μή» κάνουν τη ζωή μαρτύριο, αφαιρούν κάθε χαρά της και συγχρόνως υποναμεύουν ουσιαστικότερα την υγεία.

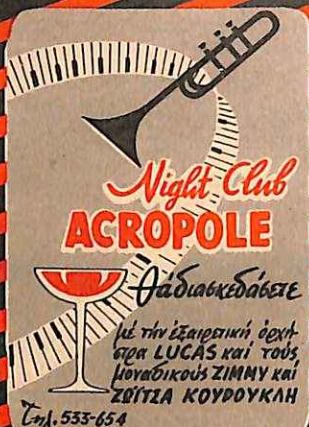
Αναμεία, σωματική, ψυχική και νευρική κατάπτωσης, ένα διαρκές αίσθημα κοπώσεως, μελαγχολία, δέρμα μαρμαμένο, τσου μερικώς από τις πιο συνηθείς συνέπειες της κούρας αδυνατίσματος.

Πρέπει, λοιπόν, να διακινδυνεύσετε «όλ» αυτά χάριν της κοιμότητος; «Όχι» διότι ευτυχώς τρώγοντας απ' όλα με μέτρο και πίνοντας κάθε πρωί ένα φλυτζάνι ζεστό «Τσάι Ρίχτερ» μπορείτε να αδυνατίσετε εντελώς ακίνδυνα, όσο θέλετε. Με το «Τσάι Ρίχτερ» όχι μόνον ελαττώνεται το βάρος, αλλά το σώμα αισθάνεται καλύτερα. «Ο» λα τα όργανα λειτουργούν όπως πρέπει. Οι πονοκέφαλοι, τα νεύρα, η κόπωση, η άθυμία εξαφανίζονται βαθμιαία και το δέρμα ξαναβρίσκει την ελαστικότητά του.

Το «Τσάι Ρίχτερ» είναι αγνό φυτικό παρασκεύασμα, δοκιμασμένο εδώ και 50 χρόνια, που έχει την καταπληκτική ιδιότητα να αποβάλλει το περιττό βάρος του σώματος, διατηρώντας συγχρόνως τον οργανισμό σε μία κανονική, ισορροπημένη λειτουργία. Αρχίστε από σήμερα να πίνετε κάθε πρωί ένα φλυτζάνι ζεστό «Τσάι Ρίχτερ» και σύντομα θα διαπιστώσετε τα ευεργετικά του αποτελέσματα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΣΥΧΑΡΙΩΤΕΣ ΏΡΕΣ

Ο άνδρας που προσέχει την εμφάνισή του
χρησιμοποιεί μαντήλια STOFFELS

Λευκά και χρωματιστά
μαντήλια των μεγάλων
έλβετικών εργοστασίων
STOFFELS.

Ζητήστε να δήτε στην άκρη
τους το σήμα: «ΨΑΡΑΚΙ»

ΠΑΡΑΚΑΤΩΗΚΗ: Β. ΚΩΝΣΤΑΝΟΓΛΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 35, ΤΗΛ. 21 - 770

Νέα
σύνθεσις με
ΠΛΑΣΤΙΚΑ

Ξέχασα ν' αγοράσω
LAMBO

Η Παρκετίνη LAMBO
κυκλοφορεί από σήμερα
και λευκή (άχρωμη), σε
λευκά δοχεία και στην
ίδια πάντοτε γνωστή
ποιότητα.

ΕΘΝΙΚΗ

Κυρίες μου,
Βαδίζετε σίγουρα,
Βαδίζετε άνετα,
με τον ΑΘΑΝΑΤΟ ΠΤΕΡΝΙΤΗ

N. ΜΑΥΡΙΔΗ

πού έλυσε όριστικά το πρό-
βλημα έπισκευής τακουνιών.

N. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΚΑΝΑΡΗ 13 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Νέες φόρμες...

Νέα μοντέλλα...

Νέα σχέδια υποδημάτων,

με τον ΑΘΑΝΑΤΟ ΠΤΕΡΝΙΤΗ

στα καταστήματα

N. ΜΑΥΡΙΔΗ

Κανάρη 13 - Κολωνάκι

ΝΕΟΝ ΑΠΟΚΤΗΜΑ
ΣΥΝΟΨΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΚΑΤΥΜΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 1 Ιουλίου. — Άσυνήθως σπύροη γυναικών εις ένα μεγάλο παρισινό κατάστημα προσκάλεσε ζωηρόν ενδιαφέρον. Αφορμή της σπύροης, ή επίδειξις μιάς επαναστατικής συσκευής «μασσάζ», πολύ αποτελεσματικής διά την αποβολήν κάθε περιττού πάχους, διά την καταπολέμησιν της δυσκοιλίης, της και διά την τόνωσιν και διατήρησιν του σώματος. Η νέα αυτή συσκευή πωλείται φθηνά και ονομάζεται BUIMASSOR (Μπουιμασσόρ). Βασίζεται εις μίαν χυλιετή ιδιότην μέθοδον ή οποία θοηθεί τις γυναίκες των Ινδιών να διατηρούν την λεπτήν σιλουέτταν και την νεανικήν ελγυγισίαν των, διά την όποιαν τόσοσ φημίζονται. Πρόκειται διά 10 μικρές μπάλλες από έύλο πυξού τοποθετημένες καταλλήλως εις μίαν θάσιν. Οι 10 αυτές μπάλλες λειτουργούν προς όλας τάς κατευθύνσεις εις συνεχείς κυματοειθείς κινήσεις και ούτω ζυμώνουν και κυριολεκτικώς λυώνουν κάθε συσώρευσιν λίπους, συνθλίβουσιν ταυτοχρόνως τα θυλάκια νερού. Το BUIMASSOR είναι χειροκίνητον. Η χρήσις του άναπληρώνει την γυμναστικήν την όποιαν ούδέποτε συνήθως καταφέρνομεν να κάμνωμεν. Χάρις εις το BUIMASSOR στο σπίτι σας, χωρίς να σας θλήη κανείς χωρίς φάρμακα, χωρίς ηλεκτρισμόν, χωρίς γυμναστικήν, χωρίς δίαιτα, ά δυνατόζεται με ταχύτητα, εύκολία και αποτελεσματικότητα άφάνταστη. Το BUIMASSOR θραιομείει κατά της διασκόλλησος φίλων του BUIMASSOR συγκαταλέγονται ή Μαρτίν Καρόλ και πολλά άλλα άστέρις.

Μερικά BUIMASSOR, μόλις παρελήφθησαν από τα Φαρμακεία: Μπακάκου (Όμόνοια), Πολυχρόνη (Σταδίου 19), Βυζά (Κανάρη 10, Κολωνάκι), Γερολυμάτου (Βουκουρεστίου 2), Πιτσινού (Βουλής και Μητροπόλεως) και στην Θεσσαλονίκη Φαρμακείον Γ. Κάλας (Άγίας Σοφίας 16).

ΤΙΠΟΤΑ
ΔΕΝ
ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΗΝ ΛΑΜΨΙΝ
ΕΝΟΣ
ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΟΣ
ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟ
ΚΕΡΙ

Τό έκλεκτό κερί της
παρκετίνης Μάνσιον
κάνει τό έπιπλα και τό
πάτωμα να λάμπουν.
Με την παρκετίνη Μάν-
σιον δεν χρειάζεται
πολύς κόπος γιατί στε-
γνώνει γρήγορα, γυα-
λίζει εύκολα, και κρα-
τάει πολύ.

ΛΑΜΠΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ

ΧΑΡΠΙΚ

Καθαρίζει - άρωματίζει
την τουαλέττα σας

Απλούστατο στην χρήση
Ρίχνοντας λίγη σκόνη
ΧΑΡΠΙΚ το βράδυ
στην τουαλέττα σας
έχετε καθαριότητα,
όσκλην, άρωματισμέ-
νη άτμόσφαιρα.
Απαραίτητο σε κάθε
σπίτι. Καθαρίζει την
τουαλέττα εκεί όπου
δεν φθάνει ή βούρτσισα.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

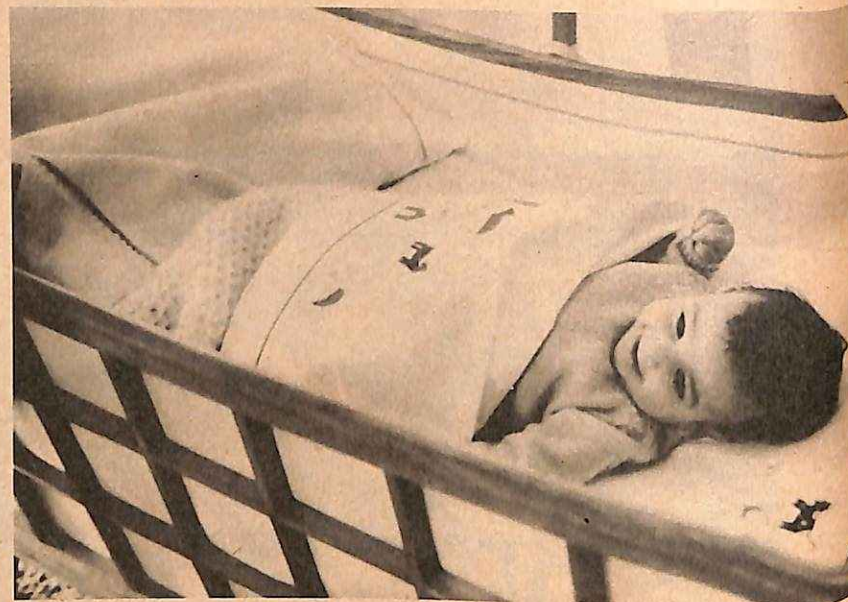
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΧΑΡΠΙΚ

Ο άειθαλής

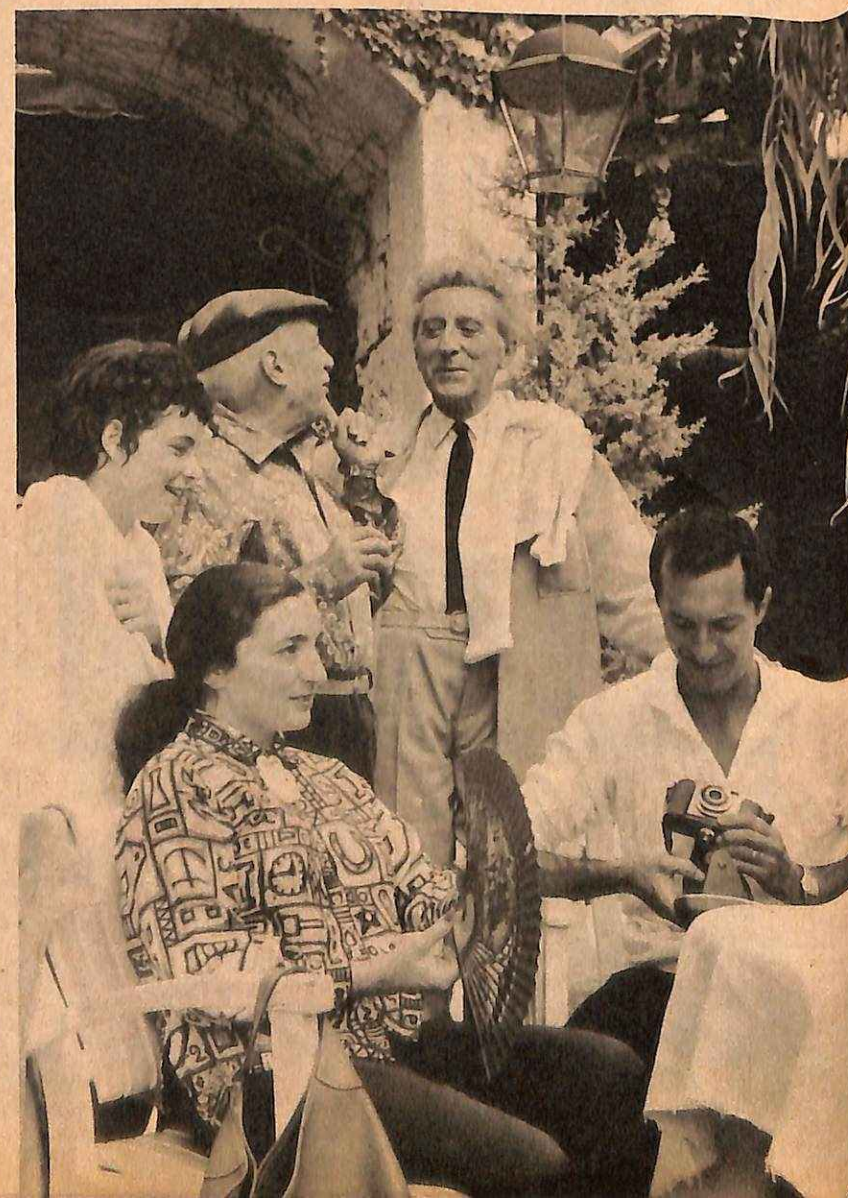
Έξη μόνο πρόσωπα —δηλαδή, οι μελλοντικοί, ο δήμαρχος του Βαλλερύ και οι μάρτυρες— παρέστησαν στους έν πάση μυστικότητα τελεσθέντας γάμους του άειθαλούς Πάμπλο Πικάσσο και της κατά 45 έτη νεώτερής του Ζακελίν Ράκ. Ο «μαίτρ», παρ' όλο που κατά τις δεκάετες του βίου του έχει συνάψει άλλεπάλληλους έρωτικούς δεσμούς, οι κυριώτεροι τών όποιων συνδέονται με τις διάφορες δημιουργικές περιόδους της γόνιμης σταδιοδρομίας του, μόνο μία φορά έχει ξαναπαντρευθεί. Με τη Ζακελίν, που ήταν τὸ εὐνοούμενο μοντέλο του τὰ τελευταία χρόνια, συνεδέθη στὰ 1954. Στὴ φωτογραφία, ἡ νεόνυμφη (καθισμένη) καί, δεξιὰ της, ὁ διάσημος ταυρομάχος καί φίλος τοῦ Πικάσσο Ντομινγκίν. Ὁρθιοί: Ὁ Πικάσσο, ὁ πανταχοῦ παρὼν Ζάν Ικοκτώ καί, ἀριστερά, ἡ Παλόμα, κόρη τοῦ Πικάσσο ἀπὸ τὸν ἀνεπίσημο δεσμό του μετὴν ζωγράφου Φρανσουά Γκιλλό

Πρωτοχρονιάτικο!

Μετὴν εὐκαιρία τῆς περσικῆς Πρωτοχρονιάς, ποὺ συμπίπτει μετὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως —21 Μαρτίου—, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τοῦ Δαοείου καὶ τοῦ Ἀρταξέρξη, πρίγκιψ Ρεζά - Δαρείος Παχλεβή, ἡλικίας ἤδη πέντε μηνῶν, δέχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του τοὺς φωτορεπόρτερς. Εὐτυχῆς στὴν πολύτιμη κούνια του καὶ στὴν πολυτιμότερη μητρικὴ ἀγκυλιά, ὁ μικρὸς διάδοχος ἀντιμετώπισε τὸ φεῶκ μετὴν ἀμεριμνησία ποὺ τὸν ἀντιμετωπίζουν οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ ἀσχέτως καταγωγῆς ἀμῆλικοί του. Ὅσο γιὰ τὴ βασίλισσα Φαράχ καὶ τὸν Σάχη, ἦταν δυὸ εὐτυχισμένοι καὶ πολὺ ὑπερήφανοι γονεῖς.

(Φωτ. Dalmaz)

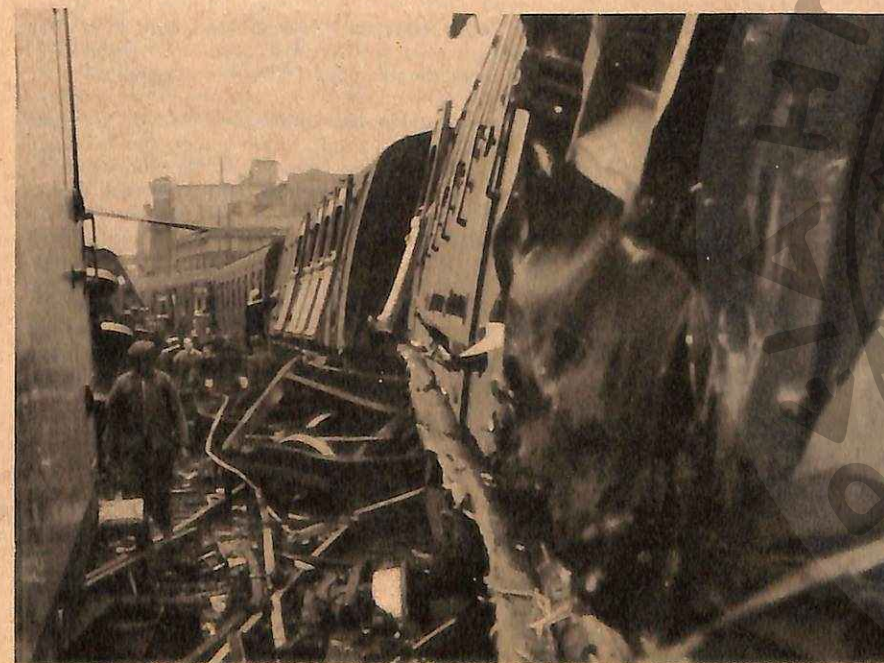
Τὸ χάσμα

Ένας τρομακτικὸς θόρυβος σὰν ὁμοβροντία κεραυνῶν ἀκούστηκε. Καὶ πάνω στὴν εἰρηνικὴ πλαγιά τοῦ Ἰντκεομπεργκετ, μιᾶς ὀρεινῆς κοινότητος μετ' ὄρυχεα τῆς Σουηδίας, ἀνοίξε ξαφνικὰ ἕνας τεράστιος κρατῆρας. Εὐτυχῶς, κανεὶς ἀπὸ τοὺς 5.000 κατοικοὺς τῆς περιοχῆς δὲν ἔπαθε τίποτε. Στὴν παρυφῇ τοῦ κρατῆρος ἔμεινε κορεμασμένο ἕνα γκαράζ, ἐνῶ ἕνα δεύτερο γκαράζ μετ' 10 αὐτοκίνητα χάθηκε μέσα στὸ χάσμα. Τελικὰ χρειάσθηκε νὰ μετακινηθοῦν εἴκοσι ἔξ οἰκογένειες

←

Θαῦμα

Ὡς ἐκ θαύματος, μόνο ἑνδεκα ἄτομα τραυματίσθηκαν ἐλαφρά, ὅταν μιὰ ἀμαξοστοιχία μετ' 1.000 ἐπιβάτες συνεκρούσθη μετ' ἑνὴν κενὴν ὀτομοτρίαν στὴ γέφυρα τῆς Κάννον Στρήτ, πάνω ἀπὸ τὸν Τάμεση, τὴν ὥρα τῆς μεγάλης πρωϊνῆς κυκλοφορίας. Θραύσματα ξύλων καὶ γυαλιῶν ἔπεσαν βροχή πάνω στοὺς ἐπιβάτες καὶ πρὸς στιγμὴν ἀπειλήθηκε νὰ δημιουργηθῇ τραγωδία ἀπὸ τὸν πανικὸ ποὺ ἐπικράτησε. Τελικὰ, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ αὐτοπειθαρχία τῶν Ἀγγλῶν ἔσωσε τὴν κατάσταση καὶ ἡ κυκλοφορία ἀπεκατεστάθη.

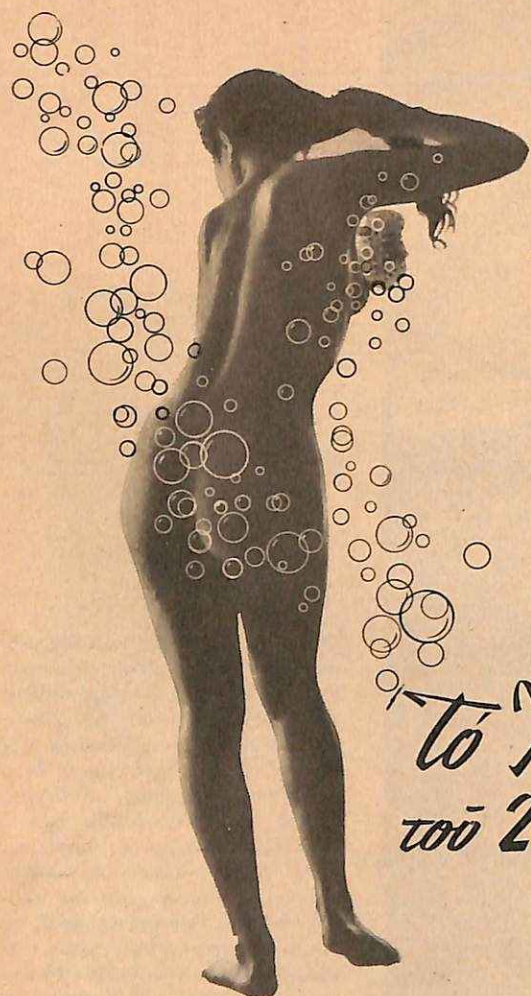
(Associated News papers)

(Pressens Bild)

Ρεκόρ

Ἡ περίφημη Σουηδὴ κολυμβήτρια Τζέην Κένερεκχιοτ κατέρριψε τελευταία τὸ ρεκόρ τῶν 800 μέτρων, ποὺ κατεῖχε πάλι ἡ ἴδια, μετ' ὅρους 9.47.7. Ἡ ἐπίδοσή της ὅμως δὲν θὰ ἐγγράφη ἐπίσημως, γιατί δὲν ἔγινε σὲ πισίνα 50 μέτρων, ὅπως ἀπαιτοῦν οἱ κανονισμοί. Ἡ Τζέην εἶναι μόλις 16 ἐτῶν καὶ στοὺς περσινοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῆς Ρώμης κέρδισε ἀργυρεὺν ἑπαθλο.

Το λουτρό
του 20^{ου} αιώνα!

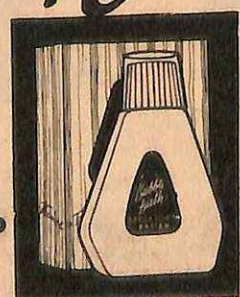
Έγινε γιὰ νὰ σὰς ξαναδώσῃ
μέσα σ' ἐλάχιστο χρόνο
τὴν αἴσθησι τῆς ξεκούρασης
καὶ τῆς προσεκτικῆς περιποιήσεως,
ποὺ δὰ σὰς ἐξασφάλιζαν
εὐγενικὰ καὶ ἐπιδέξια χέρια ξεχασμένα
σὲ ἀνατολίτικο παραμῦδι...

Γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματός σας,
τὴν τόνωσι τῶν νεύρων, τὴν εὐεξία σας
ἀρκεῖ τὸ ντούς μὲ

ΑΦΡΟΛΟΥΤΡΟΝ

Bubble
Bath

ΦΑΜΑΡ

γιὰ τὸ λουτρό, τὸ ντούς, τὸ λούσιμο

Ζητήστε το
σὲ ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ καὶ καταστήματα ΚΑΛΥΝΤΙΚΩΝ
Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ: Η ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ

Ο μαῦρος φασιμόσ

Ένα κύμα στυγνῆς βίας ὀγκοῦται,
διαρκῶς ἀγριότερο, στὶς χώρες ποὺ
κατέκτησαν τώρα τὴν ἐλευθερία

τοῦ κ. Θ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Θεωροῦμεν τὴν δημοκρατίαν ὡς μεγάλην κατάκτησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ εἶναι πράγματι. Διότι μόνον τὸ δημοκρατικὸν καθεστὼς κατοχυρᾷ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀτόμου, τοῦ ἐξασφαλίζει τὰς προϋποθέσεις ἐλευθέρως ἀναπτύξεως καὶ ἐλευθέρως διαχειρίσεως τῶν τυχῶν του καὶ δημιουργεῖ κοινωνίας ἀνεκτῆς συμβιώσεως. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ κατάκτησις αὕτη τὸν παλαιά, ὅσον συνήθως πιστεύεται. Οὔτε σημειώνει συνεχὴ ἐξάπλωσιν. Δηλαδή, δὲν αὐξάνει σταθερῶς μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ὁ ἀριθμὸς τῶν δημοκρατικῶς διακυβερνωμένων ἀτόμων ἐπὶ τῆς γῆς.

Αἱ βάσεις τῆς δημοκρατικῆς θεωρίας ἀνεύρισκονται εἰς ὅλας τὰς μεγάλας θρησκείας, ποὺ κηρύσσουν τὴν φυσικὴν ἰσότητά τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ποὺ μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ ἀρχαιότης. Ἐχρειάσθησαν, ὅμως, πολλοὶ αἰῶνες ἕως ὅτου αἱ ἀρχαὶ αὗται δοκιμασθῶν ὡς θεμελίον πολιτικῆς ὁργανώσεως. Αἱ ἑλληνικαὶ πόλεις-κράτη, ἦσαν δημοκρατικαὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς συμμετοχῆς ὅλων τῶν πολιτῶν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων καὶ ὥθησαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε τὰ ἀπονέμειμον διάφορα ἀξιώματα διὰ κλήρου. Ἐφήρμοζαν ὅμως τὰς ἀρχὰς τῶν εἰς περιωρισμένον μόνον ἀριθμὸν πολιτῶν καὶ ἀπέκλειαν τοὺς ξένους (δηλαδή τοὺς καταγομένους ἀπὸ ἄλλας πόλεις) καὶ τοὺς δούλους. Καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τούτων Ἕλληνας φιλοσόφος ἐθεώρει τὴν δημοκρατίαν αὐτὴν ἰδεώδες πολίτευμα. Τὸ προέβλεπον ἀπλῶς ἀπὸ τὴν μισητὴν τυραννίαν.

Οὔτε εἰς τὴν Ρώμην (ἐπὶ τῆς λεγομένης «ἐλευθέρως πολιτείας») ὑπῆρχε πραγματικὴ δημοκρατία. Ἡ συμμετοχὴ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν διακυβέρνησιν ἦτο τυπικὴ, ἡ δὲ πραγματικὴ ἐξουσία εὕρισκετο εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς ἀριστοκρατίας τοῦ πλοῦτος καὶ τῆς μορφώσεως. Ἡ ἔλευσις, κατόπιν, τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν μετέβαλεν αἰσθητῶς τὴν κατάστασιν. Ἡ ἰσότης, τὴν ὁποίαν ἐκήρυξεν οὗτος ἡτο πνευματικὴ, ὄχι νομικὴ ἢ οικονομικὴ. Κάποια πρόδοος — μικρὰ ὅμως, — ἐσημειώθη κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεσαίωνα, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τὴν ἔννοιαν τοῦ «συμβολαίου» (δηλαδή τῆς ἀμοιβαιότητος τῶν υποχρεώσεων μεταξὺ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων) καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ἰδέαν τῆς ἀντιπροσωπεύσεως, ποὺ ἔλυσε κατόπιν τὸ πρόβλημα τῆς δημοκρατικῆς διακυβερνήσεως μεγάλων κοινωνιῶν.

Ἡ δημοκρατία, ὡς ἀναγνώρισις τοῦ δικαιώματος τοῦ ἀτόμου νὰ διαφωνῇ, ὑπῆρξε γέννημα τῆς θρησκευτικῆς Μεταρρυθμίσεως, ἂν καὶ πολὺ ὀλίγο ἀπὸ τοὺς μεταρρυθμιστὰς εἶχαν τὴν ἀνταρτήσιν πρὸς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀρχῶν αὐτὴν καὶ ἔναντι ἐκείνων, ποὺ διεφώνουν πρὸς τὰς ἰδέας τῶν. Ἡ Μεταρρύθμισις, πάντως, ἐπιτηροῦσε ἐπὶ τῆς συζητήσεως καὶ ἡ συζήτησις συνεπαγόμην κάποιον ἐλευθερίαν δι' ὅλους, οἱ ὁποῖοι μετέχουν αὐτῆς. Αἱ πρῶται ἀσφαfeis διακηρύξεις τῆς δημοκρατικῆς θεωρίας προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοὺς Διαμαρτυρομένους: Κάθε ἄνθρωπος γεννιόμενος εἰς τὴν Ἀγγλίαν — ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς — δὲν εἶναι νοσητὸν, οὔτε δάσει τῶν θείων νόμων, οὔτε δάσει τῶν φυσικῶν, νὰ μὴ ἔχη τὸ δικαίωμα ὅπως ἐκλέγῃ ἐκείνους, ποὺ πρόκειται νὰ θεσπίσουν τοὺς νόμους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ζῇ ἡ θ' ἀποθάνῃ.

Ἡ δημοκρατία ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνομεθα σήμερον καὶ ὅπως τὴν ζοῦν οἱ δημοκρατικῶς διακυβερνώμενοι λαοί, ὑπῆρξε καρπὸς μιᾶς βραδείας καὶ ἐπιπόνου ἐξελίξεως, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ συνεχίζεται μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Τὸ βασικὸν γινώρισμά της, ἡ καθολικὴ ψηφοφορία (διὰ τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ διασταμένων ἀντιπροσώπων καὶ οἱ κατέχοντες τὴν ἐξουσίαν), εἶναι ἐντελὸς πρόσφατον ἀπόκτημα. Μέχρι πάντως καὶ τῶν πρώτων δεκαετηρίδων τοῦ 20ου αἰῶνος ἐσημειώθη σταθερὰ μᾶλλον ποιοτικὴ διεύρυνσις καὶ ποσοτικὴ ἐξάπλωσις τῆς δημοκρατίας. Κάθε μεταβολή, ἡ ὁποία ἐπραγματοποιεῖτο — εἴτε δι' ἐπαναστάσεως, εἴτε δι' ἐθνικῶν ἀνακατανομῶν — ἀπετέλει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ πρόσδοον τοῦ δημοκρατικοῦ ἰδεώδους εἰς τὴν πράξιν. Αἱ ὀπισθοδρομήσεις ἦσαν σχετικῶς ὀλίγαι.

Ἀπὸ τῆς δευτέρας δεκαετηρίδος τοῦ 20ου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἔχομεν μίαν σημαντικὴν ἀνάσχεσιν τῆς προόδου αὐτῆς, ποὺ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας λαμβάνει ἀνσηχυτικὰς διαστάσεις. Ὁ κομμουνισμός, ὁ φασισμός, ὁ χιτλερισμός (δηλαδή τὰ ὁλοκληρωτικὰ κοσμοθεωρητικὰ καὶ κοσμοκρατορικὰ καθεστῶτα) καὶ αἱ δικτατορίαι — εἶναι ὅλα καρποὶ τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας, κατὰ τὴν διάρκειαν, ἀκριβῶς, τῆς ὁποίας εἰς ὠρισμένας χώρας διηρῦνετο αἰσθητῶς ἡ δημοκρατία. Καὶ ὁ μὲν φασισμός καὶ ὁ χιτλερισμός ἐσαρώθησαν μὲ τὸν δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον. Ὁ κομμουνισμός, ὅμως, ἐξήπλωθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου περιόπου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, αἱ δὲ δικτατορίαι — ἀπροκάλυπτοι ἢ συγκαλυμμένοι — αὐξάνουν καὶ πληθύνονται μὲ ταχὺν ρυθμὸν.

Δύο εἶναι τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς συντελουμένης εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐξελίξεως. Πρῶτον, ὅτι ὅσα ἀνελεύθερα πολιτικὰ καθεστῶτα ἀνατρέπονται εἰς τὰ διάφορα σημεία τῆς γῆς δι' ἐπαναστάσεων, ἀντικαθίστανται ὅλα κατὰ κανόνα σχεδὸν μὲ πολὺ στυγνότερας δικτατορίας ἢ καταπνίγονται ἀπὸ τὸν ἐπιβίωσαντα τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου κομμουνιστικὸν ὁλοκληρωτισμόν. Πουθενὰ ἡ ἐπαναστάσις δὲν εἶναι φορεὺς ἐλευθερίας, προόδου, δημοκρατίας, ἐξωμώσεως τοῦ ἀτόμου. Ἐνῶ κατὰ τὸ παρελθὸν δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ κανὼν.

Τὸ δεύτερον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ὅλα τὰ νέα ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν, μὲ τὴν ραγδαίαν ὑποχώρησιν τῆς ἀποικιοκρατίας εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ὑπετάγησαν ἀμέσως — ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων — εἰς μίαν ἐγχωρίαν δικτατορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλον ἐπὶ τῶν λαῶν τῶν οἱ ἡγεῖντες — πραγματικῶς ἢ κατὰ τεκμήριον — τοῦ λεγομένου «ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ» ἀγώνος. Καὶ ἡ δικτατορία αὕτη εἶναι κτηνωδέστερα ἀπὸ κάθε ἄλλην, ποὺ ἔχουν δοκιμάσει κατὰ καιροὺς οἱ λαοί.

Ἡ ἐθνικὴ, δηλαδή, ἐλευθερία δὲν φέρει ποτέ σχεδὸν μαζὺ τῆς σήμερα καὶ τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν — τὴν δημοκρατίαν. Ἀπὸ τοῦ 1940 μέχρι σήμερον ἐδημιουργήθησαν περὶ τὰ 40 νέα ἀνεξάρτητα κράτη. Ἐὰν ἐξαίρεσις κανεὶς δύο ἢ τρία τὸ πολὺ ἀπὸ αὐτὰ, ὅλα τὰ ἄλλα κυβερνῶνται ἀπὸ μίαν κλίκαν ἀνευδοϊστών στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐν ὀνόματι τῆς ἀντιθέσεως πρὸς τὴν ἀποικιοκρατίαν καὶ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς προστασίας τοῦ ἔθνους ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς ἐπιστροφῆς της, ἔχουν ἐπικαθῆσι ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν καθυστερημένων λαῶν τῶν, τοὺς δυναστεύουν κτηνωδῶς καὶ μετέρχονται μεθόδους ἀγρίας ἐξοντώσεως παντὸς διαφωνούντος. Ὅπου διεξήχθησαν ἡ διεξάγονται ἐκλογαί, ἀποτελοῦν τραγικὴν παρωδίαν. Οἱ νέοι αὐθένται — ἀκόρεστοι, φιλόδοξοι, διψᾶν διὰ δύναμιν καὶ πλοῦτον, ἐστερηνέμοι παντὸς ἀνασταλτικού — εἶναι δεκάκις χειρότεροι ἀπὸ τοὺς παλαιούς. Καὶ ἡ τραγωδία ἐκατομμυρίων ἀνθρωπίνων δυνάμεων συνεχίζεται ἐπιδεινουμενὴ ὑπὸ τοὺς ἦχους τῶν θυρίων τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας. Οἱ νέοι λαοὶ ἀπολαμβάνουν τώρα τῆς ὑψηλῆς πολυτελείας νὰ ἐξοντώνωνται εἰς πολὺ μεγαλύτερον ποσοστὸν ἀπὸ τοὺς ὁμοφύλους τῶν. Αὕτη, δυστυχῶς, εἶναι ἡ πραγματικότης, ποὺ διαμορφοῦται σήμερον μὲ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας.

Ἰδιαίτερως ἀνησυχητικὸν εἶναι τὸ φαινόμενον, ποὺ παρουσιάζεται εἰς τὴν ἀπελευθερωμένην Ἀφρικὴν. Ἐδῶ ἔχομεν τὰ προμηνύματα τῆς ἐκκόλαψης ἐνὸς ἡμαγρίου μαύρου φασισμού, φορεῖς τοῦ ὁποίου εἶναι διάφοροι τερατωδῶς δυναμικοὶ ἡγῆται, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ ὑπαγάγουν ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν τὰ ἐκατομμύρια τῶν ἐγχρῶμων κατοίκων τῆς καθυστερημένης ἡπείρου. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν σπουδάσει εἰς τὴν Δύσιν. Δὲν ἐπῆραν, ὅμως, τίποτε ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἡμέρωσιν της. Ἀπλῶς ἐπλούτισαν μὲ τὴν γνώσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος τὴν τεχνικὴν τῆς στυγνῆς ἐπιβολῆς, ποὺ ἀπετέλει, ἄλλωστε, καὶ τὴν ἐγχωρίαν παράδοσιν. Πρόκειται περὶ μιᾶς θετικῆς καὶ λίαν ἐπικινδύνου δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα ὀπισθοδρομήσεως.

Ἡ ἱστορία δὲν ἐξελίσσεται βέβαια μὲ εὐθύγραμμον κίνησιν. Ἡ κίνησις της εἶναι σπειροειδής, γίνεται δηλαδή μὲ ἐναλλαγὴν προόδων καὶ ὑποχωρήσεων. Ἡ ἀποδοχὴ, ὅμως, τῆς ὁρθῆς αὐτῆς θεωρητικῆς ἀρχῆς δὲν πρέπει νὰ μᾶς καθιστάται. Οἱ λαοί, ποὺ ἔχουν κατακτήσῃ τὴν δημοκρατίαν καὶ τὴν ζοῦν, βαρύνονται μὲ δύο τεραστίας εὐθύνες. Ἡ πρώτη, εἶναι ἡ διαφύλαξις τῶν κατακτήσεών των, ποὺ καθιστοῦν τὴν ζωὴν ἀξίαν νὰ τὴν ζῇ κανεὶς. Καὶ ἡ δεύτερα, εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τῆς δημοκρατίας — ἡ παροχή, δηλαδή, εἰς τοὺς λαοὺς, ποὺ τὴν ἔχασαν ἢ ποὺ δὲν τὴν ἐγνώρισαν ποτέ, τῆς καταλήλου βοηθείας, ὥστε νὰ τὴν ἀνακτήσουν ἢ νὰ τὴν ἀποκτήσουν. Πόσοι εἶναι αὗτοι; Εἶναι πάρα πολλοί. Ἀπὸ τὰ 100 περίπου σημερινὰ κράτη, μόνον τὸ ἓν πέμπτον περίπου κυβερνᾶται δημοκρατικῶς καὶ καλύπτει τὸ τρίτον τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Τὰ ἄλλα εἶναι ἢ ὁλοκληρωτικὰ ἢ δικτατορικά. Καὶ δυναστεύουν οἱ αὐθένται τῶν τὰ δύο ὑπόλοιπα τρίτα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐξ ἡμῶν...

Γραφὴ

M2/52

Πεῖρα
πολλῶν ἐτῶν
συγκέντρωσε
στά Φαρμακεῖα
Μαρινοπούλου
ὅσα ἡ ἐπιστήμη καὶ
ἡ αἰσθητικὴ ἔδωσαν στὴν
ὕπηρεσίᾳ τῆς ὁμορφιάς σας...

Ἡ πιὸ μοντέρνα, ἡ πιὸ μεγάλη
συλλογὴ καλλυντικῶν.....

Κορσέδες, στὸν πιὸ τέλειο συνδυασμὸ
ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας καὶ γούστου,
καθὼς καὶ οἱ περίφημοι Σουηδικοὶ κορ-
σέδες Grace (R)

(R) = Σῆμα κατατεθὲν

Τέλεια κρύσταλλα, μοντέρνοι
σκελετοί!
Ἡ σωστὴ ἐκλογὴ τῶν γυαλιῶν
τονίζει τὴν προσωπικότητά.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 20 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

Ο Άντολφ Άιχμαν — αυτός που απέκλῆθη ὁ «λογιστὴς τοῦ ἔγκληματος», γιατί μόνο αὐτὸς ξέρει τοὺς πολυψήφιους ἀριθμοὺς τῶν θυμάτων τῆς ναζιστικῆς μανίας — φωτογραφήθηκε στὸ Μπουένος Άϊρες. Ἐκεῖ ζοῦσε μὲ ψευτικό ὄνομα κ' ἐργαζόταν σ' ἓνα ἐργαστάσιο. Παντρεμένος, πατέρας 3 παιδιῶν, ὁ μαζικός ἐγκληματίας μὲ τὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία συμπλήρωσε στὶς 19 Μαρτίου τὸ 55ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, περιμένοντας νὰ δώσῃ λόγος στὴ δικαιοσύνη μιᾶς χώρας καὶ στὴν παγκόσμιο ἠθική.

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ

Ἡ δραματικὴ ἱστορία τοῦ ἀγῶνος ἑνὸς παρ' ὀλίγον νεκροῦ ἐναντίον ἑνὸς πλαστοῦ νεκροῦ, στ' ὄνομα μυριάδων νεκρῶν

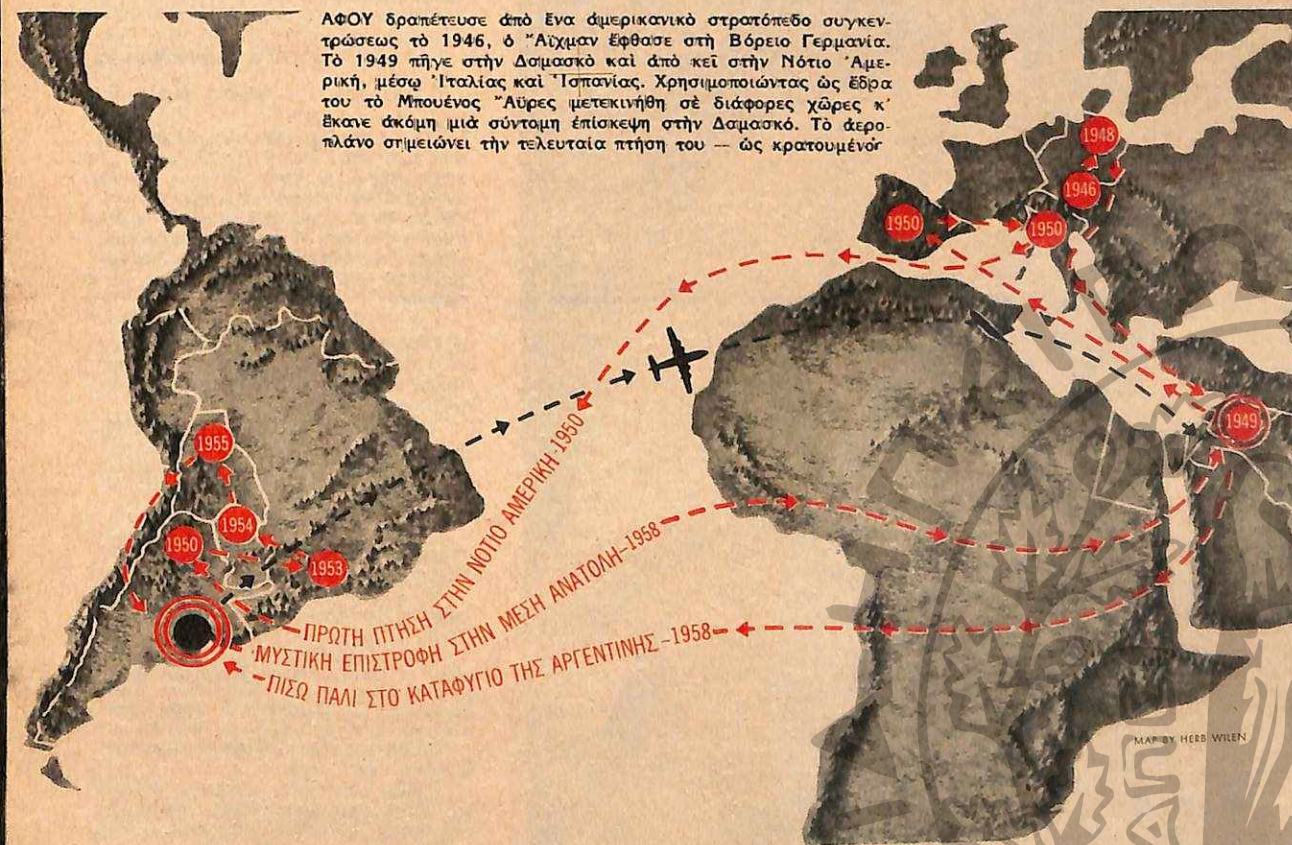
«...Ἐνας, ὅμως, Ἑβραῖος παρακολούθησε ἀπὸ κοντὰ τὰ ἴχνη σὲ μιὰ ἄλλη προσωπικὴ σταυροφορία ἐναντίον τῶν φονεῶν τῆς οἰκογενείας του. Ἦταν ἓνας διακεκριμένος πολιτικὸς μηχανικός, ὁ Σιμόν Βίζενταλ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κρατήθηκε σὲ πολλὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως, εἶχε σταλῆ τελικὰ, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ πολέμου, στὸ στρατόπεδο τοῦ τρένου στὸ Μαουτχάουζεν, κοντὰ στὸ Λίντς ἐπὶ τοῦ Δουνάβηος. Ἐκεῖ ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὴν προελαύνουσα 7η ἀμερικανικὴ στρατιά. Μιὰ ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, ὁ Βίζενταλ προσελήφθη στὴν ἀμερικανικὴ ὑπηρεσία «Ἐγκλημάτων Πολέμου». Κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1945 ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ συλλέγῃ πληροφορίες γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ Ἀϊχμαν. Ὁ Βίζενταλ συναρπάζθηκε καὶ ἀποφάσισε μόνος του νὰ κάνῃ ὅ,τι ἦταν ἀνθρώπινως δυνατό γιὰ νὰ πορευθεῖ ὁ Ἀϊχμαν σὲ δίκη. Οἱ ἀμερικανικὲς ἀνέρες πληροφορήθηκαν τὶς εἰδικὲς του γνώσεις καὶ γρήγορα ἐγένε ἀυθεντία σχετικὰ μὲ τὸν Ἀϊχμαν στὸν ἀμερικανικὸ ὄργανισμὸ «Ἐγκλημάτων Πολέμου» στὴν Αὐστρία. Κατὰ τὸ φθινόπωρο τὸν ἐπεσκέψαν δύο ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πρακτορείου, ποὺ γινώριζαν ἐπίσης τὶς πληροφορίες ποὺ κατείχε. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης τὸν παρέκίνησαν νὰ ἀφιερωθῇ στὴν ἀναζήτησιν τοῦ Ἀϊχμαν. Ὡς τὴν ἀνοίξιν τοῦ 1947, ὁ Βίζενταλ εἶχε σχηματίσει ἓνα τεράστιο φάκελο περὶ Ἀϊχμαν καὶ ὅταν, κατὰ τὸ 1947, ἡ κυρία Ἀϊχμαν ἔκανε τὰ πρῶτα διαδήματα γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐπισήμως τὸν μῦθο ὅτι ὁ σύζυγός της ἦταν νεκρός, ὁ Βίζενταλ προχώρησε στὴν ἀντεπίθεσιν...».

Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἀϊχμαν», τοῦ Τσαρλς Γουάιτον (Ὁντάμς, Λονδίνον, 1961)

Ὁ Σιμόν Βίζενταλ — αὐτὸς ποὺ ἐπὶ 15 χρόνια κυνήγησε τὸν Ἀϊχμαν — διηγεῖται τὴν ἀληθινὴ ἱστορία τῆς ἐκδικήσεως

Ἐνα συνταρακτικὸ ντοκουμέντο ποὺ παρουσιάζουν οἱ «Εἰκόνες» κατ' ἀποκλειστικότητα στὴν Ἑλλάδα ἐνῶ ἀρχίζει σὲ λίγο ἡ δίκη Ἀϊχμαν

- Ὄταν ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸ Συγκρότημα Θανάτου τοῦ χιτλερικοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως στὸ Μαουτχάουζεν, ὁ Σιμόν Βίζενταλ ἦταν ἓνας σκελετὸς ποὺ σερνόταν, μόλις ποὺ ζοῦσε. Ἐπέζησε, ἀλλὰ μέσα στὸ σκελετωμένο σῶμα του ἔκαιγε μιὰ ἀσβεσθὴ φλόγα μίσους γιὰ τοὺς δῶκτες τῆς φυλῆς του.
- Ὑστερὰ ἀπὸ λίγες μέρες στεκόταν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἑνὸς χωριοῦ καὶ προσευχόταν: «Πάτερ, εἰπε, μὴ ἄφες αὐτοῖς. Οἱ Ἰδασιν γὰρ τί ἐποίησαν».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀφετηρία τοῦ κυνηγτοῦ ἑνὸς ἐγκληματίου, γιὰ τὸν ὁποῖο ὡς τότε ὁ Σιμόν Βίζενταλ δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε — τοῦ Ἀντολφ Ἀϊχμαν.

Τὸ πολυκύμαντο κυνηγτὸ τοῦ Ἀϊχμαν ἀπὸ τὸν Βίζενταλ, οἱ ἀπογοητεύσεις, οἱ ἀποτυχίες καὶ ἡ τελικὴ ἐπιτυχία περιγράφονται ἐδῶ, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἐκδικητὴ, σὲ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο του, ποὺ θὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς στὸ Λονδίνο μὲ τὸν τίτλο «Κυνήγησα τὸν Ἀϊχμαν».

Μόνο ὁ γιάτρος εἶχε ρολοῖ. Περισσότεροι ἀπὸ 900 ἀπὸ μᾶς, μαζὺ μ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν πεθάνει ἐκεῖνο τὸ θρόνυ, πλημμύριζαν τὸ ἀποπνικτικὸ Συγκρότημα τοῦ Θανάτου ὑπ' ἀριθ. 6, τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως τοῦ Μαουτχάουζεν.

Ὁ γιάτρος εἶπε: —Εἶναι περίπου 10. Ἔπρεπε νὰ εἶναι τώρα ἐδῶ. Ἐννοοῦσε τοὺς Ἀμερικανούς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἀπελευθερώσουν ἐμᾶς τοὺς κρατούμενους στὸ στρατόπεδο ἐξοντώσεως, ποὺ τὸ ἀνομάζουμε Σπίτι τοῦ Ἐγκλήματος. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ μου, ἐπάνω στὰ κρεβάτια, δρῖσκονταν ἄνθρωποι μὲ ἀνοιχτὰ παγωμένα μάτια. Ἦταν ἀδύνατον νὰ πῇ κανεὶς ἂν εἶχαν πεθάνει ἢ σκέφτονταν μὲ ἀπάθεια τὴν ἐλευθερία ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ φαντασθῶν.

Κάθε τόσο, ἓνας ἀπὸ τοὺς κρατούμενους ἐμπαινε στὶς παραγκες φέροντας τὰ τελευταῖα νεᾶ. —Ἐνα σύννεφο σκόνης φαίνεται μακριὰ. Θὰ εἶναι οἱ Ἀμερικανοί! Καὶ ξανάτρεχε ἔξω.

Ὅλοι οἱ κρατούμενοι στὸ Συγκρότημα τοῦ Θανάτου ὑπ' ἀριθ. 6, ποὺ μποροῦσαν ἀκόμη νὰ σέρουνται, εἶχαν ὀγὼ ἔξω ἀπὸ τὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ. Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ μείνω ἔξω μαζὺ τους. Ἐξημέριες ὁμάδες κρατοῦ μένων εἶχαν μαζεθῇ στὴν πλατεία ἀνάμεσα στὸ Συγκρότημα ὁ καὶ στὸ γειτονικὸ, συζητώντας τὰ γεγονότα. Τὰ πρόσωπά τους εἰδείχον ἔξω καὶ χαρὰ, ἀλλὰ ἐγὼ αἰσθανόμουν κρύο καὶ ἀπελπισία. Σὺρθηκα πίσω καὶ ἤμουν εὐχαριστήμενος ποὺ εἶχα γυρίσει στὸ σανιδένιο κρεβάτι μου, τὸ ὁποῖο ἦταν στρωμένο μὲ ἄχυρο. Ὁ συντροφός μου στὸ κρεβάτι, ὁ Κατόνας, ἓνας Οὐγγρος δικαστὴς, εἶχε πεθάνει πρὶν δύο μέρες καὶ τώρα εἶχα χώρο νὰ τεταθῶ.

Οἱ μεταφορεῖς τῶν πτωμάτων τὸν εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὴν παράγκα καὶ τὸν εἶχαν οἶσει ἐπάνω σὲ ἓνα σωρὸ ἄλλων πτωμάτων, λίγα μέτρα μακρύτερα. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, τὸ κρεματορίο δὲν δούλευε πιά καὶ ἐστὶ ὁ χώρος ὅπου ἐρρίχναν τοὺς νεκρούς εἶχε πλημμυρίσει. Τώρα ἐδλεπε κανεὶς νεκρούς ὅπου κι ἂν κοιτάζε.

Ξαφνικὰ, ὅλο τὸ στρατόπεδο

«—Πάτερ, μὴ ἄφες αὐτοῖς — οἶδ' αὖτις τι ποιοῦσιν!..» προσεύχεται ἓνα ἀνθρώπινο ράκος, μόλις ἀνάσανε τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας

Τὸ 1955, ὕστερα ἀπὸ 10 ἐτῶν κρυφτοῦ, ὁ Ἀϊχμάν αἰσθάνεται ἄρκετὰ ἀσφαλὴς γιὰ νὰ φωτογραφηθῇ χαμογελαστὸς στὸ Πόρτο Ἀλέγκρε τῆς Βραζιλίας.

πλημμύρισε ἀπὸ ὑστερικές κραυγές: —Ἐρχονται! Ἐρχονται! —Εἶναι 10 καὶ 10, εἶπε ὁ γιατρός. Πέταξε τὸ ρολόι του καὶ βγήκε ἔξω.

Ὅλοι θέλαμε νὰ βγοῦμε ἔξω. Τὸ σανιδένιο κρεβάτι μου ἦταν ἐπάνω ἀπὸ δύο ἄλλα. Ἀλλὰ τὰ θαύματα δὲν θὰ σταματήσουν ποτέ. Πήδησα κάτω μὲ τὴν εὐκολία ἀθλητοῦ. Οἱ δρόμοι ἀνάμεσα στὶς παράγκες ἦταν γεμάτοι ἀπὸ ἀνθρώπους πού σέρνονταν μὲ τὰ γόνατα πρὸς τὴν ἔξοδο, ψιθυρίζοντας βραχνά:

—Οἱ Ἀμερικανοί! Οἱ Ἀμερικανοί!

Ἐξω, στὸ δρόμο πού περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, προχωροῦσε μιά συνοδεία ἀνθρώπων πού φώναζαν, γελούσαν, ἐκλαιγαν, σέρνονταν, κούτσαιναν... Πήγα κ' ἐγὼ μαζί τους.

Πολλοὶ ἐπεφταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξάντληση, ἀλλὰ τὸ πλῆθος ποὺ προχωροῦσε τοὺς ποδοπατοῦσε.

Ξαφνικά ἐφθασαν οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τὰ σκονισμένα πρόσωπά τους καὶ μὲ ἀμερικανικές σημαίες, πού κυμάτιζαν ἐπάνω στὰ τρομερὰ τάνκς τους.

Κάθησα κάτω καὶ ἀπελάμβανα τὸ θέαμα, ἐκμνησνισμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τὴ σωματική ἐξάντληση.

Τὸ μαστίγωμα μιάς βρισιᾶς

Οἱ κτὼ φορὲς εἶχα ἀπελευθερωθῇ στὴ ζωὴ μου. Τὸ 1915, οἱ Ρῶσοι μὲ ἀπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν αὐστριακὸ ζυγὸ, ἀλλὰ ἀναγκαστήκαμε νὰ φύγουμε ἀπὸ τοὺς ἐλευθερωτὰς μας, περνώντας ἀπὸ τὸ μέτωπο, καὶ ὁ πατέρας μου ἀναγκάστηκε νὰ καταταχθῇ στὸν αὐστριακὸ στρατὸ καὶ σκοτώθηκε.

Τὸ 1918, οἱ Οὐκρανοὶ μὰς ἀπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν αὐστριακὸ ζυγὸ καὶ, ὕστερα ἀπὸ πέντε μῆνες, οἱ Πολωνοὶ μὰς ἀπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν ουκρανικὸ ζυγὸ.

Τὸ 1920, οἱ μπόλσεβικοὶ μὰς ἀπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν πολωνικὸ ζυγὸ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕξι μῆνες οἱ Πολωνοὶ μὰς ξανααπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν μπόλσεβικὸ ζυγὸ.

Τὸ 1939, οἱ μπόλσεβικοὶ μὰς ἀπελευθέρωσαν καὶ πάλι ἀπὸ τὸν πολωνικὸ ζυγὸ.

Τὸ 1941, οἱ Γερμανοὶ μὰς ἀπελευθέρωσαν ἀπὸ τὸν μπόλσεβικὸ ζυγὸ.

Ἔτσι ἐξελισσόταν ἡ κατάσταση μέχρι στιγμῆς. Τώρα, ὅμως, τὰ πράγματα ἦταν, χωρὶς ἀμφιβολία, διαφορετικά. Οἱ Ἀμερικανοὶ περνοῦσαν ἀνάμεσά μας μοιράζοντας τσιγάρα...

Σύρθηκα πρὸς τὸ Συγκρότημα τοῦ Θανάτου ὑπ' ἀριθ. 6.

Ἄλλοι κρατούμενοὶ σέρνονταν ἔξω καὶ φαίνονταν σὰν πτηνὰ, καθὼς ἦταν πολὺ ἀδύνατοι γιὰ νὰ περπατήσουν.

Αἰσθανόμουν πὼς τὰ πόδια μου δὲν μὲ κρατοῦσαν πιά...

Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, βρέθηκα ξαπλωμένος στὸ σανιδένιο κρεβάτι μου.

Ξαφνικά ξέσπασα σὲ λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα κυλούσαν ἀπὸ μάγουλά μου γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε πού ἦμουν παιδί.

Δὲν εἶχα κλάψει βλέποντας τὰ τρομερῶτερα πράγματα, ὅταν βρισκόμουν ἀνάμεσα σὲ πεθαμένους, ὅταν πολλὰς φορὲς ἀντιμετώπισα ὁ ἴδιος τὸ θάνατο καὶ κάθε φορὰ γλύ-

τωνά τὴν τελευταία στιγμή, ἀπὸ σύμπτωση ἢ ἀπὸ θαῦμα.

Δὲν εἶχα κλάψει βλέποντας τὰ πρὸ μακάβρια θέαματα, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐβλεπα τὰ πτώματα μικρῶν παιδιῶν μὲ ἀνοιχτὰ παγωμένα μάτια.

Ἀλλὰ τώρα ἔχυνα ὅλα τὰ δάκρυα πού δὲν εἶχα χύσει. Ἥμουν ἐλεύθερος! ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ!

Στὸ διπλάνο μου σανιδένιο κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένος ἓνας ἄρρωστος Γάλλος, πού ἔκανε σχέδια ἐπιστροφῆς στὴν πατρίδα του. Ἄλλοι Γάλλοι εἶχαν μαζεψτὴ γύρω του καὶ ἔκαναν καὶ αὐτοὶ σχέδια, συζητώντας ζωηρά.

Ἐγὼ δὲν εἶχα πού νὰ πᾶω. Πίστευα ὅτι ὅλοι οἱ δικοὶ μου εἶχαν πεθάνει. Γιὰ μένα ὁλόκληρη ἡ Πολωνία ἦταν ἓνα τεράστιο νεκροταφεῖο.

Αὐτὰ συνέβαιναν στὶς 5 Μαΐου τοῦ 1945.

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες σερνόμουν μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς μπαστουινίου, γιὰ νὰ φθάσω ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ στρατοπέδου, προκειμένου νὰ πάρω ἄδεια γιὰ νὰ φύγω. Μέσα σὲ ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο σκούνησα ἐπάνω σὲ ἓνα ἄνθρωπο πού δὲν μπόρεα νὰ τὸν ἰδῶ.

Κάποιος μοῦ φώναξε ἄγρια. Μὲ ἔρριξε κάτω μὲ κλωτσιές καὶ μὲ ἔσυρε μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια ἔξω στὴν πλατεία, πού βρίσκεται μπροστὰ στὸ κτίριο, ὅπου μὲ κλωτσούσε συνεχῶς.

Παλιὸ - muselman, πὼς τόλμησες νὰ ρηθῇ στὸ γραφεῖο;

Ἡ περιφρονητικὴ λέξη μὲ πόνεσε σὰν δούρβουλας, γιατί στὸν πεινασμένο καὶ συντριμμένο κόσμου μὰς ὁ muselman ἦταν ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα τόσο ἐξασθενημένο ἀπὸ τὶς δοκιμασίες τοῦ στρατοπέδου συγκεντρώσεως, ὥστε δὲν ἄξιζε γιὰ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάλαμο τῶν ἀερίων! Τὴν αὐτὴν ὁδὸν ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀπελευθερωθῇ μου!

Ριγμένους κάτω στὸ χῶμα, κοίταξα. Ἀπὸ πάνω μου στεκόταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου τοῦ στρατοπέδου Ρούζινεκ πού, χάρις στοὺς Γερμανοὺς, ἔδρανε δουλειὰ στὸ γραφεῖο τοῦ στρατοπέδου.

Συγκρατούμενοί μου μὲ κοβάλλησαν στὸ Συγκρότημα τοῦ Θανάτου...

Τὸν καιρὸ πού εἶχα μείνει στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως μὲ εἶχαν χτυπήσει πολλὰς φορὲς. Ἐξ ἑνὸς ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάληξη τοῦ Λόβου, στὶς 6 Ἰουλίου τοῦ 1941, μοῦ ἐπετέθη ἀγρίως μιά ὁμάδα Γερμανῶν στρατιωτῶν τῆς ἰλῆς «Σολοβίου», πού τῆς εἶχε ἀνατεθῇ νὰ συλλαμβάνῃ Πολωνοὺς καὶ Ἑβραίους διανοούμενους καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσῃ.

Μιά ἐπιγραφή: «Ἐγκλήματα»...

Μὲ ἐκλείσαν στὴ φυλακὴ Μπριγκνίκι τοῦ Λόβου, ὅπου ἓνας Οὐκρανὸς ἀστυφύλακας, ὁ Μποντνάρ, πού εἶχε τὸ γενικὸ σεβασμὸ ὅλων τῶν κρατούμενων στὸ Σπίτι τοῦ Ἐγκλήματος.

Ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ διέκοψαν. Ἦταν ὁ Πολωνὸς Συράνκιεβιτς, πού εἶχε τὸ γενικὸ σεβασμὸ ὅλων τῶν κρατούμενων στὸ Σπίτι τοῦ Ἐγκλήματος.

Ὁ Συράνκιεβιτς μὲ παρεκάλεσε νὰ ἀποσύρῃ τὴν κατηγορία μου ἐναντίον τοῦ Ρούζινεκ.

Μὲ χτύπησε χωρὶς νὰ δώσω καμμιὰ ἀφορμὴ. Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος τώρα; Ἀκόμη καὶ ἂν εἶμαι ἀδύνατος, δὲν πρέπει νὰ μὲ δέρνῃ...

—Ἐχεῖς δικιο. Ἀλλὰ ἦταν ἓνα ἀνεξήγητο λάθος. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ στείλῃς στὴ φυλακὴ ἓνα συγκρατούμενο μὰς. Θὰ σοῦ ζητήσῃ δημοσίᾳ συγγνώμη.

σκηθῶ, νὰ τρέξω καὶ νὰ μιλήσω, γιὰ τὴν προσβολὴ πού μοῦ ἔγινε, στὸν διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου, τὸν ταγματάρχῃ Λέβου.

Ὅμως οἱ σύντροφοί μου μὲ ἐμπόδισαν, ἀλλὰ μόνο τότε.

Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες πῆγα στὸ καινούργιο τμήμα, πού εἶχε ἀνοίξει καὶ εἶχε τὴν ἐπιγραφή: «Ἐγκλήματα Πολέμου».

Ἐπρεπε νὰ περιμένω.

Τέσσερις ἢ πέντε Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοὶ ἐξήταζαν ἄλλους κρατούμενους τοῦ στρατοπέδου.

Σὲ λίγο μερικοὶ στρατιῶτες ἔφεραν στὸ δωμάτιο ἓναν ἄνδρα τῶν Ἑσ - Ἑσ δεμένον μὲ χειροπέδες. Ἐνας Ἀμερικανὸς τοῦ ἔκανε μιά ἐρώτηση καὶ ὕστερα βγήκε μαζί του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἄλλους πού περιμέναν μοῦ εἶπε ὅτι τὸν πῆγαιναν στὴ «φυλακὴ».

Παρ' ὀλίγο νὰ ἔλειπα...

Καθόμουν καὶ κοίταζα δύο περίπου ὄρες. Ὅσα εἶδα καὶ ἄκουσα ἀνύψωσαν τεράστια τὸ ῥθικό μου.

Καθόμουν καὶ κοίταζα δύο ὄρες περίπου καὶ χαίρομουν ἀπὸ μέσα μου κάθε φορὰ πού ἔφεραν ἓνα στρατιώτῃ τῶν Ἑσ - Ἑσ πού εἶχαν συλλαβῇ. Ἀπολάμβανα τεράστια τὴν ἐλευθερίά μου, τώρα πού ἐπιτέλους ἐπικρατοῦσε ἡ Δικαιοσύνη πού περιμέναμε.

Ἐπιτέλους ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ παρουσιασθῶ καὶ νὰ μιλήσω.

Μὴ γκρινιάζεις, εἶπε ὁ Ἀμερικανὸς ἀξιωματικός. Αὐτὸ δὲν θὰ ἔσυνισμὴ πιά. Κανεῖς δὲν θὰ σὲ ξαναχτυπήσῃ.

Δὲν θυμάμαι πὼς κατάφερα νὰ γυρίσω στὴν παράγκα μου, ἀλλὰ ἔξω ὅτι δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ μὲ βοηθήσῃ κανεῖς. Ὅσα εἶδα καὶ ἄκουσα εἶχαν ἐξυψώσει πάρα πολὺ τὸ ῥθικό μου.

Ζήλευα τοὺς κρατούμενους τοῦ στρατοπέδου πού εἶπαν δουλειὰ στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου».

Ὅταν γύρισα στὸ Συγκρότημα ὑπ' ἀριθ. 6 ἦσαν κίλας ὅτι εἶχα καταγγείλει τὸν Ρούζινεκ.

Ἄλλοι «muselman» ἦσαν κοντά μου καὶ μὲ θαύμασαν πού εἶχα τολμήσει νὰ ἀναφέρω ἓνα ὑπάλληλο τοῦ στρατοπέδου. Ζούσαν ἀκόμη στὸ παρελθόν καὶ δὲν εἶχαν καταλάβῃ τὴ μεγάλη ἀλλαγὴ πού εἶχε γίνει.

Ἀλλὰ ἐμένα δὲν μὲ ἐνδιέφερε πιά ὁ Ρούζινεκ. Τὸ μόνο πού σκεφτόμουν ἦταν τί γίνονταν στὰ Ἐγκλήματα Πολέμου.

Ἐπιτέλους, ἡ ὥρα τοῦ λογαριασμοῦ εἶχε φθάσει. Αὐτὴ καὶ μόνο ἡ σκέψη ἐρχόταν καὶ ξαναερχόταν στὸ μυαλό μου.

Ἀλλὰ καὶ πάλι μὲ διέκοψαν. Ἦταν ὁ Πολωνὸς Συράνκιεβιτς, πού εἶχε τὸ γενικὸ σεβασμὸ ὅλων τῶν κρατούμενων στὸ Σπίτι τοῦ Ἐγκλήματος.

Ὁ Συράνκιεβιτς μὲ παρεκάλεσε νὰ ἀποσύρῃ τὴν κατηγορία μου ἐναντίον τοῦ Ρούζινεκ.

Μὲ χτύπησε χωρὶς νὰ δώσω καμμιὰ ἀφορμὴ. Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος τώρα; Ἀκόμη καὶ ἂν εἶμαι ἀδύνατος, δὲν πρέπει νὰ μὲ δέρνῃ...

—Ἐχεῖς δικιο. Ἀλλὰ ἦταν ἓνα ἀνεξήγητο λάθος. Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ στείλῃς στὴ φυλακὴ ἓνα συγκρατούμενο μὰς. Θὰ σοῦ ζητήσῃ δημοσίᾳ συγγνώμη.

Καὶ ἄλλοι συγκρατούμενοί μας ὑπεστήριξαν τὸν Συράνκιεβιτς καὶ μὲ παρακαλοῦσαν νὰ συγχωρῶ τὸν Ρούζινεκ.

Τελικά, ὑπέκυψα στὰ παρακάλια τους. Ἐνα σωρὸ κρατούμενοὶ μαζεύτηκαν στὴν πλατεία τοῦ στρατοπέδου, ὅπου ἦρθε καὶ ὁ Ρούζινεκ καὶ μὲ ζήτησε νὰ τὸν συγχωρήσω γιὰ τὸ «στιγμιαῖο λάθος» του, πού τὸ ἀπέδωσε σὲ «ἐκνευρισμό». Καὶ εἶπε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι εἶχε σώσει τὴ ζωὴ πολλῶν κρατούμενων στὸ Μαντχάουζεν.

—Σὲ συγχωρῶ, τοῦ εἶπα ξερά, καὶ δὲν τοῦ ἔδωσα τὸ χέρι μου, ἂν καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ μὲ χαιρετήσῃ μὲ χειροπατία. Ἀργότερα οἱ σύντροφοί μου μὲ κατηγοροῦσαν γι' αὐτό.

Τοὺς ἀπήντησα ὅτι δὲν χώνευα τοὺς ὑπάλληλους τοῦ στρατοπέδου πού εἶχαν «σώσει» συγκρατούμενους μας. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ψυχολογικὸ σύμπλεγμα πού τὸ ἔχω ὡς τώρα.

Τὸ 1941, μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ γκέτο τοῦ Λόβου, μιά ὁμάδα Ἑβραίων στέκονταν σὲ πυκνὸς στοίχος. Τοὺς φύλαγε ἓνας ἀστυφύλακας τοῦ ἐβραϊκοῦ γκέτο.

Καθὼς περνοῦσα ἀπὸ ἐκεῖ, γυρίζοντας ἀπὸ τὴ δουλειά μου στὸ σπίτι μου, ἓνας ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους ἐκείνους εἶπε στὸν ἀστυνομικό, μὲ τὸν ὅποιο, ὅπως φαίνεται, εἶχαν φιλικὲς σχέσεις, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ γυρίσῃ στὸ γκέτο.

Ὁ ἀστυφύλακας δέχτηκε καὶ γύρισε τὴν πλάτη του. Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε γρήγορα καὶ ἀδρόμω. Τότε ὁ ἀστυφύλακας μὲ διέταξε νὰ πάρω τὴ θέση τοῦ ἀνθρώπου πού ἔλειπε.

Καθὼς μὲ τραβούσε, ἓνας στρατιώτης τῶν Ἑσ - Ἑσ βγήκε φαίνεται ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ καὶ οὐρλιάσει:

—Φέρε ἐκεῖνον ἐκεῖ στὴ θέση του καὶ ἀφήσε αὐτὸν ἐννοοῦσε ἐμένα— νὰ πάῃ στὸ γκέτο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔμαθα ὅτι σκότωσαν ὅλους αὐτοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξέφυγα παρὰ τρίχα.

3.000 πτώματα — σκληρὴ δουλειά

Ἀπειρες φορὲς καὶ σὲ πολλὰ στρατόπεδα συγκεντρώσεως εἶδα ὑπάλληλους νὰ «σώζον» φίλους καὶ συγγενεῖς, πού τοὺς ἀντικαθίστουσαν μὲ ἄλλους Ἑβραίους!

Ἐτοὶ τελείωσε τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν Συράνκιεβιτς, πού εἶναι τώρα πρωθυπουργὸς τῆς Πολωνίας, καὶ τὸν Ρούζινεκ, τὸν ὑπουργὸ του ἐπὶ τῶν Πολιτιστικῶν Ὑποθέσεων.

Τὶς πρώτες ἐκείνες μέρες τῆς ἐλευθερίας, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐλευθερωταὶ μὰς εἶχαν νὰ κάνουν ἓνα τρομερὸ ἔργο — νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς μας.

Τὸ στρατόπεδο ἦταν ἓνας σωρὸς ἀπὸ πτώματα — 3.000.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δεχόταναν ἓνα μεγάλο χῶραφι, κοντὰ στὴν καλύβα μας, καὶ τὸ ἔκαναν νεκροταφεῖο.

Κάθε μέρα καθόμουν καὶ ἐβλεπα ὁμάδες ἀπὸ τοπικοὺς ἀξιωματικούς τοῦ γκέτο, πού τοὺς ἔφεραν γιὰ νὰ θάβουν τοὺς νεκρούς.

Καθόμουν στὴν ἄκρη τοῦ χωραφιοῦ καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς ἄνδρες τῶν Ἑσ - Ἑσ, πού στὰ πρόσωπά τους ἦταν ἀποτυπωμένη ἡ ἀηδία, νὰ κάνουν τὴ φοδερὴ δουλειὰ τῆς μεταφοράς τῶν πτωμάτων στὸν τάφο.

Δὲν ἔφερα, γιὰ νὰ μὴ χάσω τὸ θέαμα. Τόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἐπιθυμία μου νὰ δῶ τὴν ταπείνωση τῶν

ἀνθρώπων αὐτῶν, πού πρὶν ἀπὸ λίγο κρατοῦσαν τὴ μοῖρα μου καὶ τὴ μοῖρα μας στὰ αἵματοβαμμένα χέρια τους.

Ὅλο τους τὸ καμάρι εἶχε ἐξαφανισθῇ. Ἐφθάναν νὰ ζητιανεύουν τσιγάρα ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς φρουροὺς τους — αὐτοί, οἱ ἐκλεκτοί, ἡ ἀφορέματα τῶν ἐθνῶν, πού εἶχαν ἡττηθῇ ἔδω καὶ δεκά μόλις μέρες.

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἀναίσχυντοι ζητιᾶνοι. Ἦταν καὶ τρομοκρατημένοι. Στὰ μάτια τους ἔβλεπε κανεῖς τὸ φόβο πού αἰσθάνονταν καθὼς σκέφτονταν τίς τιμωρίες πού ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν γιὰ τὰ ἐγκλημάτα τους.

Καί, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε ἡ τρομερὴ αὐτὴ δουλειὰ, ὅσοι συγκρατούμενοι μποροῦσαν νὰ ταξιδέψουν, μάζευαν τὰ φτωχικά ὑπάρχοντά τους καί, καθὼς δὲν ὑπῆρχαν μεταφορικά μέσα, ξεκινοῦσαν πεζὴ γιὰ τίς πατρίδες τους.

Δώστε μου εὐκαιρία...

Γιὰ μένα ἐπιστροφή δὲν ὑπῆρχε, καθὼς δὲν εἶχα κανένα, οὔτε σπίτι. Ἐκεῖνο πού ζητοῦσα ἦταν ἓνας σκοπὸς στὴ ζωὴ.

Ὅταν δυνάμωσα, ἔκανα περιπάτους γύρω καὶ πέρα ἀπὸ τὸ ὁμορφο χωριὸ Μαντχάουζεν.

Μιά μέρα πῆγα κοντὰ σὲ μιά ἐκκλησία, ἐφθασα ὡς τὴν εἴσοδο καὶ κοίταξα μέσα. Ἦταν ἄδεια. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἀγία Τράπεζα, ὁ Ἐσταυρωμένος. Ξαφνικὰ μῆξα στὸ μυαλό μου ἡ κραυγὴ του: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς. Οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι!»

Κάθησα σὲ ἓνα πᾶγκο καὶ κοίταξα τὸν κόσμο πού περνοῦσε. Ἀναρωτιόμουν πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν ναζί, πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς δικαιολογοῦσαν τὸ πρόγραμμά τῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν Ἑβραίων. Ἦσαν τὶς ἔκτανες. Καὶ τί συνέβαινε μὲ τὰ Ἑσ - Ἑσ; Δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν; Τὸ σώμα αὐτὸ ἀπετελεῖτο, ἄραγε, ἀπὸ ἀμόρφωτους κακογύρους; Καὶ τί συνέβαινε μὲ τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς δημοσιογράφους, τοὺς θεατρικοὺς συγγραφεῖς, πού εἶχαν προπαγανδίσῃ τὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ δόγμα; Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη δὲν ἤξεραν τί ἔκαναν; Μπορεῖ νὰ συγχωρηθῶν τώρα;

Ὅχι, ἦταν τὸ συμπέρασμα μου: Πάτερ, μὴ ἄφες αὐτοῖς, οἶδασι γὰρ καλῶς τί ἐποίησαν.

Σκέφτηκα τότε ὅτι εἶχα βρεῖ τὸ σκοπὸ μου στὴ ζωὴ.

Ἐτοὶ, τελικά, παρουσιάστηκα στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου» τοῦ στρατοπέδου καὶ ζήτησα νὰ ἰδῶ τὸν νεαρὸ ὑπολοχαγὸ, στὸν ὁποῖο εἶχα παραπονεθῇ γιὰ τὸν Ρούζινεκ.

—Σὲ εἶδρε πάλι κανεῖς; ρώτησε.

—Ὅχι. Ἐχω σχεδὸν ἐξάσσει ὁλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἤθελα μιά ἰδιαίτερη χάρι. Ἐρετε, ὅλοι οἱ δικοὶ μου χάθηκαν, δὲν ὑπάρχει κανεῖς γιὰ τὸν ὁποῖο νὰ ἀξίζῃ νὰ ζῶ. Σκότωσαν τὴ μητέρα μου στὸ γκέτο τοῦ Λόβου, ἡ γυναῖκά μου ἔχασε τὴ ζωὴ της κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ γκέτο τῆς Βαρσοβίας. Οἱ περισσότεροὶ φίλοι καὶ συναδέλφοί μου ἔχουν πεθάνει. Ἐτοὶ τώρα θέλω νὰ σὰς βοηθήσω. Τὸ θεωρῶ σὰν ἱερὸ καθῆκόν μου.

Ὁ ὑπολοχαγὸς νόμισε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένω ὥσπου νὰ δυνάμωσω.

Ἀλλὰ διαμαρτυρήθηκα. —Δώστε μου μιά εὐκαιρία, ὑπο-

Τό σύνθημα:

ΜΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΔΥΟ ΓΕΥΜΑΤΑ
ΜΕ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

είναι *οραματικές*

ΜΕ

ΕΝΑ φακελλάκι

ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ

Φτιάχνετε 4 πιάτα κρέμας

ΜΕ

ΕΝΑ κουτί ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ

Φτιάχνετε 20 πιάτα σούπας

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΛΙΓΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ
ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΘΡΕΠΤΙΚΩΤΑΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

ΣΙΜΟΝ ΒΙΖΕΝΤΑΛ

Στὰ ἴχνη μιᾶς σκιᾶς ποὺ ἔσταζε αἷμα...

λοχαγέ. Δὲν βλέπετε ὅτι δὲν μπορῶ νὰ συνέλω ὅσο ξέρω ὅτι οἱ δολοφόνοι τῆς μητέρας μου, τῆς γυναίκας μου, τῶν συγγενῶν μου εἶναι ἐλεύθεροι; Ὅταν ἦμουν στὰ στρατόπεδα, δὲν μπορούσα νὰ πολεμήσω τοὺς ναζί. Ἀλλὰ τώρα;

Ἐτσι ἔπιασα δουλειὰ στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου» καὶ τοποθετήθηκα ὡς βοηθὸς τοῦ λοχαγοῦ Ταρρακούσιο, ποὺ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ ἦταν πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς τοῦ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου.

Ἄν ἔκανα αὐτὴ τὴν εἰσαγωγὴ στὴ διήγησή μου, τὴν ἔκανα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης τὸ αἶσθημα τοῦ καθηκόντος ποὺ με κατέτρωγε, γιὰτί ἔτσι μῆλκα στὸ δρόμο ποὺ με ὠδήγησε στὸ δεκαπεντάχρονο κληροῦν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐγκληματίες, δολοφόνους τῆς ἱστορίας — τοῦ Ἀντολφ Ἀϊχμαν.

Ὅσο κι ἂν φαίνεται παράξενο, μόνο τὸν Ἰούλιο τοῦ 1945 ἀκούσο γιὰ πρώτη φορὰ περὶ Ἀϊχμαν.

Ἔνα ὄνομα
στὸ μπλὸκ

Ἀλλὰ ἔχω προχωρήσει κάπως γρήγορα στὴ διήγησή μου. Ὁ λοχαγὸς Ταρρακούσιο ἦταν ἓνας συμπαθητικὸς, εὐθymος διδρασκ, ρωσικῆς καταγωγῆς, ἀπόγονος Γεωργιανῶν ἀριστοκρατῶν, ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὴ Ἡνωμένη Πολιτεία κατὰ τὸ 1918.

Καθὼς δὲν ἤξερα ἀγγλικά, ἡ συνεργασία μας γινόταν στὴ ρωσικῇ.

Ὁ Ταρρακούσιο φρόντισε πολὺ γιὰ μένα. Μοῦ ἔδωσε ρούχα, με πήρε ἀπὸ τὸ Συγκρότημα ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ με ἐγκατέστησε σὲ ἓνα καλὸ δωμάτιο τοῦ στρατοπέδου, συγχρόνως δὲ μοῦ ἔδειξε πῶς γινόταν ἡ ἐργασία στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου».

Ἐκεῖ δὲν μοῦ ἔμενε καιρὸς γιὰ νὰ σκεφθῶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο. Ἡ δουλειά μου με ἀπερρόφησε.

Μέσα σὲ δυὸ μέρες κάναμε τὶς πρώτες συλλήψεις.

Ἐνας ἀπὸ κείνους ποὺ πιάσαμε ἦταν ὁ φύλακας Σμίντ. Ἦταν ἀοπλὸς καὶ δειλὸς καί, καθὼς τὸν παίρναμε ἀπὸ τὸ σπίτι του, μᾶς ἰκέτευε:

—Ἐγὼ ἦμουν μιά μικρὴ ροδούλα τῆς μηχανῆς. Ἐκτελοῦσα ἀπλῶς διαταγές. Ἐγὼ βοηθοῦσα πάντα τοὺς κρατούμενους.

Τί λέει; ρώτησε ὁ Ταρρακούσιο. Τὸ μετέφρασα τί ἔλεγε καὶ πρόσθεσα:

—Ὅλοι τοὺς βοήθησαν τοὺς κρατούμενους. Τοὺς βοήθησαν νὰ πᾶνε γρήγορα στὴν αἰωνιότητα.

Ἀφοῦ τακτοποιήσαμε τὸν κρατούμενό μας, ὁ Ταρρακούσιο νόμισε ὅτι δὲν ἦμουν κουρασμένοι. Ἀλλὰ τοῦ εἶπα ὅτι εἶχα ἀποκτήσει καινούργια δύναμη, καὶ ξαναφύγαμε γιὰ καινούργιες συλλήψεις.

Ἡ φύλακὴ τοῦ Μασουτχάουζεν πολὺ γρήγορα πλημμύρισε.

Τελικά, ἐπειδὴ τὸ Μασουτχάουζεν δρισκεῖται σὲ μιά περιοχὴ ποὺ, κατόπιν συμφωνίας τῶν δυνάμεων κατοχῆς, ἔπρεπε νὰ συμπεριληφθῇ στὴ ρώσους καὶ νὰ συμπεριληφθῇ στὴ ζώνη τους, τὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου» μεταφέρθηκε στὸ Λίντς.

Ἐφθασα στὸ Λίντς στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ 1945, με μιά συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸ τοπικὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου» ἀπὸ τὸν λοχαγὸ Ταρρακούσιο, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε τότε στὴς Ἡνωμένες Πολιτείες γιὰ νὰ ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ στρατό.

Στὸ Λίντς, καθὼς χιλιάδες Ἑβραῖοι τῆς Ἀνω Αὐστρίας εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ κάθε εἶδους βοήθεια, ἀναμίχθηκα γρήγορα στὶς ἐβραϊκὲς ὑποβέσεις καὶ εἶχα ἐκλεγῆ πρόεδρος τῆς Ἑβραϊκῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Ζώνης τῆς Αὐστρίας.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀποκατέστησα ἐπαφὴ με τὴν ἐβραϊκὴ ταξιαρχία τῆς Παλαιστίνης, ποὺ ἀποτελοῦσε τμήμα τοῦ βρετανικοῦ στρατοῦ ποὺ στάθμευε στὴν Ἰταλία.

Τὰ μέλη τῆς ὁδοῦ συχνὰ στὴν Αὐστρία, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴ μεταφορὰ Ἑβραίων πρὸς νότον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὴν Παλαιστίνη.

Ἐνας ἀξιωματικὸς τῆς ταξιαρχίας αὐτῆς ἀνέφερε νὰ πρῶτὴ φορὰ σὲ μένα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀϊχμαν, ἂν καὶ οἱ πληροφορίες του ἀπέειχαν πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ δείχνουν ἔστω καὶ ἀόριστα τί εἶδους τέρας ἦταν ὁ Ἀϊχμαν. Ἀλλὰ, ὅσο λίγες κι ἂν ἦταν, ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ με κάνουν τὴν ἄλλη κιόλας μέρα νὰ ψάξω τοὺς φακέλους τῶν «Ἐγκλημάτων Πολέμου».

Στοὺς φακέλους αὐτοὺς δρῆκα νὰ ἀναφέρεται ἐπίσημως τὸ ὄνομα τοῦ Ἀϊχμαν.

Ὅσο ἀπίστευτο κι ἂν φαίνεται σήμερα ἡ περιγραφή τῶν ἐγκλημάτων του, ποὺ δινόταν ἐκεῖ, ἀπείχε πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ λὲθ ὁλόκληρὴ τὴν ἱστορία, ἀλλὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ μεγάλο μερίδιο εὐθύνης ποὺ εἶχε στὴν προσπάθεια ἐξοντώσεως τοῦ λαοῦ μου.

Ἐνα ὑπόμνημα ἔλεγε ὅτι οἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Ἀϊχμαν ἐκτείνονταν στὴν Αὐστρία, στὴν Τσεχοσλοβακία, στὴ Γαλλία, στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Οὐγγαρία.

Λεγόταν ὅτι εἶχε τὸ βαθμὸ τοῦ ὁμηγεροστρατιάρχη τῶν Ἑς-Ἑς. Καὶ τίποτε ἄλλο.

Γιὰ τὸν Ἀϊχμαν, σὰν ἄνθρωπο, οἱ φακέλοι δὲν ἀνέφεραν τίποτε, οὔτε τὸ μικρὸ του ὄνομα.

Γιὰ τὴν τεράστια ἔκταση τῶν ἐγκλημάτων του, δὲν ὑπῆρχε φυσικὰ ἐνδειξη καὶ ἂν καὶ τὰ στοιχεῖα ἔλεγαν ὅτι οἱ ἀρμοδιότητές του εἶχαν ἐπεκταθῇ σὲ πολλὰς χώρες δὲν ὑπῆρχε ἐνδειξη γιὰ τὴν τρομακτικὴ ἔκταση τῆς δράσεώς του.

Ἐτσι μῆλκε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀϊχμαν στὸ ἰδιαιτέρου σημειωματάρειό μου.

Ἐνταλμα
συλλήψεως

Τὸ σημειωματάρειό αὐτὸ ἦταν ἓνα κοινὸ σημειωματάρειό, ποὺ περιεῖχε περιλήψεις πολλῶν ἀνωνύμων ἐκθέσεων ποὺ λάβαιναν κάθε μέρα στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου».

Ὅσο παράξενο κι ἂν φαίνεται ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ, οἱ ἐκθέσεις αὐτῆς ἦταν κυρίως καταγγελίες ποὺ ὠφείλονταν σὲ ταπεινὲς ἀντιζηλίες καὶ σὲ προσωπικὲς ἔχθρες ἐκείνων ποὺ τὶς ἐγράφαν ἐναντίον ἐκείνων ποὺ κατήγγελλαν.

Τότε, ἐπίσης, πολὺ σπάνια ἐκείνοι ποὺ κατήγγελλαν ἔρχονταν προσωπικῶς στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ κάνουν τὶς καταγγελίες τους.

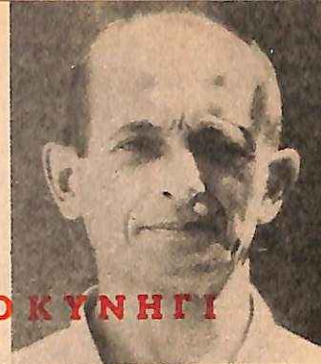
Ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ σπανίως εἶχαν παρακινήσει ἀπὸ ἰδεολογικοῦς ἢ ἀνθρωπιστικοῦς λόγους.

Κυρίως, τὰ παράπονά τους ἦταν φιλονεικίες σχετικὰ με κοσμικὰ ἢ χαλὰ Ἑβραίων ἢ ἄλλα ἐβραϊκά περιουσιακά στοιχεία.

Τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἰδιοκτῆτες τῶν ἀπαικτεμένων αὐτῶν εἶχαν δολοφονηθῇ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τοὺς ἐκλε-

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ψαν προηγουμένως, τοὺς φαίνονταν γεγονόδες δευτερευούσης σημασίας.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν κόσμο εἶδα τότε νὰ ἐμφανίζεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀϊχμαν!

Ἀλλὰ γρήγορα ἔμαθα περισσότερα σχετικά με τὸν Ἀϊχμαν καὶ ἔτσι ἐξώρμησα γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσω.

Στὴ Βιέννη, μιά ὁργάνωση στὴν ὁδὸ Φρανγκκσσε φρόντιζε γιὰ τὴν μετακίνηση Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αὐστρία καὶ συγχρόνως διευκόλυνε τὴν εἴσοδο Ἑβραίων στὴ χώρα ἀπὸ τὴν Πολωνία καὶ ἄλλα κράτη.

Τὸ ἀνεπίσημο ὄνομα τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἦταν «Μπρίσας» («Διαφυγὴ»). Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁργανώσεως ἦταν ἓνας νεαρὸς Βιεννέζος, ὁ Ἀρθουρ Πιέρ, ποὺ εἶναι σήμερα γνωστότερος με τὸ ὄνομα Ἀσέρ Μπέν-Νάθαν, γενικὸς διευθυντῆς τοῦ ὑπουργείου Ἀμύνης τοῦ Ἰσραὴλ.

Συνάντησα τὸν Ἀρθουρ γιὰ πρῶτὴ φορὰ στὶς 20 Ἰουλίου τοῦ 1945. Μοῦ ζήτησε νὰ βοηθῶ ὅσο μπορούσα τὴν «Μπρίσας». Ταυτόχρονα παρυσίασε ἓνα κατάλογο ἐγκλημάτων πολέμου, ποὺ τὸν εἶχε συντάξῃ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, καὶ ἔνα φάκελο ποὺ περιεῖχε ὀνόματα ἄλλων ναζί ποὺ κατεζητοῦντο.

Ἐβγάλε ἀπὸ τὸ φάκελο μιά ἐντολὴ καὶ μοῦ τὴν ἔδωσε. Ἦταν μιά ἐντολὴ συλλήψεως τοῦ Ἀϊχμαν!

Ἡ ἐντολὴ αὐτὴ δὲν πρόσθετε πολλὰ σὲ ὅσα ἤξερα ἤδη. Π.χ., δὲν ἀνέφερε τὸ μικρὸ ὄνομα τοῦ Ἀϊχμαν. Ἀλλὰ περιεῖχε πολλὰς ἄλλες μικροπληροφορίες. Ἐν πρώτοις, ἡ ἐντολὴ ἐξεδόθη ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πρακτορείου τοῦ Λονδίνου στὶς 5 Ἰουνίου 1945.

Δεύτερον, ἔλεγε ὅτι ὁ Ἀϊχμαν εἶχε γεννηθῇ στὴ Σάρωνα τῆς Παλαιστίνης.

Μιά δόμβα
ποὺ σκάει...

Ἡ ἐντολὴ ἔλεγε ἐπίσης ὅτι ὑπετίθετο ὅτι ὁ Ἀϊχμαν ἦταν μέλος τῆς ἀποικίας Τέμπλερ τῆς Παλαιστίνης, ὅτι ἦταν παντρεμένος καὶ εἶχε ἓνα παιδί. Τὸ ἐκπληκτικότερο ἀπὸ ὅλα ἦταν ὅτι ἀνεφύετο ὅτι μιλοῦσε καλὰ τὴν ἐβραϊκὴ γλῶσσα καὶ τὴν γίντις, πράγμα ποὺ μπορούσε νὰ ἐξηγηθῇ μόνο με τὴν καταγωγὴ του ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Ἡ ἐντολὴ σκιαγραφοῦσε σύντομα τὴ δράση τοῦ Ἀϊχμαν κατὰ τὸν πόλεμο καὶ ἰδιαίτερα τόνιζε τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε στὴν ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων τῆς Οὐγγαρίας.

Γενικῶς, ὅπως ἐξακριβώσα ἀργότερα, ἦταν ἓνα περιεργὸ σύμπλεγμα ὁρῶν καὶ μὴ ὁρῶν πληροφοριῶν καὶ πολλῶν συγχύσεων, ὅπως συνέβαινε καὶ κατὰ τὴν δεκαπεντάχρονη καταδίωξη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο ὡς τότε δὲν εἶχα ἰδέα.

Ἐπιτέλους, ἦμουν ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Τὸ πρῶτό μου βήμα στὸ κυνηγητὸ αὐτὸ ἦταν ἡ συγκέντρωση πληροφοριῶν ἀπὸ Ἑβραίους πρόσφυγες, με τοὺς ὁποῖους δρισκόμουν σὲ καθημερινὴ ἐπαφῇ. Τὸ περιεργὸ ἦταν καὶ πάλι ὅτι πολλοὶ λίγοι Οὐγγροεβραῖοι εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτόν. Κα- νεῖς δὲν τὸν εἶχε συναντήσει. Ἀλλὰ ὅλοι δεβαίνονταν ὅτι μιλοῦσε ἐβραϊκά καὶ γίντις.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, τὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου» χρησιμοποιοῦσε μερικὸς ὑπότιους πληροφοριοδότες. Τοὺς ἤξερα καὶ ἦμουν σὲ

συχνὴ ἐπαφῇ με ἓναν ἀπὸ αὐτοὺς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι σήμερα ἓνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὸν ἀναφέρω ἄλλῳ με τὸ ὄνομα Μᾶξ, ποὺ ἦταν τὸ ψευδώνυμό του στὸ γραφεῖο «Ἐγκλημάτων Πολέμου».

Τὸν ρώτησα περὶ Ἀϊχμαν.

—Ἀλλὰ, ζῇ στὸ Λίντς, εἶπε.

Δὲν μπορούσα νὰ τὸ πιστέψω.

—Τί; Ζῇ ἐκεῖ; Εἶναι ἀπίστευτο.

Ἐπῶα στὸν Μᾶξ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ καταζητοῦσα εἶχε γεννηθῇ στὴν Παλαιστίνη.

—Ἴσως οἱ Ἀϊχμαν τοῦ Λίντς νὰ εἶναι συγγενεῖς του, εἶπε.

Τοῦ ἀνέθεσα νὰ ἐξετάσῃ τὰ πιστοποιητικὰ γεννήσεως ὅλων τῶν Ἀϊχμαν ποὺ ζοῦσαν στὸ Λίντς.

Τὴν ἐπομένη μέρα ὁ Μᾶξ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς:

—Κανεῖς Ἀϊχμαν δὲν εἶχε γεννηθῇ στὴν Παλαιστίνη. Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητᾶτε εἶναι ἀσφαλῶς ἓνα μέλος τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, γιὰτί ἓνας τους ὑπερέτρεψε στὰ Ἑς-Ἑς. Ἀλλὰ στὰ Ἑς - Ἑς εἶχαν ὑπηρετήσῃ πολλοὶ καὶ ἡ πληροφορία αὐτὴ δὲν μοῦ ἔδινε κανένα τεκμήριο.

Οἱ Ἀϊχμαν τοῦ Λίντς ζοῦσαν στὸν ἀριθμὸ 32 τῆς Λαντοστράσσε, στὸν ἴδιο δρόμο καὶ μόνο δυὸ τετράγωνα μακρύτερα ἀπὸ τὸ οἶκημα ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῇ τὸ Γραφεῖο Στρατηγικῶν Ὑπηρεσιῶν, ὅπου ἐργαζόμουν τώρα. Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἔμενα σὲ ἓνα δωμάτιο τοῦ Λαντοστράσσε.

Ἐνα βράδυ ἡ σπιτονοικοκυρά μου μοῦ ἔφερε τσάι. Καθὼς ἀκουμποῦσε τὸ δίσκο ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔριξε μιά ματιά στὴν ἐντολὴ συλλήψεως τοῦ Ἀϊχμαν, ποὺ τὴν εἶχα ἐκεῖ καὶ τὴ μελετοῦσα.

—Μά, αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ στρατηγὸς τῶν Ἑς - Ἑς Ἀϊχμαν, ποὺ κατεδίωκε τοὺς Ἑβραίους; ρώτησε με περιέργεια. Οἱ γονεῖς του ζοῦν ἐδῶ, κοντά μας.

Ἡ δὴλωσή της ἔμοιαζε με ἔκρηξη δόμβας.

—Ἐσθε δεδαῖα; τὴ ρώτησα.

—Πᾶς μπορούσα νὰ μὴ τὸ ξέρω, ἀφοῦ πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ σ' αὐτὴ τὴν πόλη! Νομίζετε πῶς δὲν ξέρω τοὺς γείτονές μου; εἶπε περιφρονητικὰ καὶ ἔφυγε.

Ἐπιτέλους, εἶχα δίκιο, εἶπε ὁ Μᾶξ.

Τὸ μικρὸ ὄνομα
εἶχε βρεθῇ...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὕστερα ἀπὸ αἰτησή μου, δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ Γραφείου Στρατηγικῶν Ὑπηρεσιῶν ἔκαναν ἐρευνα στὸ σπίτι τῶν Ἀϊχμαν. Ἀπὸ τὸ γέρο Ἀντολφ Ἀϊχμαν ἔμαθαν ὅτι εἶχε ἓνα γιό, ποὺ λεγόταν ἐπίσης Ἀντολφ.

Ἐπιτέλους, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναζητοῦσα εἶχε καὶ μικρὸ ὄνομα, γιὰτί τώρα τὸ ἐνοτικτὸ μου με δεδαῖωνε ὅτι δρισκόμουν πραγματικὰ στὸ σωστὸ δρόμο.

Ἀλλὰ δὲν ἤξερα ἀκόμη τὰ χαρακτηριστικά του. Ὁ γέρος δὲν μᾶς ἔδωσε καμμιά πληροφορία. Καὶ κανένας ἄλλος ἀπὸ τὴν οἰκογένεια δὲν εἶχε οὔτε μιά φωτογραφία του, ἀκόμη καὶ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἦταν παιδί.

Ἀλλὰ τώρα μπορούσα νὰ διορθώσω τὴν ἐντολὴ ἀπὸ πολλὰς σοβαρὰς ἀπόψεις, ἀπὸ ἄλλες σκόρπιες πληροφορίες ποὺ συγκεντρώσαμε ἀπὸ τοὺς γείτονες.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Κουρασμένα
μάτια «δείχνουν» κου-
ρασμένη ψυχή!

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΟ
ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΜΕΣΟΝ ΕΚΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ ΣΑΣ-ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

- Ἄν τὰ μάτια σας κουράζονται καὶ σᾶς προκαλοῦν πονοκεφάλους ἢ δυσφορία, ἐπισκεφθῆτε τὸν Ὀφθαλμιάτρου σας καὶ ἀμέσως μετὰ τὸ Ὀπτικὸν Τμήμα τοῦ Φαρμακείου ΜΠΑΚΑΚΟΥ.
- Τὸ Ὀπτικὸν Τμήμα τοῦ Φαρμακείου ΜΠΑΚΑΚΟΥ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀθεντία στὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς Ὀπτικὰς ἐφαρμογὰς.

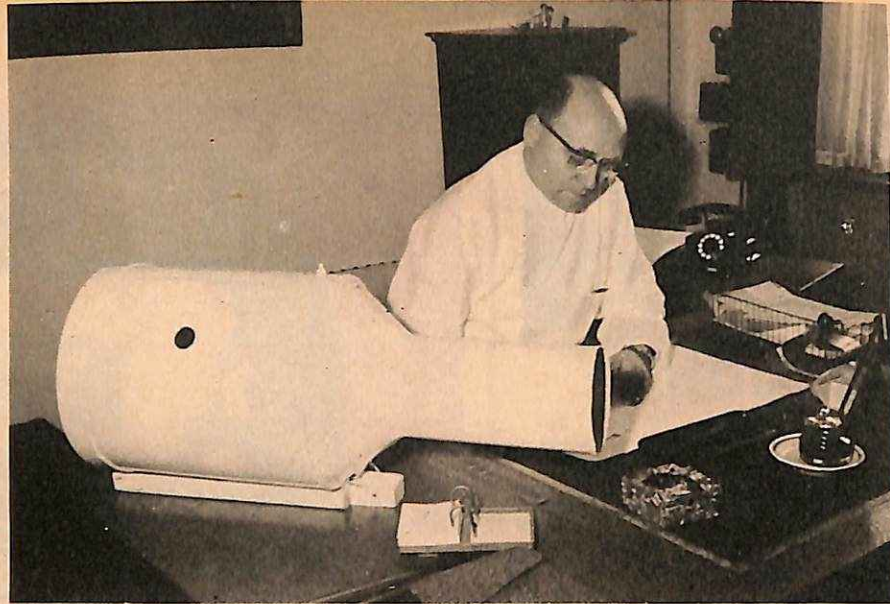
- ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ ΑΠΛΑ
- ΔΙΠΛΕΣΤΙΑΚΑ
- ΤΡΙΠΛΕΣΤΙΑΚΑ
- ΣΚΕΛΕΤΟΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΩΠΟ
- ΕΦΑΠΤΟΜΕΝΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ
- ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ

«ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ
ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΚΑΚΟΥ»

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛΕΦ. 532.651, 2, 3, 4, 5

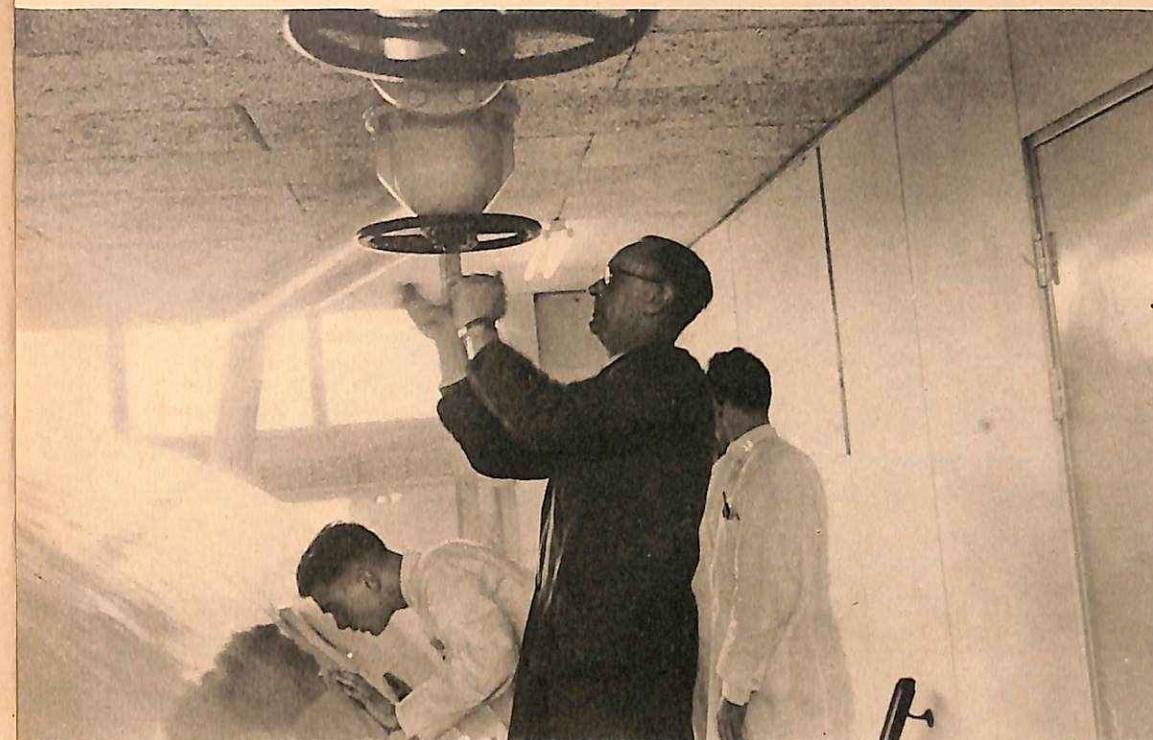

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Μπέρεμα στο γραφείο του και πλάι του, σε σχήμα φιάλης, ο θάλαμος υψηλής πίεσως που έφευρε.

Ο ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ελέγχου ρυθμίζει το σύστημα άντλιών του θαλάμου, ενώ άλλος επιστήμων παρακολουθεί την εξέλιξη της εγχειρήσεως από μια όπη παρατηρήσεως.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΥΠΟ ΠΙΕΣΙΝ

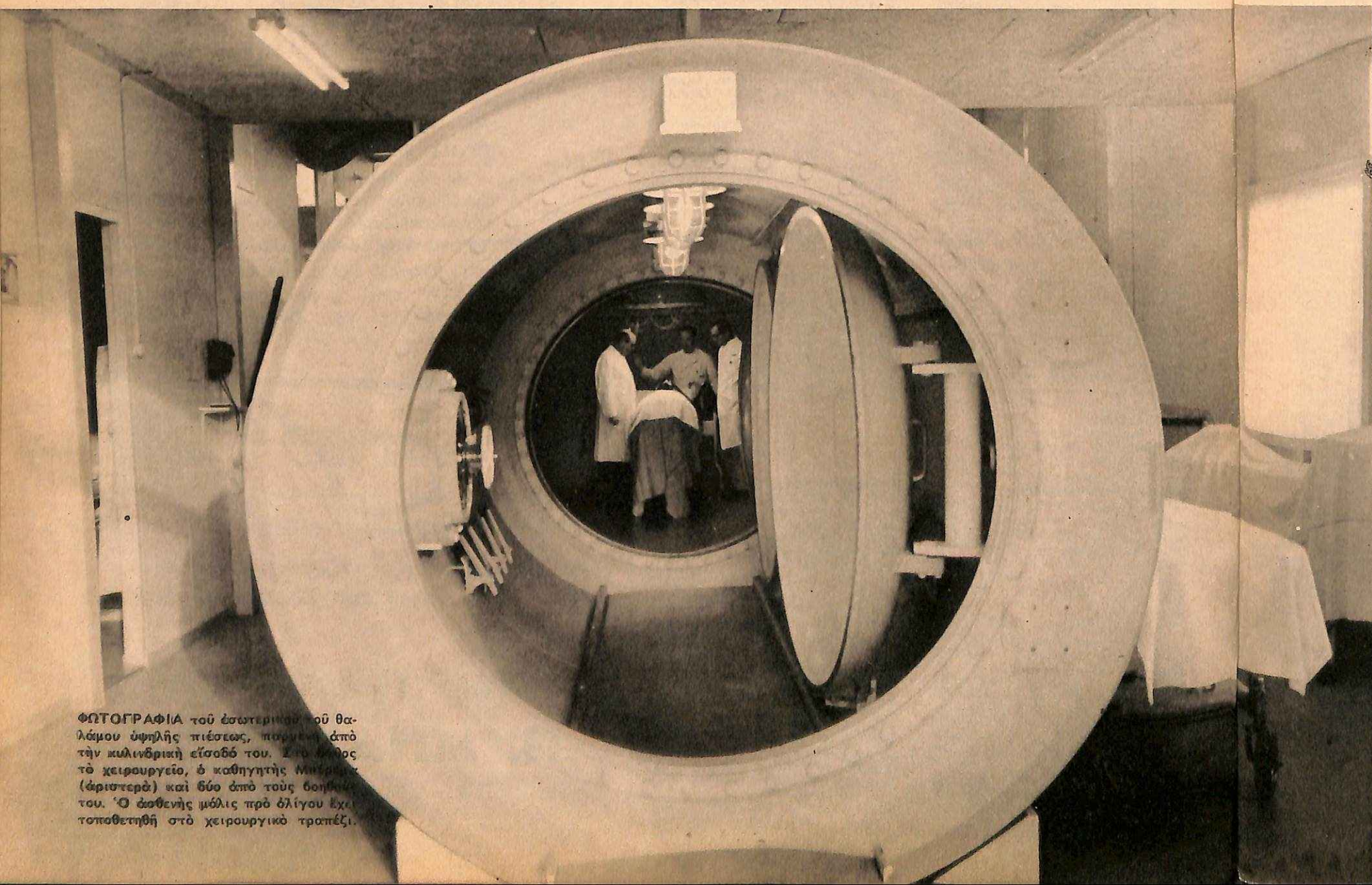
ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΠΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΠΗΤΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΙΜΗ ΩΡΑ

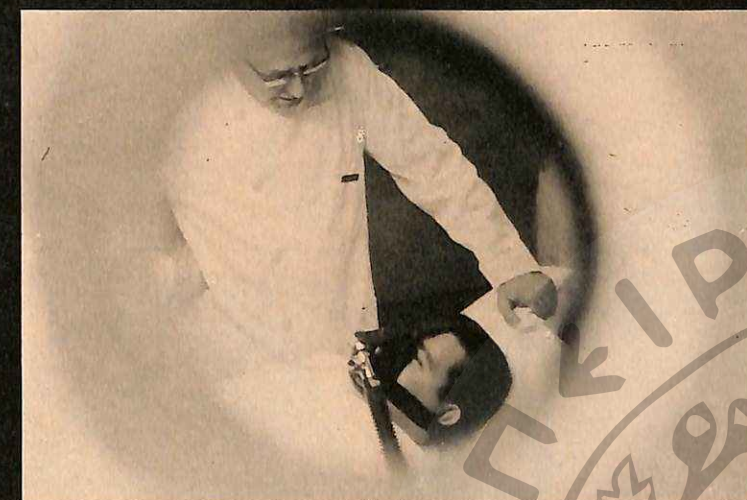
Οι χειρουργοί θα μπορούσαν στο μέλλον, κατά την διάρκεια μιας εγχειρήσεως, να σταματούν την κυκλοφορία του αίματος ενός ασθενούς για χρόνο διπλάσιο απ' ό,τι μπορούσαν ως σήμερα. Η τεχνική αυτή, που ευρύνει τα όρια διεξαγωγής μιας πολύ σοβαρής εγχειρήσεως στην καρδιά π.χ., ανακαλύφθη και εφηρμοσθη από τον καθηγητή της Ιατρικής Σχολής του πανεπιστημίου του Άμστερνταμ κ. "Ιτε Μπέρεμα και βασίζεται στην άρχη ότι ο υπερεμπλουτισμός του αίματος με οξυγόνο μπορεί να επιτευχθή σε όλους τους ιστούς του σώματος, όταν ένα άτομο αναπνέη καθαρό οξυγόνο υπό πίεση τριών ατμοσφαιρών. Κατ' αυτόν τον τρόπο καθίσταται δυνατή η διακοπή της λειτουργίας του αίματος για χρόνο διπλάσιο του μέχρι σήμερα δυνατού, γιατί το υπερεμπλουτισμένο οξυγόνο προμηθεύει στα κύτταρα ένα απόθεμα οξυγόνου.

Για να φθάσουν στο αποτέλεσμα αυτό ο καθηγητής Μπέρεμα και οι συνεργάτες του εργάσθηκαν αρκετά χρόνια με πειραματόζωα πριν αποφασισθή να πειραματισθούν και με ανθρώπους. Από τα πειράματά με τα ζώα πάντως διεπιστώθη ότι το μυοκάρδιο δεν υφίσταται καμμία ζημία με την εφαρμογή της νέας τεχνικής.

(Φωτ. Dalmas)

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ του εσωτερικού του θαλάμου υψηλής πίεσως, που είναι από την κυλινδρική είσοδό του. Στο κέντρο το χειρουργείο, ο καθηγητής Μπέρεμα (αριστερά) και δύο από τους βοηθούς του. Ο ασθενής μόλις πρό ολίγου έχει τοποθετηθή στο χειρουργικό τραπέζι.

ΥΠΟ ΠΙΕΣΗ ΤΡΙΩΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΩΝ Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΗ ΑΡΧΙΖΕΙ...

...Ο ΑΣΘΕΝΗΣ ΑΝΑΠΝΕΕΙ ΤΩΡΑ ΕΜΠΛΟΥΤΙΣΜΕΝΟ ΟΞΥΓΟΝΟ

Τα αποτελέσματα των πειραμάτων του καθηγητού Μπέρεμα υπέσχανται τόσο πολλά, ώστε άμεσα μετά από την επίτυχη εφαρμογή τους άρχισε να κατασκευάζεται ένας θάλαμος υψηλής ατμοσφαιρικής πίεσως, στο όλλανδικό Ίδρυμα «Βιλελμίνη», ο οποίος λειτουργεί εκεί από τον Ιούλιο του 1960. Είναι ο μόνος του είδους του σε όλο τον κόσμο και αρκετά μεγάλος, ώστε να συμπεριληφθή ένα πλήρες χειρουργείο. Μικρές όπες παρατηρήσεως στα πλευρά του επιτρέπουν σὲν επιβλέποντα μηχανικό να ελέγχει την ατμοσφαιρική πίεση κλπ. Ένα μικρόφωνο και ένα μεγάφωνο, που βρίσκονται κοντά στο χειρουργικό τραπέζι, επιτρέπουν την επικοινωνία με τὴν εξωτερικό κόσμο. Τα τοιχώματα του χειρουργικού θαλάμου έχουν αντιηχητική μόνωση, ώστε να μὴ φθάνη στὸ εσωτερικό του ὁ ἦχος τῶν δυὸ συμπιεστών, που δημιουργοῦν μέσα σὲ 12 λεπτά τὴν ἀπορρίπτη για τὴν εφαρμογή τῆς νέας τεχνικῆς πίεσης τῶν τριῶν ατμοσφαιρῶν. Πάντως, ἡ γρήγορη μεταβολή τῆς ατμοσφαιρικῆς πίεσως ὕψανε ἀπότομα καὶ τὴ θερμοκρασία τοῦ θαλάμου καὶ γι' αὐτὸ χρειάσθηκε νὰ κατασκευασθῇ καὶ ἕνα σύστημα ψύξεως.

Τέλος πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι μερικά ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτελείου τοῦ καθηγητοῦ Μπέρεμα αἰσθάνθηκαν ὠρισμένες ἐνοχλήσεις ἐνῶ ἐργάζονταν ὑπὸ συνθήκες ὑψηλῆς πίεσως, ἄλλα, ὅμως, μέλη δὲν δοκιμάσθηκαν ἀπὸ καμμία σωματικὴ ἢ ψυχικὴ ἀνησυχία ■■■

Πενήντα χρόνια
ἀπὸ τὸ θάνατό του

«Τὴν Ἑλληνικὴν μας Φύσιν ἔχοντες
δὴγόν, ὡς θεότῃα λατρεύοντες Ἀθ-
ῆν, πιστεύοντες εἰς Αὐτὴν καὶ εἰς
τὴν φύσιν ἡμῶν, τηροῦντες ὡς τὸ πο-
λυτιμότερον ἀγαθὸν καὶ καλλιτεροῦν-
τες τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην, ἀνευποδι-
στος δὲ καὶ ὑπερηφάνως ἐκφράζον-
τες τὸν ἑαυτοῦ καὶ τὸν ἑξω κόσμον ἡμῶν,
ἐκφράζομεν καὶ ζωγραφίζομεν εἰς τὴν
Ἀνθρωπότητα τὴν τελείαν ὡραιότητα
καὶ εὐγένειαν τοῦ εἵδους ἡμῶν».
«Ἑλληνικὴ Γραμμή»

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ:

Ο “ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣ ΤΟΣ,, ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ μυθιστορηματικὴ ζωὴ καὶ τὸ μυθιστορηματικώτερον τέλος τοῦ μοναδικοῦ σὲ αὐτὴν καὶ ὕψος ἐλληνογὰλρου μαχητοῦ, ἀπὸ τὸν κ. ΤΑΛΟ ΑΝΔΡΑΞΙΔΗ

Οταν παρουσιάστηκε, στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας, ἡ ἀμέριμνη ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ποὺ μαϊμούδιζε τὴν Εὐρώπῃ τῆς «Ἑρμίας Ἐποχῆς», θαμπωμένη ἀπὸ τὴν καλλονὴ καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν του, τοῦ ἀνοιξε τὰ σαλόνια τῆς, νομίζοντας πὼς ἀποκοτούσε τὸν Οὐαίλδ τῆς. Γρήγορα ὅμως ὁ ἐνθουσιασμός τῆς μεταμορφώθηκε σὲ ἀδιαφορία καὶ σκῶμμα, μολὶς κατὰλαβε πὼς ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος δὲν ἦταν ὁ γόης τοῦ ἡμίφωτου καὶ τῶν τεσσάρων τοίχων, ποὺ θὰ τὴν ξάφνιαζε μὲ τὰ φραστικά του πυροτεχνήματα, μὰ ἕνας φανατισμένος ἀναμορφωτής, ποὺ τὴν παρ-κινούσε μὲ τὸ μαστίγιο ν' ἀφήσῃ τὴν κοντόφθαλμη ξεναμανία τῆς, γιὰ νὰ ξαναρβῇ τὸν οὐθεντικὸ ἑαυτὸ τῆς, μέσα στὴν ἐρασμιότητα τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου καὶ τοῦ κλασσικοῦ ἥθους. Στὴν ἀδιαφορία καὶ τὸ σκῶμμα, ὁ νέος Ἀντίνοος ἀπάντησε μὲ τὴν πικρόχολή του σάτιρα καὶ μὲ μιὰν ἀλύγιστη πολεμικὴ. Ἡ διαμάχη κράτησε κάπου δεκαπέντε χρόνια, γιὰ νὰ τελειώσῃ μὲ τὴν ἦττα τοῦ πιὸ εὐαίσθητου, ποὺ εἶχε ὁραματισθῇ τῇ νεο-ἐλληνικῇ ἀναγέννηση. Ἄν ὅμως, ἀπογοητευμένος, ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, θέλησε νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀποτυχία του μ' ἕνα θάνατο ἀπὸ τοὺς ρομαντικότερους τῶν αἰῶνων, οἱ ἰδέες του, ποὺ μὲ τὸν καιρὸ καρποφόρησαν, θὰ θυμίζουν ἕναν ὁραματιστὴ παράφο-ρο, ὠραῖο καὶ ἀνιδιοτελεῖ,

Γιὸς Μεσολογγίτη γιτροῦ, ἀπὸ μητέρα Πολίτισσα, τῆς ἀριστοκρατικῆς βυζαντινῆς γενιάς τῶν Χαιρέτῃδων, ποὺ στὸ γε-νεαλογικὸ δέντρο τῆς εἶχε κάνα-δυὸ λό-γιους καὶ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος γεννήθηκε στὰ 1869, στὴν Πά-τρα.

Ἄς φανταστοῦμε τὸν ὠραῖο ἐφηβο, ποὺ ξεχωρί-ζει ἀπ' τὴν ἀδελφὴ καὶ τὸν ἀδελφὸ του μὲ τὴν εὐ-αισθησία καὶ τὴ φιλήρημὴ του διάθεση, νὰ περνᾷ ἀτέλειωτες ὥρες τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ καλοκαίρι μέ-σα στὴν ἡδονικὴ φύση τῆς Ἀχαΐας, ἀπαγγέλλοντας στίχους ἢ μαζεύοντας φανταχτερὰ ἔντομα καὶ λου-λούδια γιὰ νὰ τὰ προσφέρῃ στὶς Ἰουλιέττες του, ποὺ ξαγρυπνοῦσαν μὲ τὸ ὄραμά του. Ὄταν, δεκα-επτὰ χρόνων, ἦρθε στὴν Ἀθῆνα νὰ σπουδᾷ γιὰ-τρος, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, ἡ πρωτεύουσα, ποὺ μόλις εἶχε κλείσει τὴν πρώτη πενιχταετία τῆς, σίγουρα θὰ τὸν ξάφνιασε μὲ τὰ δημόσια καταστήματά τῆς, τὰ κοσμικὰ κέν-τρα, τοὺς πολυσύχναστους δρόμους καὶ τὴν κοινω-νικὴ τῆς ζωὴ. Δὲν ἀργῆσε, ὅμως, νὰ φανῇ μικρὴ γιὰ τὶς φιλοδοξίες του, ἀφοῦ στὸ χρόνο ἐπάνω τὴν ἐγκαταλείπει γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδὲς του στὸ Παρίσι.

Γιὰ τὸν ἀπραγο νέο, ἡ παρουσία μέσα στὴ θρυ-λικὴ κοσμοπόλῃ, ποὺ συμβόλιζε τὴν «Μπὲλ Ἐποχὴ» τῆς γεγονοισιᾶς καὶ τοῦ γλεντιοῦ, ἀπ' ὅπου εἶχε περάσει σὰν πονοκέφαλος ὁ πόλεμος τῶν Μπόερς — μὲ τοὺς ἀλκρολικούς ἱμπερσιονιστές, τοὺς ἀρι-στοκράτες τοῦ Συμβολισμοῦ, τὸν Μωρέας, τὸν «Ἀε-τιδέα», τὸν Ντεμπυσσύ καὶ τὸν Ραβέλ, τὸ «φραιντς-κανκάν» καὶ τὸν «Συρανὸ ντὲ Μπερζέρ», τὶς σαρ-δαναπάλειες νύχτες στὸ «Μουλὲν Ρουζ», καὶ τὸ «Κα-ζινὸ ντὲ Παρί», τὶς δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐναν-τίον τῶν γλεντζέδων βασιλιάδων, ποὺ κάνανε προ-πόσεις μὲ σαμπάνια στὰ γοβάκια τῆς ὠραίας Ὀτ-τερό, τὰ σκάνδαλα τοῦ «Πρὲνς Ἐντουάρ» καὶ τοῦ Λεοπόλδου τοῦ Βελγίου, τὶς σκηνοθεσίες τοῦ Ἀν-τουάν καὶ τὴν «Παγκόσμια Ἐκθεσὴ» — ἦταν ἡ ἀ-ποκάλυψη.

Γεύτηκε τὴ ζωὴ σὰν ἐλληνικὸς θεός, ποὺ ἀφη-σε κάποια κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου γιὰ ἕνα μερόνυχτο κραιπάλης ἀνάμεσα στοὺς θνητοὺς. Τὸ ἀκόλαστο με-ρόνυχτο, ποὺ κράτησε δυὸ χρόνια, τέλειωσε ἀπότομα μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του. Ὁ Γιαννόπουλος δρέθηκε ξαφνικὰ δίχως χρήματα, μὲ κλονισμένη ὑ-γεία, χωρὶς καμμιὰ πρόοδο στὶς σπουδές. Ὄταν, ξυπνώντας ἀπ' τὸν ἡδονικὸ λήθαργο, θέλησε νὰ τὶς συνεχίσῃ, ὁ μεγάλος Σαρὸ τὸν ἀπότρεψε, γιὰτὶ μὲ νευρικὸ σύστημα σὲ κακὸ χάλι ἦταν ἀδύνατο νὰ πα-ρακολουθήσῃ μαθήματα Ἀνατομίας καὶ Χειρουργί-ας.

Βρῆκε καταφύγιο στὸ Λονδίνο, ὅπου ἦταν ἐγκα-τεστημένος ὁ ἀδελφὸς του. Μὰ τώρα, ἡ νοσταλγία κ' ἕνα αἰσθημα ἐνοχῆς γιὰ τὸ σώμα τῆς ζωῆς του, τὸν καλοῦσανε στὴν πατρικὴ γῆ.

Γύρισε στὴν Ἀθῆνα στὰ 1893.

Ἡ Ἑλλάδα ἦταν ἡ σωτήρια ἀλλαγὴ γιὰ τὴν ψυ-χικὴ καὶ σωματικὴ ἀνάρρωσή του. Ἀποτραβήχτηκε στὸν ἑαυτὸ του περνώοντας τὶς μέρες του μὲ τὴ με-λέτῃ ἢ δημοσιεύοντας σ' ἐφημερίδες καὶ ἡμερολόγια μεταφράσεις ἀπὸ ἔργα τοῦ Ντίκενς, τοῦ Πόε, τοῦ Λοττί, τοῦ Μπωντελαίρ, ἐνῶ οἱ νύχτες στὴ Δύση, ποὺ τὰ χεῖλη του κρατοῦσαν ἀκόμη τὴν γλυκόπικρη γεύση τους, ταραζάσανε τὸν ὕπνο του σὰν ἐφιάλτες.

Ξαφνικά, σ' ἐκείνῃ τῇ μετέωρῃ κατάστασιν, ὅ-που ρίχνοντας ἀνάθεμα στὸ παρελθὸν ζητοῦσε νὰ προσανατολιστῇ σ' ἕνα δημιουργικότερο μέλλον, κά-ποιο γράμμα τοῦ φίλου του λόγιου Ἀναστασίου Γεννάδιου, ἀπὸ τὰ Μέθανα, τοῦ ἀνοιξε ἀπρόοπτος ὁρίζοντας: «Πάσσε, τοῦ ἔγραφε, νὰ διαβάξῃς Μπων-τελαίρ καὶ λοιπὰ περιττώματα». Καὶ τὸν παρακι-νοῦσε νὰ μελετήσῃ τοὺς Ἕλληνες κλασσικούς. Ἡ συμβουλὴ ἐρχότανε στὴν κατάλληλῃ ὥρα. Καὶ τὴν ἄκουσε, γιὰτὶ ἀνταποκρινόταν σὲ μυστικὴ προσδο-κία του.

Οταν, ὕστερα ἀπὸ πολὺμην μελέτῃ, ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος θέλησε νὰ κοιτάξῃ γύρω του καὶ νὰ σκεφτῇ, αἰσθάνθηκε πὼς ἔβγαине ἀπ' τὰ μαγικά νερά μιᾶς θαυμα-τουργῆς πηγῆς, ὅπου εἶχαν καθαρῇ κορμὶ καὶ πνεῦμα. Πέφτοντας ἀπὸ ξάφνιασμα σὲ ξάφνια-σμα, εἶδε μέσα στὸ αἰῶνιο ἐλληνικὸ φῶς τὴ ζωὴ μὲ τὰ κυριακάτικα τῆς. Τότε ἀναπαρσταίνοντας, σ' ἐκείνῃ τὴν ψυχικὴ εὐφορία του, τὴν ἐποχὴ τὸν κλασσικῶν, εἶδε μέσα ἀπ' τὰ δημιουργήματά τους, πόσο ἁρμονικὰ ἦταν συνταίριασμένα μὲ τὸν προιο-μιῶχο χώρο τῆς πατρίδος του ἦσαν, ἔργα καὶ κα-τορθώματα, γιὰ νὰ δημιουργηθῇ αὐτὸ τὸ ἀνεπανά-ληπτο θαῦμα, ποὺ λεγόταν «Κλασσικὴ Ἑλλάς». Ἡ ἀποκάλυψη, ποὺ τὸν πλημμύρισε ἀπὸ ἐνθεὴ πίστη στὸ κλασσικὸ ἱδανικὸ, γρήγορα ἐγίνε θερησκεία του. Τῆς ἀφιερώθηκε. Καὶ σὰν ἕνας παραπλανημένος ποὺ ξαφνικὰ ὁραματίστηκε τὴν ἀλήθεια στὸ ὄρ-μο γιὰ τὴ Δαμοσκὸ, ἀποφάσισε νὰ προσηλυτίσῃ τοὺς συγχρόνους του στὴ θερησκεία τοῦ «ζῆν κατὰ φύσιν ἐλληνικῇ» μὲ νεοφωτιστοῦ φανατισμό.

Προετοιμάζοντας μεθοδικὰ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ τὴν ἱεροποστολή, ἄρχισε νὰ κἀν ἐκδρομὲς στὴν Ἀτ-τικὴ, ποὺ τὴ θεωροῦσε τὴν πιὸ προνομιοῦχα περιοχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου. Ὅσο μελετοῦσε τὶς γραμμές τοῦ τοπίου τῆς, τὶς ἀποχρώσεις τῆς χλωρίδας τῆς στὶς διαδοχικὲς ἀλλαγές τοῦ φωτισμοῦ μιᾶς καλο-

καιριάτικης μέρας, τὴν κρυστάλλινη διαφάνεια τῶν ἀκτῶν τῆς, τὶς πρισματικὲς διαστάσεις ποὺ παίρ-νανε τὰ πράγματα μέσα στὴν ὀργανιστικὴ φωτοδιά-χυση, ἔμεινε κατὰπληκτος γιὰ τὴ μουσικότητά τῆς. Ὄρες ἐκστατικός, σὲ μιὰν ἐρωτικὴ σχεδὸν διέγερ-ση, ὅπου φανταζότανε τὴν Ἑλλάδα σὰν μιὰ ὠραία γυναῖκα ν' ἀρροσάλεῖ τὰ μέλη τῆς κάτω ἀπ' τὸν ἐραστὴ ἥλιο, κοίταξε τὰ ζουδια στὰ σκίνα, τὰ κρῖα βατράχια στὶς ξερολιθιές, τὶς χελώνες ν' ἀπλογο-ροῦνε στ' ἀνήλια, τὴν ἀσημένια ἀχνὴ νὰ συμριδίξῃ στὶς φυρονιερὲς — αὐτὸ τὸ φασφορένιο χνούδια-σμα, ποὺ στροβιλιζότανε σὲ ἀσύλληπτες δίνες στὸ ἀσημογάλαζο κενὸ θάλασσαν καὶ οὐρανοῦ. Ἄκουε μέσα σ' ἕνα κοχύλι τὶς μελωδίες τοῦ Αἰγαίου· χού-φτιαζε παράφορα τὴν πυρρὴ ἄμμο· καὶ σ' ἕνα βλε-φάρισμα περνοῦσαν ἀπὸ ἐμπρός ὀμιχλινὲς αὐγές, βροχερὲς γκρίζες μέρες καὶ παγερά θρόδνα στὶς πολιτείες τῆς Δύσης, ὅπου εἶχε περάσει μιὰ τεχνη-τὴ ζωὴ.

Ὡ, ναί! Ἐφτανε στὴν κατάλληλῃ ὥρᾳ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τοὺς μαλθακοὺς Ρωμηοὺς ἀπὸ τὸ λήθαργο, νὰ τοὺς θάλλῃ ἀπὸ τὴ σέρρα, ὅπου τοὺς εἶχε κλεί-σει ἡ νοσηρὴ ξενομανία τους, στὴ φύση τὴν ἐλλη-νικὴ, — στὸ φῶς, τὴν ἀπλότητα, τὴ χάρη, τὸ ἥθος — γιὰ νὰ τὴν κάνουν ὁδηγὸ κανόνα ζωῆς, ποὺ θὰ τοὺς φέρῃ τὴν «Ἑλληνικὴ Ἀναγέννηση».

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ πόλεμος τοῦ θάνατο διμέ-τωπος: Τοῦ εἰκονοκλάστη —γιὰ νὰ γκρεμίσῃ τὰ εὐρωπαϊκὰ εἰδῶλα, ὅπου πάνω τους οἱ Ρωμηοὶ εἶχανε στηρίξει μιὰ ψεύτικη ζωὴ— καὶ τοῦ κήρυκα τῆς γνήσιας ἐλληνικῆς καλλιέργειας, ποὺ τὴ μορφή καὶ τὸ περιεχόμενό τῆς τὸ ὑπαγόρευε ἡ φυλετικὴ ἰδιο-συγκροσία τους: «Τὸ κτύπημα τῆς ξενομανίας εἶναι τὸ πρῶτο κίνημα, ὁ πρῶτος ἀγὼν τῶν ποθοῦντων νὰ ἀγωνισθοῦν διὰ μιὰν ἀρχὴν Ἑλλάδος. Ἡ ξενο-μανία εἶναι χωριστὰ. Εἶναι προστυχία. Εἶναι κοι-ταμάρα. Εἶναι ἀφιλοτιμία. Εἶναι ἀφιλοκέρδεια. Καὶ εἶναι ξιμπασία. Καὶ εἶναι ἀμαθεία», ἀνέδθηκε στὸν ἰδεατὸ τοῦ ἁμῶνα καὶ κήρυξε στοὺς μακροὺς ἀ-στοὺς τοῦ καιροῦ του.

Ἐκείνοι, ξαφνιασμένοι ἀπὸ τὰ ἀκατανόητα λό-για του, στὴν ἀρχὴ χοιμαγέλασαν μὲ συγκρατᾶσσι, γιὰτὶ τὸ στόμα ἀπ' ὅπου θγαίνανε ἦσαν τὸ ἡρ-ονικὸ στόμα ἐνὸς ἀρχαίου θεοῦ.

Ο Περικλῆς Γιαννόπουλος ἐρισκότανε στὴν ἀνοιξὴ τοῦ ἀνδρικοῦ κάλλους του. Ἡ ἐρα-σμιότητά του ἦταν ἀκαταγώνιστη σ' ὅ-ποιον τὸν πλησίαζε. Μὲ τὴ μελωδικὴ του φωνή, ὅταν συζητοῦσε φιλικὰ τὸ ἀπώλλω-νιο κεφάλι, ὅπου στὰ μελόδενα σγουρὰ μαλλιά ἀν-τιφείγιζε τὸ φῶς ἀπὸ τὰ δαδυνάλανα, ὑγρὰ μάτια, καθὼς βλεφαρίζανε γιὰ νὰ εἰσχωρήσουν πέρα ἀπ'

τά αισθητά — τις φρεμές κινήσεις του ευπατρίδη, που υπήρξαν ιδιόρρυθμα, με χωρίς έπισπασιά — φορούσε γκρίνες φακέλλες από καρτοκασία της οδού Αιόλου, με όσοι τις βλέπανε ραμμένες επάνω του να μίαινε πώς ήτανε άγοραζομένες από μεγάλα μαγαζιά — γιατί πίστευε πώς η απλότητα είναι ανθρωπιά. Μ' ένα φαυλάρι τυλιγμένο στο λαιμό, με το τριαντάφυλλο μόνιμα στη μπουτονιέρα κ' ένα μπιστόνι από κεκρυφαλική δαστραφύλη έλιά, ανέβαινε πρωί — πρωί στην 'Ακρόπολη, όταν ήταν καλοκαίρι, για να ράνη τον Παρθενώνα με λουλούδια. Συχνά τον βλέπανε να κοιτάζη ώρες τις απόκρωσεις που έπαιρνε ένα δέντρο της Πνίκας μέσα στο θείο άσπιδό φως. Κάπνιζε μυρωδάτα τσιγάρα — κάποτε ξεράκινα τριαντάφυλλα του 'Απρίλη, — έγραφε με μενεξέλι μελάνι και ή έπιπε με μία χάρη, που έκανε όσους τον αντίκριζανε να στέκονται. 'Αποτραβήγμένος στον έαυτο του, χωρίς αυταρέσκεια, όταν βρισκότανε ανάμεσα σε ώριπες γυναίκες, που τις λάτρευε, και με φίλους γκαρδικούς μίλουσε σαν ένας ήρωας που είχε ξεφύγει από πλατωνικούς διαλόγους.

Ήταν έπομένο ή εποχή του να τόν παρεξηγήσῃ, όπως κάθε άναμορφωτή, πού άγωνίζεται γιά τήν γάλην ή κοινωνία του από τή ρουτίνα και τήν πλάνη. Ότόσο, ή έχοντας τή δύναμη να τόν βλάψῃ, όταν άρχισε να κάνει στόχο του τῆς συνήθεις και τόν μα- μοειομόρῃ της, τού γύρισε τήν πλάτη μέ άδυσφορία. Ήταν ή μακάρια κοινωνία τού χίλια έννιακίου, μέ τῆς καουτσουτέ δικτατορίας, πού εἶχε κιάλας ξεχάσει τή ντροπή τού 1897. Όπου τού κοινό, άκούοντας τήν Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου και τήν Αἰκατερίνη Βερώνη ν' απαγγέλλουν τούς ατέλειωτους μονολό- γους από τῆς τραγωδίας τού Δημητρίου Βερναρδά- κη, ἀναλύσαν αέ δάκρυα και ὁ θαυμαστές τους, στόν ένδοσιασμό τους, ξεχάσαν τ' άλλα γιά να σύρουν τ' αμάξι τους. Όπου τὰ ριζοδικά πε- ρισακάκια πρῶτα, ὁ καλός κόσμος ἔκανε τόν πε- ρισακό τόν κάτω από τῆς πιπιερῆς τῆς Λεωφόρου Ἀμολίας, άκούοντας τῆς μάντα να παίξῃ ἱταλικές ὀπερέτες κάτω από τ' ἀνωκτορικά παρὰθυρα, ἔνω ὁ νέοι βγάζαν τὰ μελλόν τους στίς ροδολέκτες δεσποσύνες μέ τῆς κοροδεμισμένες μεσούλες, πού χαμογελούσαν κάτω από τὰ μεταξένια ὀμπρελίλια τους. Όπου ὁ βουλευτής τού Δελφινίου διαβάζα- νε στή Βουλή περικιπτός ἀπ' τὰ Εὐαγγέλια, γιά να καθυστερήσουν, τήν ψηφισά ένός νομοσχεδίου και ὁ μαγοικροφόροι τού Σπύρου Μερκούρη σπάζαν τὰ παρὰθυρα τῶν ὀπαδῶν τού Τσάχα στίς δημαρχι- κές ἔκλογες. Όπου τὸ θῆριο τού Λαυρίου καθυστε- ρούσε στό δρομολόγιό της μιάς ἀπ' τὸ μεσημέρι, χωρίς να διαμαρτυρῶνται ὁ ἐπιβάτες, γιά να προ- φτάσῃ ὁ διοικητής τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Στέφαν- ος Στρέιτ. Όπου ὁ φιλολογικοί καυγάδες τὸ Ἀγγελῶ Βλάχου μέ τόν Ροῖδη ἦταν γεγονότα πανελλήνια και ὁ Βλάχος Γαβριηλίδης ἔγραφε κύ- ρια ἄρθρα στήν Ἀκρόπολη γιά τή Πόιση και τῆς Καλῆς Τέχνης. Μὲ τὰ καλοκαίρια δρόσου τού Νέο Φάληρο και τήν Κηφισιά, τὸ Ρομῆν τού Σου- ρῆ, τῆς μονομαχίας σὰ Πατήρια, τῆς βεγγέρας, όπου δροσιζόνταν μέ σομαδάς, και τῆς ἑσπερίδης στόν Ἐπάρωσσον, όπου χορεύαν κανδριλλίες και λανσιέδες. Μὲ τὰ διπλωματικά ταξίδια τού Γεωρ- γίου τού Α' στίς ἐρωπαϊκές πρωτεύουσες, τῆς ὀ- περῆτες τού Σακελλήρη και τῆς καντάδες τὰ πλῆκτικῶτα στενά. Όπου ὁ κοπέλλες ἐπιμέναν σὰ Ἀλευκάματα τους, πῶς ἔ'ρας εἶναι ἀπα- σμῶς τόν ἀγγέλον πρὸς τὰ ἄστρα και ὁ μπῆρες τους δέν τελείωναν ν' αἰγιονόητα δα εἶδαν κ' ἀγο- ράσαν από τή Παγκόσμια Ἐκθεσὴ τού Παρι- σιῶ. Όπου ὑπάρχανε ταφιιλία τού Θεσσαλίας και ἦταν ἐνέργεια ν' αγοράσῃς τὰ φάρμακα μιάς ἁ- πορίας...

Οταν όμως αποφασίζει ένας να γίνει κατήγορος της κοινωνίας του, πρέπει να εξασφαλίσει τη συντήρησή του, για να μην έχει την ανάγκη της. Κι ο Περικλής Γιαννόπουλος, που έβριμε με τα υπελείμματα κάποιων πειρούσιων, προσαρμόζοντας στα οικονομικά του τις ανάγκες του, άρχισε να πουλά άργα και πού ή να ενεχυριάζει, επειδή δεν ήθελε να εργαστεί, για να μη χάσει την πολυτιμή ελευθερία του να κάνει εκδρομές, να γράφει και να ρεμβάζει. Οι φίλοι του άμελλοιούν ότι ήτανε εργατικώτατος και τόσο ανδιστελής, που πρόσφερε την εργασία του στο Χριστομάστο χωρίς καμμία αμοιβή, όταν ο δημουργός της «Νέας Σικινής» θέλησε να μυσήσει τους 'Αθηναίους στο θεατρικό ίβανικό του. Συχνά εύποροι φίλοι του έπινουσάν τον πρόπουσ για να τον βοηθήσουν. 'Η λιτότητά του ήταν δυναμική, αφού μπορούσε να περάσει τη μέρα μ' ένα γεύμα από ελιές κι αούγο, φτάνει να είχε κάνει πριν την προσευχή του σε μία πλαγιά του 'Υμνιππίου ή της Πεντέλης, κ... όπου κάθε πετρώδι, λιθαρί, χορτάρι, καπνισμένο

ώραία, διαγραφόμενον διαιυγέστατα, προβάλλον την φυσιογνωμίαν του σὰν ἄτομον, σὰν ἄνθρωπος, με-
τόσσην ἔντασιν ἐπιδεικνύει τὴν ὑπαρξίν του, τὴν ἀ-
τομικότητά του...».

Ετσι ὀπλισμένοι ο Περικλῆς, Γιαννόπουλος, πρὸς τὴν κατεθὼσ τὸ πεῖθι τῆς μάχης γιὰ τὸν ἀγῶνα μὲν τοὺς συγχρόνους τοῦ Ἑλληνικοῦ θέλουσιν ἡθελοκαθάρσιον τὴν προσωπικὴν θέσιν του καὶ τὰ ἔθια τῆς: «Ὑγῶ τίποτε δὲν σὰς ζητῶ καὶ τίποτε δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε. Ἐπαύσιον δὲν θέλω. Δόξαν, σὰς τὴν χαρίζω. Ἐγὼ θὰ σὰς ἀδείξω εἰς τὸ κεφάλι ὅτι εἶναι χρήσιμον, κινήτηρον, ἠθικόν, καὶ τῆς ζωῆς σὰς (...) Θὰ κάμω δὲ τί εἶναι δυνατόν γιὰ νὰ σὰς πείσω νὰ τὰ πάρετε, γιὰ νὰ σὰς δείξω ὅτι εἶναι χρήσιμα διὰ σὰς. Θέλετε νὰ τὰ πάρετε; Πάρετέ τα, εἶναι δικὰ σας. Δὲν θέλετε; Τύφλα σας!» Οἱ ἐφημερίδες «Ἀκρόπολις» καὶ «Ἄστυ», τὰ περιοδικὰ «Νουμάς», «Πρωτεύουσα», «Παναθηναῖα», «Κυριακάτικη», τοὺ παρομοίωσαν τῆς αἰδέως τοὺς. Ἀρχισὲ νὰ ρίχνῃ τὰ ἐντυπα θέλη τοὺς ὑπαγόφροντας ἄλλοτε μὲ τὰ ψευδῶνα «Νεο-Ἑλλην», «Ἀλωτὰς», «Μαϊνδρος» «Θ. Ὀνόματος», καὶ τὰ πῖο μαχητικὰ μὲ τ' ὄνομα τὸν. Πρῶτο στόχο του ἔκανε τὴν αἰτία τῆς ρωμαιοτικῆς κακοδιακονίας: Τὴν ἀπουσία γνήσιας κριτικῆς, γιατί αὐτὴ ποὺ ὑπῆρχε τὴ θεωροῦσε «Σκορδοβουτικὴ», ἐνῶ ἐκείνος ἀποζητούσε μὴ καλοπαιστὴ κριτικῆ: «Δι' ἕνα Ἐθνὸς Νέον. Καὶ ἰδικῶς δι' ἕνα ἔθνος ξεχαρδαλωμένον, ὅπου σιγοῦν οἱ φρόνιμοι καὶ ἠπορητοῦσι οἱ πρελλοί...» Ὑστερα, μολοντὶ θεωρητικὰ ἦταν δημοκρατικὴς — κι αὖς ἔγραφε, ἀπὸ μαχητικὴ τακτικὴ ἦ καὶ συνθεῖς, στήν καθαρεύουσα — σάρκασε μὲ τὸ ἄλτο γλωσσικὸ μὴ ζητήμα, ὅπου «καθεὶς κάμει ὡς ἐλεύθερος» Ἑλλην, ποὺ εἶναι καὶ ὀδύσσοτος σοφός. Δηλαδὴ, δὲν ὑπάρχει ἕνα ὀρισμένον ἔθω προβλήμα, τεβεμένον σφάος ἐνόπιον ὀλων, πρὸς λύσιν, κανενὸς ζητήματός, καὶ πῖθανόν νὰ εἶναι ὀλα, τὰν ἀβασθὸν σκακιστῶν τὰν ἰδεῶν, δημιουργήματα φανταστικὰ. Καὶ ἡ ὀρήγ του δὲν συγκρατοῖται, ὅταν διαπιστῶναι πὰς ἡ νεώτερη Ἑλλάς δὲν εἶχε κάποτε τὴν περιουσίαν της, τὸν τίτλο ἀρχοντίας καθε ἔθνους: Μὴ ὑπεύθυνα γρομμένη ἱστορία: «Διότι ὡς χρεὶς ἡ μεγαλυτέρα, ἡ σπουδαιότερα ἐποχὴ τοῦ παρελθόντος, ἡ Βυζαντινὴ, τὸ Κλειδί πρὸς νόσιν τῶν ἀρχαίων, πρὸς νόσιν τῆς τωρινῆς Ἑλλάδος, πρὸς νόσιν Ἑλληνισμοῦ ὡς Ἑλλήνων, τὸ εἶχε βυθίσει ἡ Εὐρώπη εἰς ἀπύμνητον βάθος. Διότι αὐτὴν ποὺ μανθάνονεν τὴν εἶχει ὑπαγορεύσει κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὁ μεγαλυτέρος χριστιανὸς σουλτάνος τῆς Εὐρώπης, ὁ πάπας...».

«Όσο προχωρεί στον εικονοκλαστικό αγώνα του, γίνεται πιο δηρμνικός. Γυρνά μέσα στην πρωτεύουσα —συχνά με ποδήλατο— και δείχνει στους δασούς την αρχιτεκτονική τους άσυννοησία. Μπαίνει στο εσωτερικό των σπιτιών κι αναποδογυρίζει με μία κλωστή την επίταξή τους: «Πετάξτε τα ταπέτα τα ψεύτικα που πληρώνετε τόσο ακριβά και έπειτα από ένα χρόνο δεν έχετε τίποτε. Βάλτε τις ελληνικές ανδρομυδές, τās αϊωνίους. Όλη η Θεσσαλία, όλη η Πελοπόννησος καλλιτεχνεί θαυμάσια είδη (...) Είναι πρόστυχοι, γελιοί κι κανονέδες σας, με τα ευρωπαϊκά παλιόπαντα, τα όποια κάνουν η Εύρώπη δια τους κουτούς, βαρβάρους λαούς(...) Πεταξέτε τα βάζα και τα χρυσόχαρτα και όλα αυτά τα παλιοπράγματα, τα μαγειρεμένα από τα ευρωπαϊκά χωριά. Ένα καράτι έξιλου της Κορίνθου, άπο άσματάδες κυπαρίσι, με τα άρσπα του στεφάνιου, με λίγαι άνθη του άγρου μέσα, είναι κομωτένιου. Που δα το έζηλε ο κάθε Ευρωπαίος καλλιτέχνης. Κάνετε τα έπιπλα σας από έζλα του τόπου σας, από την έλιά της, άπλά, ήσυχα, ήμερα, αναπονητικά. Μην τα μαυρίζετε, σάν να σας άπέθαναν

δύσκατα παιδιά, εις τον τόπον όπου αν μάθω να είμαι...». Μέσα σε
τότε το νωπρό περιβάλλον τέβρισκε έπόμενα, το μι-
κρόβιο του ευρωπαϊκού να έχη μολύνει άκμαη
τις αίσθησεις του Νεοέλληνα, αφού νιώθει τον έ-
ρωτα τόσο φτηνά: «Κυρία μου, άγαπά, ώ! πόσον
άγαπώ τα παπουτσάκια σας, το τακουνάκι σας, το
δακτυλίδάκι σας, το φιογκάκι σας, κλαίει παιδί-
μου. Και τα λοιπά. Τέτοιαν διαθοραν της ψυχής δεν
πρέπει να έχουν οι Έλληνες. Ο έρωας είναι φυσική.
Τίποτε περισσότερον. Είναι φυσιολογικόν φαινόμε-
νον, σωματικόν φαινόμενον».

Αλλα εκεί όπου γίνεται ανέλεγκτα, είναι άμα μπαίνει στην περιοχή των γραμμικών και της τέχνης, γιατί η αισθητική είναι το τετραπύλο της αληθινότητας του: Αρχίζει από την αναπαράσταση ζωής, αποκαλεί τα Ώδεια «Φωνέας» «μουζικήντρες» τους μουσικούς. Μόνον σ' έναν στριψίτη τον αναγέννηση της μουσικής, τη δημιουργία μιας αυθεντικά ελληνικής μελωδίας, που δά

θάνατιν ἀπ' τὴν παράδοση: «Τὸν Ἰωάννην Σακελλα-
ρίδην. Τί; ὁ Σακελλαρίδης; ποίος; Ἐκείνος ὁ κον-
τός, ὁ δεξιὸς ψάτης; Κύριε ἐλέησον. Τώρα πῶς
πῶς, παθούσθι; Μὰ αὐτὸς δὲν ἔξυρει τὰ τρία
κατὰ τῆς οἰράς του ἀπὸ εὐρωπαϊκὴν μουσικὴν (...)
Ἡ σκιά τοῦ Βάγνερ θὰ γαυσιῇ. Καὶ νὰ συζητήσῃ
ἕνας μουσικός μας μὲ ἕναν ψάλτην διὰ μουσικὰ ζη-
τήματα. Μιὸ Dio! Μὰ αὐτὸ εἶναι προσβολὴ κατὰ
τὸν μουσικόν. Μάλιστα, κύριοι Μασάνικοι, ὁ δυνά-
μενος νὰ ἀδηγήσῃ τοὺς Μουσικούς εἰς τὴν θεωρητι-
κὴν ἐρευνᾶν τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς εἶναι ὁ Σακε-
λλα-ρί-δης! Καὶ δεδομένου ὄντος, ὅτι δὲν γνωρίζω
ἐντελὲς καὶ κατὰ βάθος καὶ πλάτος, τὴν ἐκκλη-
σιαστικὴν μας μουσικὴν, ποίους εἶπεν εἰς τοὺς δι-
κούς μας, δὲ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ δὲν εἶναι —
ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ εἶναι ἄλλο τί — ὁλόκληρὴ
ἡ ἀρχαία...». Μήπως, ὅμως, στὶς εἰκοστικές τέχνες
ὑπάρχει γνῶσις παράδοση; Ποιητὴς τοῦ χρωστήρα
ἢ τῆς σμήλης, πού ν' ἀποδίδουν τὸ φῶς, τὸ χρῶμα,
τὸν ἀνθρώπου, τὴ γράμμιν σ' αὐτὴ τὴν προνομιοῦχα
ἀκρὴ τῆς Μεσογείου, ὅπου καὶ ὁ θεοὶ ἀκούη ἦταν
ἡμέριο καὶ γελᾶσθαι; Μέσα ἀπὸ τὴ λεγέμενα τὴν
«ζωγράφω» εἶχε πᾶσαι αὐτὰς ἀστερισμούς ὁ θεὸς
Νικόλαος Γύζης, μὰ τὸν διαδεχθέντα ψυχρὸν δεξιόν,
τέχνης, πού μιμοῦνταν ὑπερβόρειους ὁμότιμους τοὺς,
μ' ἐξείρεση τὸ Βολωνάικ καὶ τὸν Ὀυτρά. Ἐτοί, ἡ
ζωγραφικὴ κατάντησε «τέχνην ἐντελὲς λαϊκὴν» ἀποτε-
λεῖται ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν καὶ τὸν
νὸν ἀγαθὸ φουτανελλά. Δηλαδή τοῦ φουτανελλά
τοῦ πετρώτου τὸν ψευτανελλά.

των πενήντων στην φουστάνελλα και μιμουόνησι τὴν θύνα και τὰ ἀγγωνάτα, ἐνῶ ἡ ἑλληνική φύση περιμένει τὸν καλλιτέχνη ποὺ θέλει τὴν ἀναπαράστησιν σὲ ὅτι, ἄλλο και μαζὺ χροικὸ ἔχει, ποὺ θὰ ἐμπνεύσῃ ἀπὸ τὴν μυθολογία, τὴν ἱστορία τῆς, τῆς θεσπευτικῆς και λαϊκῆς τῆς παράδοσης. Καὶ βροντοφωνάζει: «Δέν ὑπάρχει Ζωγραφική, Γλυτική, Ἀρχιτεκτονική... ὑπάρχει κλειστής Ζωγραφικὴς, Γλυτικὴς, Ἀρχιτεκτονικὴς... Δέν ὑπάρχουν Τέχνηι συντεταγμένα, ὁρίσμενα, ἀκολουθοῦσα συστηματικῶς, περὶ βαρδικῶς κανόναν δρόμον. Ὑπάρχουν λημέρια, οἰκόπεδα, θέσεις, τὰ ὁποῖα ἀρπάττονται δυναμεί τοῦ δικαίωματος τοῦ ἰσχυροτέρου. Δέν ὑπάρχουν καλλιτέχνηι συστηματικοί, ἐκ συστηματικῶν σχολείων, συστηματικῶς μορφωμένοι, συστηματικῶς προχωροῦντες πρὸς μίαν ἐκφρασίν Ἑθνικὴν. Ὑπάρχουν μπουλούκια... Δύο, τρία, τέσσερα, παλληκάρια ἀναγκρῶνουν ἕναν καπετάνιο, συσπειροῦνται εἰς μίαν ἀμυντικὴν και ἐπιθετικὴν συμμορίαν, πρὸς κατὰκτησιν οἰκοπέδων, ὁρμηγίων, και ἐγκαταστάσεων...». Καὶ δέν ὑπάρχουν, γιατί δέν ὑπάρχει αἰσθητικὴ ἀγωγή. Ἀλλὰ ὅσα τῆς ἑλληνικῆς αἰσθητικῆς εἶναι ἡ ἑλληνική γῆ. «Ὅταν ἡ ἐξοτιζομένη Γῆρσις — ἡ τωρινὴ ρωμαιοσύνη — πετάθῃ τὰ παλαιοχρόματα τῆς και φορέθῃ τὰ χρώματα τῆς Γῆς τῆς, τότε θὰ ὑπάρξῃ χροικός: Ἑλλάς». Τὴν ἴδια ἐρμήια ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας και ἰδανικά παρατηρεῖ ἡ ὅταν ἐξετάσῃ τὰ θεατρικά μας πράγματα: Ἑρασιτεχνισμός, βενομανία, δεκαρολογία, ἐξοτιζομὰς και ζιπποσιὰ. Καὶ ὁμος φωνάζει: «Πρέπει να ὑπάρξῃ ἕνα Θέατρον Ἑθνικόν». Δέν περιμένει τὴν κρατικὴν βοήθειαν, ἀπὸ τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλία ἐλπίζει. Γιατὶ «τὸ Θέατρον εἶναι τὸ Σχολεῖον τοῦ Λαοῦ. Εἶναι τὸ Ἑθνικὸν Σχολεῖον τῶν ἀνδρῶν. Μετὰ τὰ Γυμνάσια και τὰ Πανεπιστήμια εἶναι τὰ ὁποῖα ἀπᾶς διδάσκειται ἡ Νεότης, ἐρχεται τὸ Θέατρον εἰς τὸ ὅποιον καθημερινῶς διδάσκειται ἡ ἀνδρική ηλικία». Ὅταν ὁμος ζῇτᾶ «Θέατρον», ἐννοεῖ τὸ «θερινόν». Ἀφοῦ τοὺς δῶκ' ἀπ' τοὺς δώδεκα μῆνες ὁ Ἕλληνας ζῇ στὸ ὑπαίθριο. «Καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ τὴν ἀσπίδα τῶσαν ὥστε να κἀμὴ σπιρίτα Γαλλικά, Ἀγγικά, Γοτθικά, ὅταν ἀναφῇ ὁ ἥλιος τὸ καλοκαίρι, τὴν ἡμέραν μὲν φθνεται και τρελλανιεται ἐνὸς αὐτῶν και τὸν ροῦχον του, τὴν δέν νύκτα κυλιεται εἰς τοὺς δρόμους σὰν ἀστεγὸς και κἀμνει ὀλοντικὰς φομελικὰς...». Θέατρον θερινόν, ὅπου να διδάσκονται οἱ Ἕλληνες τραγικοί, ὁ Ἀριστοφάνης και τὰ χαρακτηριστικὰ ἔργα τοῦ μεσαιωνικοῦ νεο-ελληνικοῦ δραματολογίου.

ὑτά τὰ ἄρθρα - βέλη ἀπ' τῇ φαρέτρα του,
 ὁ Περικλῆς Γιαννιόπουλος τὰ συγκεντρῶσε
 καὶ τὰ κυκλοφόρησε σὺν δύο τευχίδια. Τὸ
 πρῶτον, τὸ 1906, μὲ τὸν τίτλο «Νέον
 Πνεῦμα». Τὸ δεύτερον, τὸ 1907, μὲ τὸν
 τίτλο «Ἐκκλησις πρὸς τὸ Πανελλήνιον κοῖνον». Ἦ-
 ταν ἡ ἔκκλησις ἐνὸς κοινωνικοῦ ἀναμορφώτῃ, πού
 μαρτίωνε τοὺς συγχρόνους του, γιὰ τὰ ἐμπήσανόν
 του τὸ λήθαργον τοῦ πνευματικοῦ ραγιαδισμού, ἀπο-
 ἀγῆστη στὴν πατριὰ του καὶ ἔθνηνα γιὰ τὴν προ-
 κοπή της. Ὡστόσο, στὴν «ἐκκλησίᾳ» του, ἐνῶ οἱ
 πολλοὶ σιγῶσαν, ὁ λίγιον, — καὶ οἱ πὺ ἰσχυροί—,
 πού εἶχανε γίνει σκόχος του, ἀρχίσανε δόλια τὰ
 πυρὰ τους: Τὸ ἀποκάλεσαν γιὰ τὴν ἐπιθετικότητά
 του «κίτρινον λιβελλογράφο», γιὰ τὴν εἰκονολαστική
 μανία του «εὐστερικοί», γιὰ τὸν ὁρματισμὸ μίᾱς
 ἀνεγερμένης Ἑλλάδος «Δὸν Κιχώτι». Ὁ Περι-

κλής Γιαννόπουλος υπερασπίστηκε γενναία τις ιδέες του, με λύσση μετώπου λιγότερης θερμότητας. Ήταν φανερό, πως η ελπίσθησις του είχε πληγυρή. Είναι αλήθεια πως απ' τ' 1904 είχε διασπασθή την αδιαφορία που βάδρισκε το κληρύγιό του, όταν έγραφε: «Τόν τωρινόν Έλληνα δεν τον πείθει ούτε διά το χρώμα του ελληνικού ουρανού. Διότι το έπάγγελμά του είναι να μην πεισθείται. Διότι όταν πεισθώ τότε θα αναγκασθώ να κινηθώ, να ένεργησι, να έρρωσθαι. Καί αυτός θέλει να τρέφεται και να καθέται εις το καφεενόισιν».

Πρώτη του αντίδραση ήταν να κάνει ένα πολυσελίδο έργο του «Περί Ἀρχιτεκτονικής». Ἀπὸ φύσιν μονόχωνος, ἄρχισε να τραβιέται περισσότερο στὸν αὐτὸν του, περῶντας τὸν καιρὸ του, θάνατ ἀριστοκράτην στὴν Ἀθήνα, μὲ λίγους πιστοὺς φίλους του ἡ κάνοντας πολυῶρες ἐκδρομὲς στὴν Ἀττικὴ. Συχνὰ χανόταν γιὰ μῆνες στὴ Θεσσαλία, στὸ ταῖφι αἱ μίας φιλικῆς του οἰκογένειας, ὅπου ἔκανε ζωὴ ἀγροτικῇ, ζώντας σὲ μία λασποχύτη καλὴθ, κατωμένη μὲ τὰ χέρια του κ' ἐπιπλομένη γραφικά. Γιὰ κάποιο διάστημα, ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν ἀνορθωτικὴ προσπάθεια τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου» καὶ ὑπῆρξε πολιτικὸν σύμβουλὸς στὴν «Ἐπανάστασι τοῦ Γουβί». Ἦταν ἀπ' τοὺς ἐλάχιστους, ποὺ ἔλχαν προσέξει τὴ κοιτάσματα πολυτίμου ἔκρυβε ἡ προσωπικότητά του Βενιζέλου καὶ προφήτεψε, μιλοῦντας μὲ τὸν Παλαμά, τὴν ἱστορικὴ ἐπίδρασι τοῦ μεγάλου Κοπτικοῦ στὰ περῶνμένα του «Ἔθνος».

μεγάλου κρητικού στα πηγάσματα του παλαιού κάστρου.

Όστόσο, η δράση δεν ήταν στοιχείο του. Όσο πλησίαζε τα σαράντα, αισθανόταν μέσα στο έγχρονο του περιβάλλον, σιγά και δόλια, να ελαχρύνε ένας ακόμη, πιά ακαταμάχητος έγχρος, ο χρόνος. Έτσι, το δράμα του, — δράμα ενός απρόσπάρμ- σου, που θεωρούσε σφάλμα της φύσεως την άσχη- μιά και έγκλημα της τής υπηρέτιας —, απ' το κοι- νωνικό προσκήνιο μεταποτίονταν στα θωμακά βά- θη του. Οι κροτάφοι του ψάριναν. Στη φιλιτιστί- νια του επιδερμίδα άρες - άρες διαχυνόνταν η πι- κρία. Κι αυτός, ο τόσο άκακος, όπως όμολογούνε οι φίλοι του, άρχισε να γίνεται μικρόχολος, ήπτικός. Βλέποντας σ' ένα πορτραίτο τα δασεία φρύδια του Βισμάρκ, έδειξε εραφισμένος: «Μά αυτά, έλεπε, τα μαζεύουμε και σκεπάζουμε τους φράχτες...» Δέν μπορούσε να ύποφέρει τον αντίσπαστικό όγκο του Λυκαβηττού, που τον άποκαλούσε «όρος Άραράτ» να παραδειχτεί πώς ο Ρενάν «ένας κοιλάρας, ένας Μπρετόν, ένας φαγάς, ένας παπάς», μπορούσε να προσεχρήστη την Άκρόπολη. Τον εξώριζέ η προ- γάστρια σιλουέττα του πρωθυπουργού Τριανταφυ- λάκου. Για τον παλιό φίλο του, τον Κωνσταντίνου Χρηστομάνο, που τον υπεραγοπούσε, είχε πεί κά- ποτε: «Θαυμάστός άνθρωπος και περίεργος. Με το θυμωμένο πνεύμα του περνούσθε τα άστρα. Με

ένα χέρι προσπαθεί να τ'αυτονομήσει τα
το άλλο κρατεί ένα ξύλο και άνακατεύει τενεκέν
πλήρη άκαθάρτων...». Για έναν επαγγελματία πα-
τριώτη είχε πει: «Τόν στεφανώνω φωτισθέντος
συγκινητικατάτης ήλιαιότητος». Για έναν μεγαλώ-
νυμο ποιητή, πώς α'του χαλαρεί τ' α'τία, όπως τα
χαλίκια χαλούν τα υποδήματα». Για έναν πρόην υ-
πουργό, ότι «είναι όπισθία, μόνον πο' θ' άρρή-
στα να γίνουν κεφαλή». Για έναν διευθυντή περιοδικού
«ότι περπατά καθημερινόν». Τέλος, τα περισσότερα
ενοεληνικά διηγήματα τ' αποκαλούσε «Μαριγούλες».
Καίσιος φίλος του, πηγαίνοντας ένα μεσημέρι στο
γονικό σπίτι του να τόν δή, παρανευνητική θέληση
σε μία γωνία της απόδρασης κάμαρας, όπου
είχε το γραφείο του, μία σκαφίτσα με χρυσάνθεμα
ν' άργασαπίζον μέσα στο φυτό. Καί ο Γιαννόπου-
λος του τ' έβριζε περιγράφοντας με την υποδελ-
τική του φωνή τις αποχρώσεις πού παίρνανε στις
διαδοχικές φάσεις του μαρμαρώ του. Ήταν φανερό
πως κατέχονταν από πεισιθάνατα αισθήματα. Άπο
καιρό, μάλιστα, έγραφε με το ψευδώνυμο «Θ. Θά-
νατος» και μιλούσε για το θάνατο ήρεμα, σαν α-
ποφασισμένος. Είχε κιόλας προχεδιάσει το τέ-
λος του, — να πεθάνω ήρώας και με λεδεντιά, ό-
πως είχε ζήσει. Σε κάποιο στενό φιλο του έκανε
κάποια μέρα τη μακάβρια αυτοπεριγραφή του: «Νά,
πάρεθ ένα άτι ήρώα και κάτασπρο, χωρίς σέλλα,
χωρίς χάμουρα και τίς άλλες άψίδες. Νά το κα-
βαλλήσης και να το πίσθεις από τη χείτη του με
τό ένα χέρι ενώ από το άλλο να κρατεις ήψωμένο
το πιστόλι. Έχων δύο βάση στα πόδια του, να το
κτυπήσης δυνατά και να μπής μαζί του με ήλη-
την όρημ στο θέλασσο. Όταν δεις ότι δεν μπο-
ρείς να προχωρήσης πλέον, να γυρίσης τότε και να
πυροβολήσης εις τόν κράσπον. Το έλγουν, αφού σε
ξεφορτώθην, μήν άνησυχη. Κολυμπήντας αυτό θα
βγή έξω. Και ο άνάσθης θα χαθή μέσα στο βά-
θος της άράας θαλάσσης, χωρίς να φανή τίποτε...».

Οἱ φίλοι του, μαντεύοντας τὶς διαθέσεις του, συλλογίζονταν πῶς νὰ τὸν ἀποτρέψουν.

Τὴν «Τελευταία νύχτα τῆς γῆς», ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἐγερτυπόσαν περμιόνοντας μὲ τρόπο τὸν κομῆτὴ τοῦ Χάλεϋ μὲ κἀνὴν στάχτη τὸν πλανητὴν μας, ὁ Περικλῆς Γιαννοπούλος, χαϊδεύοντας τὸ μικρὸ Γιῶργο Κατσιμπαλῆ, τὸν παρηγοροῦσε, πὼς ὁ κομῆτης δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ κἀψῃ τὴ γῆ· μόνο σὰν καθεῖναν χαμηλὰ, δὲ καβαλλοῦσαν στὴν οὐρά του καὶ θὰ χανόταν πολὺ μακριὰ. Κι ὅταν; φοβισμένο τὸ παιδί, τὸν ρώτησε τί θὰ γίνονταν ἐκεῖνι στὸ σπῆτι τοὺς χωρὶς τὴ συντροφικὰ του, ὁ Γιαννοπούλος, συγκινημένος, τὸν ξαναχαϊδεψε κι ἀποκρίθηκε, πὼς ἐκεῖνον πιά δὲν τὸν εἶχαν ἀνάγκη, γιατί ἐρχόταν ὁ Βενιζέλος...

Τὸ τηγερλήρημα ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ ἔφτασε μὴ μέρᾳ ὑστερά ἀπ' τὸ ποιεῖν.

Ήταν άνοιξη του 1910, λίγες μέρες πριν απ' τη Μεγάλη Έξοδομάδα.

Ο Απώδραδς, ο Γιαννούπουλος πήγε στον κινηματογράφο με το ζεύγος Κ. Κασιμπάλη. «Έδειχναν καλοδιθέτος. Μετά το θέαμα κάλεσε το φιλικό του ζευγάρι νά πάρουν μία μπύρα στην πλατεία του Συναγερμού. Καθώς πίνανε, ο Γιαννούπουλος έβγαλε απ' την τσέπη του τα «Παναθήναια», όπου είχε μεταφράσει το διήγημα του Ουάιλντ «Το Τριαντάφυλλο και το Άρδηον», και τους το διάβασε με φωνή βραχνή ενώ χαμογελούσε πικραμένα.

Όταν καληνυχτίζονταν, τούς είπε πώς την επομένη θα πήγαινε έκδρομή, χωρίς όμως να τούς εξηγήσει πού. Ψώνισε έτοιμο φαί κ' έφυγε.

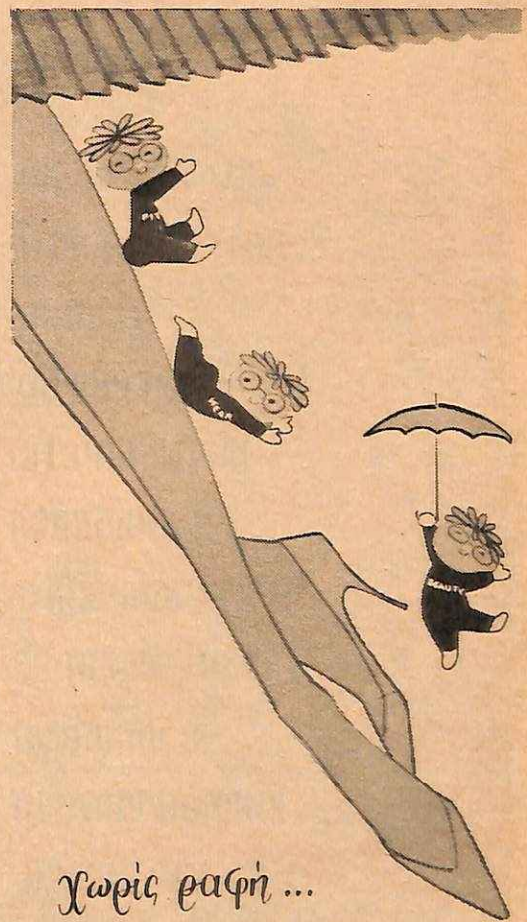
Επιμέρωσε. Τετάρτη πρωί. «Έβρεχε δυνατά. Ο Γιαννούπουλος, ντυμένος με μιά άσπρη φανέλα, κάλτσες στο άγγιγκο σχέδιο, καμωμένες από Θεσσαλικά και γάντια γκλάσε, έφτασε με άμαξι στην ακτή του Σκαρμαγκά. Μεσημερίαζε. Έσφαγε σ' ένα χάνι, έκει κοντά, ήπιε μύζα. «Υστερα ζήτησε απ' τον άμαξά να ζεζέψη ένα άλογο. «Όταν εκείνος διάστασε, — ίσως γιατί είχε κακοβάλει — ο Γιαννούπουλος, που έδωσε γραπτή βεβαίωση πώς δεν έγινε κανένα έγκλημα. Τέλος, πήρε το άλογο, το καβάλλωσε και προχώρησε στην ακτή. Έκει άλείφτηκε άρώματα, στεφάνωσε με άγριολούλουντα το κεράλι και κάλπασε προς τα κύματα, μέσα στην άνοιξιάτικη νεροποντή, έχοντας πάνω του ένα κομψό ασκουλάκι με βαρύδια. «Άμα έφτασε, καβάλλα πάντα, στά θαθεία νερά, σήκωσε το χέρι, πυροβόλησε στον κρόταφο και χάθηκε μέσα στα άφριμένα κύματα, ενώ το άλογο, άγριεμένο και ρουθενόζοντο, ξαναγύριζε στην ακτή.

Υστερα από δεκαπέντε μέρες, χωρικοί της Έλευσινας βρήκαν το πτώμα ξεβρασμένο σε μιάνη άκρη της ακτής. Στην αρχή, το πήραν για κανέναν αρχαίο κύρπο, που ξαναγύριζε στο φως ύστερα από αιώνες ληθαργού μέσα στη θάλασσα. Το σώμα είχε αποκτήσει μιάνη αγγαλιότητα ακαμψία. Τα μάτια είχαν φαγωθεί απ' τα ψάρια, μά οι άδειες κόγχες σκεπάζονταν από τ' αναπληρωμένα λέερα. Στόν κρόφατο και στην άκρη του ματιού είχε το σημάδι του όπλου. Το ρολόι του έδειχνε 11,3'. Στόν πορτομένο του βρέθηκε ο όβολος, στ' άνω αρχαίος "Έλληνας" θά έβινε στόν πορθηέα Χάρυ, στ' άνω τόν περάση από τήν Άγροσύνη Λίμνη στ' Άλυσία, όπου αναπαύονταν οι ψυχές τών Έκλεκτών.

Ὁ ἄστυνόμος μὲ τοὺς χωρικοὺς μεταφέρανε τὸ πτώμα στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ἑλευσίνας.

Όταν, τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, συγγενεὶς καὶ φίλοι φθάσανε ἐκεῖ μετ' τὸ πρῶτον θόροναν τὸ νεκρὸ ἀλειμμένο μὲ μύρα καὶ στεφανωμένο μὲ ἄνθη σπάνια, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ στὴ ζωὴ. Ὁ ἀσπύνης τοὺς ἐξήχησε, πῶς δὲν κυρίως, ποὺ φαίνονταν ἀπ' τὴν καλὴ ἀθηναικὴ κοινωνίαν, ἔχαν κατεβῆ τοὺ πρῶτ, περιποιηθῆναι τὸ νεκρὸ καὶ φύγατε κρατάντας τὴν ἀνάμνησιν τοὺς. Ἐνὰς πατὴρ ἔβαλε τὴ νεκρώσειν ἀκολουθία λίγην ποὺ πέρα ἀπ' τὸ νεκρὸ, ποὺ τὸν σκέπταν ἀγκαλίσας ἀπ' ἄνω. Κόρες τῆς Ἑλευσίνας μὲ τὶς ἐχθώριες στολές τοὺς, συνεχίζοντας τὸ πανάρχαιο ἔθιμον τῆς πατρίδας τοὺς, ἀκουμπήσαν πλάι στὸ νεκρὸ μίαν γεματὴν ὑδρία. Κάποιε ἀρχόντισσα τοὺ τοποῦ τυλιετὸ τὸ σῶμα μὲ σεντόνι λινομέταξο. Ὁ ἥλιος ἔβαφε χρυσοκόκκινο τὸν ὁρίζοντα ἐνῶ κατέβαιναν στὸν τάφο τὸ νεκρὸ καὶ οἱ κόρες τῆς Ἑλευσίνας κύνανε στὸ νιόσκαφο χωρὶς νερὸ ἀπ' τὴν ὑδρία. Τότε, ἀπὸ μακριὰ φαίναν, ἀκίνητες σαν ὄπταισες, οἱ δύο πρῶτες μυροφόρες.

ΤΑΣΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

χωρίς ραφή ...

Ὠμορφες . . .

Ἐφαρμοστές...

κάλτσες

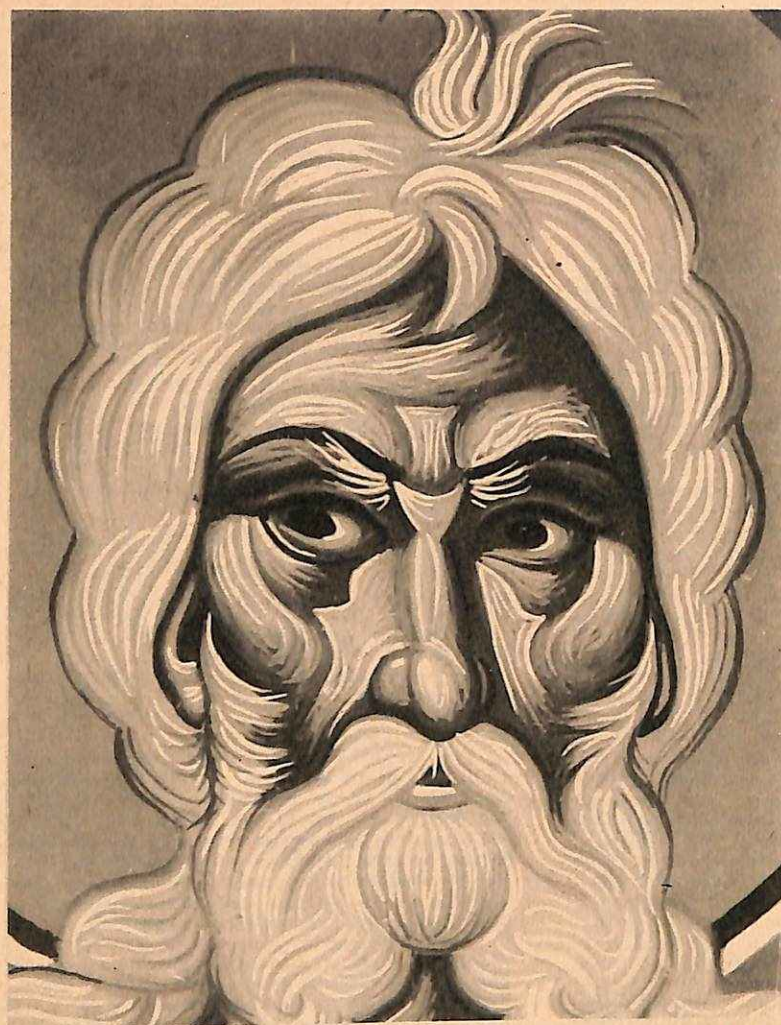
Cameo
SHAPEMAKER

Μην περάσει ποτέ από τό μυαλό σας, ότι
θα πρέπει να θυσιάζετε την γοητεία προς
χάρυν της αντοχής... ή την αντοχή προς
χάρυν της γοητείας. Με τις κάλτσες
CAMEO SHAPEMAKER χωρίς ραφή,
έχετε και τα δύο και επι πλέον τελείως
εφαρμογήν. Τεντώνονται με ελαστικότητα
και εφαρμόζουν σε κάθε πόδι και σε όλο
τό μήκος του ποδιού χωρίς να λαχνώνουν.
Υπάρχουν σ' όλους τους μοντέρνους
χρωματισμούς και σε όλα τα μεγέθη.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

... γΙΑ ΚΑΤΙ ΤΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ,
ΠΑΤΡΟΠΑΡΑΔΟΤΗ
ΤΕΧΝΙΚΗ
ΤΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ
- ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΕΙ
ΟΡΘΟΔΟΞΑ
ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ -
ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΓΙΟΓΡΑΦΟΙ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΥΝ
ΣΤΟ ΒΕΛΓΙΟ
ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ...

ΣΤΟΝ τρούλλο τής ορθόδοξης εκκλησίας του Σεβετόν, οι άγιογράφοι Ράλης Κοψίδης και Γιώργος Χοχλιδάκης ιστορήσαν σκηνές από τὸ Εὐαγγέλιο, σύμφωνα με τὸ αὐστηρὸ ὕφος τῆς βυζαντινῆς εἰκονογραφίας καὶ διακοσμητικῆς. Στὸ ἐπάνω μέρος ἡ Βάπτισμα, στὸ μεσαῖο ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται στὴν Τιβεριάδα (δεξιὰ) καὶ στὸ θαῦμα θεραπείας τοῦ λεπροῦ, κάτω εἰκονίζονται οἱ ἅγιοι Εὐγένιος, Θεόδωρος, Εὐστάθιος Σέργιος καὶ Βάχχος

ΕΝΑ κεφάλι ἁγίου, ἔργο τῶν δύο ἀγιογράφων, οἱ ὁποῖοι ἐτήρησαν τὴν τεχνικὴ τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως —τὸ φρέσκο— στὶς τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ.

ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΟΥΝΤΑΙ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΕΒΕΤΟΝ

ΜΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Στὴν καρδιά τῆς Εὐρώπης —στὸ περίφημο μοναστήρι τοῦ Σεβετόν, στὸ Βέλγιο— μιὰ ὁλόκληρη ἐκκλησία εἰκονογραφεῖται κατὰ τὴν γνήσια ὀρθόδοξη βυζαντινὴ παράδοση ἀπὸ δύο ἑλληνεσὶς ἀγιογράφους. Ἡ μονὴ αὕτη τῶν Βενεδικτίνων ἔχει διεθνή χαρακτήρα καὶ χωρίζεται σὲ δύο τμήματα, τὸ ὀρθόδοξο καὶ τὸ καθολικόν. Κάθε τύπος λατρείας ἔχει καὶ τὴ δική του ἐκκλησία. Κάθε τόσο στὸ μοναστήρι τοῦ Σεβετόν γίνονται θεολογικὰ συνέδρια, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ ζητήματα ἀφορῶντα τὴν ἑνωσὴ τῆς ὀρθοδοξίας μὲ τὸν καθολικισμό. Οἱ Βενεδικτῖνοι κληρικοὶ τοῦ Σεβετόν εἶναι ἐνθερμοὶ κήρυκες τοῦ Βυζαντίου, τῆς βυζαντινῆς τέχνης καὶ παραδόσεως. Ἀγαποῦν πολὺ τὴν ὀρθόδοξη μορφὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐργάζονται γιὰ τὴν ἐξομάλυνση τῶν διαφορῶν ποὺ χωρίζουν τοὺς ὀρθόδοξους ἀπὸ τοὺς καθολικούς.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο θελήσανε νὰ ἔχουνε μιὰ πρότυπη βυζαντινὴ ἐκκλησία καὶ κατέλεσαν τοὺς δύο ἑλληνεσὶς ἀγιογράφους. Στὴν

ἀρχὴ ζητήσανε νὰ τὴν εἰκονογραφήσῃ ὁ Φώτης Κόντογλου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ μέγας ἀγιογράφος δὲν μποροῦσε νὰ πᾶν ὁ ἴδιος ἐκεῖ, πήγαν οἱ δύο ἐξ ἱσοσπουδαῖοι μαθητὲς του, ὁ Ράλης Κοψίδης καὶ ὁ Γιώργος Χοχλιδάκης.

Ἐνὰ σχεδὸν χρόνον ἐργάζονται οἱ δύο ἑλληνεσὶς ἀγιογράφοι καὶ τὸ περισσότερο μέρος τῶν τοίχων ἔχει εἰκονογραφηθῇ καὶ διακοσμηθῇ. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μέρος τῆς ἐκκλησίας ποὺ ζωγραφίστηκε, ἔχει εἰκονογραφηθῇ καὶ ὁλόκληρη ἡ ὑπόγεια κρύπτη τοῦ μοναστηρίου. Ἡ ἱστορία τῶν εἰκόνων καὶ ἡ διακόσμηση πάνω στὸν τοῖχον γίνεται σύμφωνα μὲ τὴν γνήσια βυζαντινὴ τέχνη καὶ παράδοση, μὲ αὐστηρότητα κατὰ τὴν παλαιὰ τεχνικὴ τῶν Βυζαντινῶν, τὴν νωπογραφία —δηλαδή τὸ φρέσκο. Μέσα στὸ 1961 θὰ τελεωθῇ ὅλη ἡ εἰκονογράφηση τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ναοῦ εἶναι ρωσικὴ καὶ μοιάζει μὲ τὶς παλιὰς ἐκκλησίες τοῦ Νοβγορόδ, Σ' αὐτὴ οἱ κολόνες περνῶν σὲ βυζαντινὸ ὕψος, στὴ ρωσικὴ καὶ στὴν

Ο υαρός υαφές είναι τέχνη
Ο υαρός υαφές είναι BRAVO

Τό γοργόν και χάριν έχει!
Απόλαυσις του πολυάσχολου
σημερινού ανθρώπου ο στιγμαίος
άμερικάνικος καφές BRAVO.

Br/6

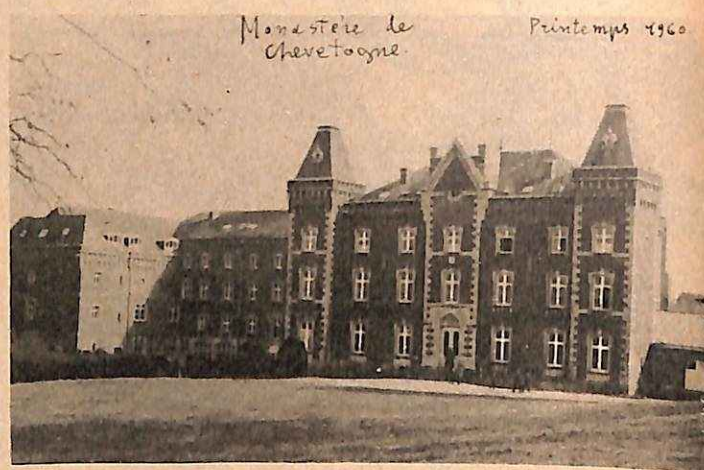
BRAVO

ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΦΕΩΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Χρόνια στήν τέχνη του καλού καφέ

ΜΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΟΥΛΑ...

ΕΓΚΩΜΙΑΣΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΟΝΗ ΣΕΒΕΤΟΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

έλληνική γλώσσα. Η εσωτερική επιφάνεια είναι 1.500 τετραγωνικά μέτρα και ο τρούλλος της εκκλησίας έχει περίμετρο 40 μέτρα, με ύψος 25 μ' και ύψος των προφύτων 3 μ. Γενικά η εμφάνιση των καλογέρων είναι ορθόδοξη, όπως και τα αμφιά τους.

Ο ένας από τους δυο νέους αγιογράφους μας είναι ο Ράλλης Κοψίδης. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, χωρίς να πάρη το δίπλωμά του, γιατί διέκοψε τις σπουδές του, επειδή τον τραβούσε η αγιογραφία, που δυστυχώς δεν διδάσκεται στη Σχολή Καλών Τεχνών. Μετά μαθήτευσε κοντά στον Φώτη Κόντογλου και εργάστηκε μαζί του σε πολλές εκκλησίες της Αθήνας, τις οποίες εικονογράφησαν, όπως είναι η Καπνικαρέα, ο Άγιος Νικόλαος των Αχαρνών κ. ά. Έχει κάνει πολλές διακοσμήσεις και εικονογραφίες διδάλων σε βυζαντινό ύφος. Εξέθεσε έργα του στο υπερωκεάνιο «Όλυμπια», που έκανε κρουαζιέρα σε πολλά ξένα λιμάνια, στην ομαδική βυζαντινή έκθεση του Βυζαντινού Μουσείου Αθηνών, στις Βρυξέλλες, σε μια έκθεση που οργανώθηκε από το συνδικάτο του τουρισμού στο Δημαρχείο της πόλεως, μαζί με τον Γιώργο Χοχλιδάκη, και στην γκαλερί «Τέχνη» της Αθήνας σε μια ατομική του έκθεση.

Ο Γ. Χοχλιδάκης
και τα έργα του

Ο άλλος νέος αγιογράφος μας είναι ο Γιώργος Χοχλιδάκης. Γεννήθηκε στην γιομάτη από παράδοση Κρήτη. Μαθήτευσε και δούλεψε και τούτος κοντά στον Φώτη Κόντογλου. Την βυζαντινή τέχνη την μελέτησε στην πατρίδα του, στην Αθήνα και σε πολλά μοναστήρια. Έχει διακοσμήσει πολλές εκκλησίες και εικονογράφησε αρκετές φορητές εικόνες.

Οι δυο νέοι αγιογράφοι, αφού ασκητέψανε για πολύ καιρό στην Ελλάδα, με τα ελάχιστα χρήματα που βγάζανε από αντιγραφές παλιών βυζαντινών έργων σε ελληνικά μοναστήρια, και πλουτίσανε το Βυζαντινό μας Μουσείο απ' αυτά, φρόντισαν να θρουν κάποια καλύτερη

εργασία στο εξωτερικό. Μάθανε πώς κόβου στο Βέλγιο επάγγελμα να εικονογραφηθή η εκκλησία ενός μοναστηριού. Γράψανε, στείλανε τις μακέτες τους και ύστερα από λίγο έφτασε η απάντηση από το Σεβέτον: «Ελάτε να δουλέψετε». Πήραν τα σύνεργά τους και τράβηξαν για το μοναστήρι.

Ακούραστοι εργάτες
της βυζαντινής τέχνης

Ολοι οι καλόγεροι του Σεβέτον είναι μορφωμένοι θεολόγοι και φιλόλογοι, που ξέρουνε πολλές γλώσσες κ' έχουνε μια πλούσια διδωθήκη στη διάθεσή τους. Μόλις είδανε την εικονογράφηση των δυο Ελλήνων αγιογράφων νοιώσανε αυτή την κατανυξη της λειτουργικής τέχνης και φρόντισαν να κάνουν γνωστό το έργο αυτό σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Κάθε μέρα πηγαίνουνε στην εκκλησία του μοναστηριού πολλά πανεπιστήμια και Σχολές Καλών Τεχνών με τους καθηγητές τους, της αρχαιολογίας και της τέχνης, όπου τους γίνεται επί τόπου μάθημα για την βυζαντινή τέχνη. Οι ξένοι που κατακλύζουν το μοναστήρι από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, για να δούνε και να θαυμάσουνε την εικονογράφηση και τη διακόσμηση της ορθόδοξης εκκλησίας του Σεβέτον, που είναι κάτι σπανιότατο στην Ευρώπη, αν όχι το μοναδικό, είναι αμέτρητοι. Άκμα και κάρτες έχουνε τυπωθή που στέλνονται σ' όλο τον κόσμο. Οι επισκέπτες δείχνουν έναν πρωταφανή θαυμασμό για την βυζαντινή παράδοσή μας, και αρχίζουν να της δίνουνε τη θέση που της αξίζει. Πολλοί δε ξένοι δημοσιογράφοι, αρχειολόγοι και τεχνοκρίτες γράψανε για την εργασία αυτή στον ευρωπαϊκό τύπο, επαινώντας την αναγέννηση της εθνικής και πατροπαράδοτης τέχνης μας.

Οι δυο νέοι αγιογράφοι μας έχουνε νοιώσει το μυστικό κάλλος της πνευματικής βάθος της βυζαντινής αγιογραφίας. Το αίσθημα αυτό με τον καιρό έγινε πίστη τους, που ριζώνει κάθε μέρα βαθύτερα, τους κάνει ακούραστους εργάτες της βυζαντινής τέχνης και ακαταπνήτους κήρυκές της.

ΒΑΣ. ΠΛΑΤΑΝΟΣ

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ

Παρελάβομεν τα μοντέλλα 1961 του παγκοσμίου φήμης εργοστασίου OTARION Αμερικής:

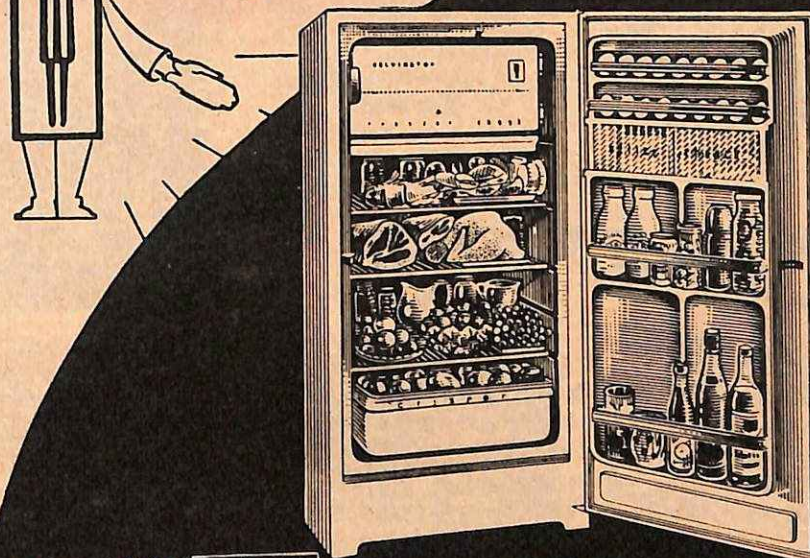
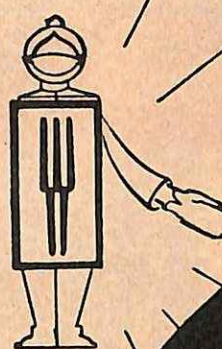
● ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΓΥΑΛΙΑ ΟΣΤΟΥ, RX-88. Τίποτε απολύτως μέσα στ' αυτί. Λεπτότερα και των κοινών γυαλιών.

● ΔΟΡΑΤΟ ΑΥΤΙ. Το μικρότερον ακουστικό του κόσμου με την μεγαλυτέραν απόδοσιν. Κάτι το άπιστευτον!

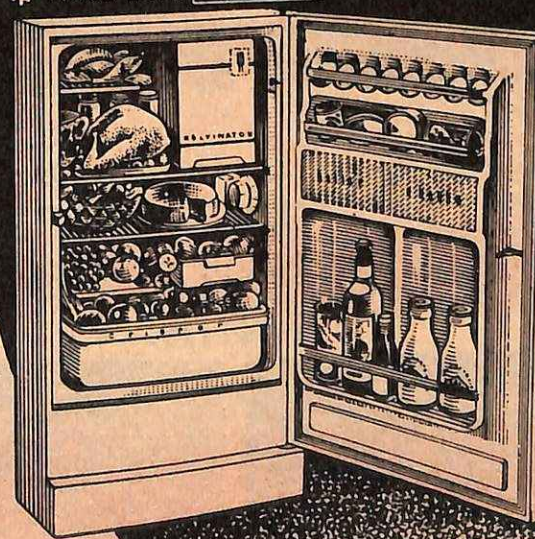
Καλύπτει και τας πλέον προχωρημένας βαρηκοϊας μέχρι 80 DB. Βάρους 9 γραμμάρων & μήκους 1/2 τσιγάρου. Ελάτε να τα δοκιμάσετε και θα εκπλαγείτε με την πρόδον της Τεχνικής, τα επιτεύγματα της οποίας αγρόνως παρακολουθεί η "ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ". Τιμολογία εξαιρετική.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΗ Ο.Ε.

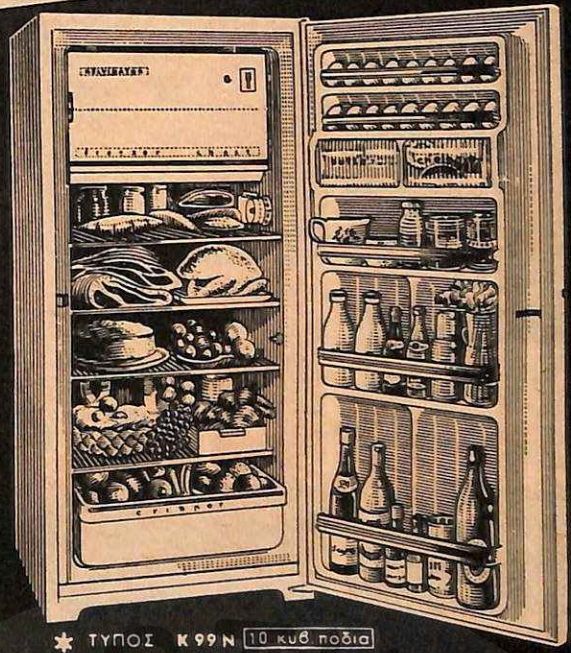
ΔΟΡΟΥ 10 - Α' ΟΡΟΦ. - ΤΗΛ. 525159 ΕΠΙΣΚΕΦΘΕ ΜΑΣ Η ΓΡΑΨΑΤΕ ΜΑΣ ΝΑ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΟΜΕΝ

* ΤΥΠΟΣ K 49N 5 κυβ. πόδια

* ΤΥΠΟΣ K 79N 8 κυβ. πόδια

* ΤΥΠΟΣ K 99N 10 κυβ. πόδια

Τώρα
μέ νέες δεητιώσεις!

- ★ Έπιυξημένο ύψος εις τα μοντέλλα 5 και 8 ποδών
- ★ Αυτόματος απόψυξις (Semi-defrosting) εις τα μοντέλλα 8 και 10 ποδών.
- ★ Όλα τα μοντέλλα με κλειδαριές ασφαλείας
- ★ Έσχαται με πλαστικήν επίστρωσιν
- ★ Εύρύχωρος δάλαμος καταψύξεως κατασκευασμένος κατά το σύστημα Roll Bonded

KELVINATOR

Γρά ὅλη σας τή ζωή!

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΨΥΓΕΙΑ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

1927 - 1928

Η ΤΖΑΝΕΤ ΓΚΑΙΥ-ΝΟΡ κερδίζει το πρώτο «Όσκαρ» με τις δημιουργίες της σε τρεις ταινίες: «Έβδομος ούρανός», «Άγγελος του δρόμου» και «Σημέρωμα»...

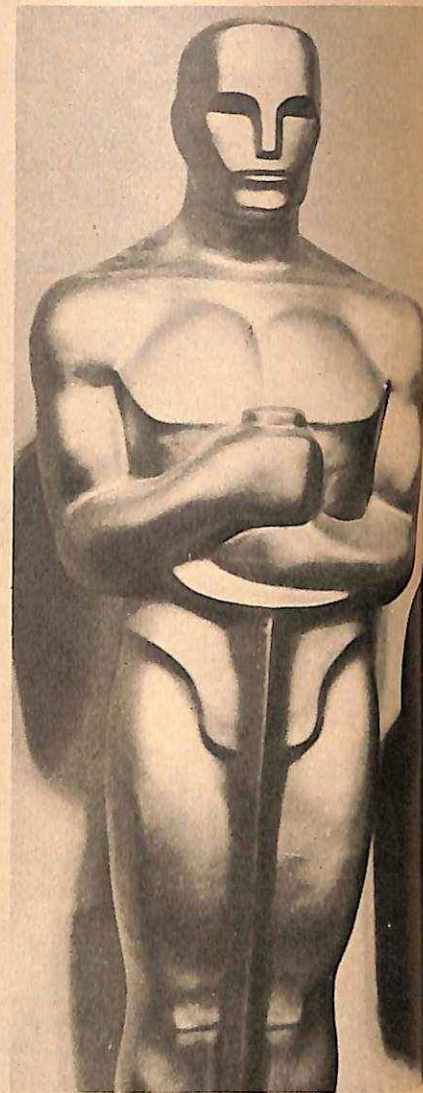
Ο ΕΜΙΛΙΑ ΓΑΝΝΙΝΙΚ Σ κερδίζει το πρώτο ανδρικό «Όσκαρ» για την ηθοποιία του στίλ ταινίες: «Όταν η σάρκα προστάζει» και «Η τελευταία εντολή»...

1928 - 1929

Η ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ κατατροπώνει όλες τις αντιπάλους της, που ανάμεσά τους είναι η ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ και η ΛΙΛΙΑΝ ΓΚΙΣ, και παίρνει το «Όσκαρ» για την ταινία της «Η κοκέττα»...

Η ϊστορία του "Όσκαρ δὲ εἰκόνες

Μοιάζει με παραμύθι· αλλά είναι μια αληθινή ιστορία, που οι περισσότεροι από τους αναγνώστες — όσοι τουλάχιστον παραδέχονται ότι το 1927 ήταν σε ηλικία να παρακολουθούν τον κινηματογράφο — μπορεί να θυμούνται τα επεισόδιά της.

Άρχισε το 1927, όταν οι Χόλλυγουντ βρισκόταν στις μεγάλες του δόξες, όταν τ' αοιτέρια που δημιουργούσε από τη μια σαιζόν στην άλλη κέρδιζαν αληθινά εκατομμύρια δολάρια, που δεν τα δεκάτιζε ο φόρος, και κατέπληρσαν τους άπλοϊκούς με τη μυθιστορηματική ζωή τους.

Τότε λοιπόν οι Χόλλυγουντ, πουχε στο μεταξύ αποχτήσκει και Ακαδημία του Κινηματογράφου, δημιουργήσε το Βραβείο Όσκαρ που ως σήμερα θεωρείται μια από τις σοβαρότερες καλλιτεχνικές ανατιμήσεις για τα κινηματογραφικά επιτεύγματα και που μιμήθηκαν αργότερα οι Ιταλοί με τον Χρυσό Λέοντα της Βενετσιάνικης Μόστρας και μετά οι Γάλλοι με τη Χρυσή Δάφνη του Φεστιβάλ των Καννών.

Ας δούμε, λοιπόν, τις μορφές που κατέκτησαν το Όσκαρ από τον πρώτο καιρό της δημιουργίας του κι ως αναλογισθούμε πόσες από αυτές ανθίζουν στο πέρασμα του χρόνου κ' έγιναν θρόνος ή χάθηκαν στην αδυσώπητη αδιαφορία του καιρού:

1929 - 1930

Ο ΓΟΥΩΡΝΕΡ ΗΠΕΡΒΕΡ κερδίζει το «Όσκαρ» για το δυνατό παίξιμό του στην ταινία «Πολιά Άριζόνα»...

Η ΓΛΟΥΚΙΑ ΑΡΑΔ ΣΗ-ΡΕΡ θραυεύεται με το «Όσκαρ» για τον χαριτωμένο τρόπο που ερμηνεύει την ηρωίδα στην ταινία «Χωρισμένη», και ο ΤΖΩΡΤΖ ΑΡΑΔ ΣΗ-ΡΕΡ κερδίζει το ανδρικό «Όσκαρ» για τον α-

ριστουργηματικό τρόπο που παίζει τον Ντιοαέλι στην όμιλνμη ταινία... Η ΜΑΡΙ ΝΤΡΕΣ ΣΛΕΡ, Γερμανίδα, Αυστριακή, παίρ-

νει το «Όσκαρ» για το παίξιμό της στην ταινία «Μιν και Μπίλ». Επίσης, ο ΛΑΪ-ΟΝΕΛ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ (ο «Μεγάλος Μπάρρυμορ», όπως λεγόταν στο

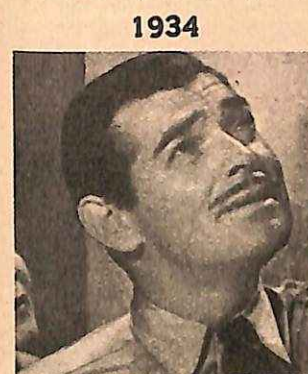
Χόλλυγουντ) σαρώνει όλους τους υποψηφίους, με την αληθινά αριστουργηματική ερμηνεία του στην ταινία «Ελεύθερο πνεύμα»...

1930 - 1931

1932

Η ΕΛΕΝ ΧΑΪΗΣ σημειώνει τέττα επιτυχία στο ρόλο της «Μαντελών Κλωντέλ», ώστε χωρίς μεγάλη μάχη κερδίζει το «Όσκαρ».

Ο ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΗΜΠΛ στεφανώνει την νεοσχητισμένη καριέρα του με το «Όσκαρ» για το ρόλο του στην ίδια αξέχαστη ταινία...

Η ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΗΒΙΣ έχει αρχίσει να μεσουρανή όχι

για την ερμηνεία του στον περίφημο πιά «Δόκτορα Τζέκυλ και κύριο Χάιντ».

Μια νεοφερμένη κοκκινόμαλα, η ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΕΡΝ, ε-

μόνον στην Αμερική, μα και στην Εύρωπη, όπου θεωρείται ως η μόνη Αμερικανίδα ηθοποιός με αληθινά μεγάλο ταλέντο. Κανείς λοιπόν δεν εκπλήσσεται που παίρνει το «Ό-

1933

πισκιάζει χωρίς κόπο τις άλλες υποψήφιες και παίρνει το «Όσκαρ» για το παίξιμό της στη «Δόξα του πρωϊνού»...

Κανείς δεν σκέπτεται να αμφισβητήσει τη δικαιοσύνη των

σκάρ» για την ταινία «Επιπιδυνος»... Πετυχημένη είναι πόν ίδιο χρόνο η θράδευση του ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΚ ΛΑΓΚΛΕΝ για τον κλασικό πιά ρόλο του στην

1934

κριτών, που δίνουν το «Όσκαρ» ανδρικής ερμηνείας εις τον ΤΣΑΡΛΣ ΛΩΤΟΝ για την κλασική πιά ερμηνεία του στον «Ερρίκο τον δα»...

Η ΚΛΩΝΤΕΤ ΚΟΛΜΠΕΡ, η

περίφημη ταινία ο «Καταδότης»... Μια ακόμη κεντρική Εύρωπαια, η Αυστριακή ΛΟΥΪΖΑ ΡΑΪ-ΝΕΡ, παίρνει το «Όσκαρ» για την ερμηνεία της

1934

τόσο επιτυχημένη Γαλλίδα του Χόλλυγουντ, παίρνει το «Όσκαρ» σαν φόρο τιμής για το κέρι και την τέχνη της στον πρώτο ρόλο της κωμωδίας «Συνέδη μιά νύχτα»...

—κλασική πιά— στην ταινία «Μεγάλος Ζήγκφελντ»... Κανείς δεν αμφισβήτησε σοβαρά εκείνη τη χρονιά την υπεροχή του ΠΩΛ ΜΙΟΥΝΙ, που θραυεύεται για το ρόλο του Λ. Παστέρ στο όμιλνμη φίλμ.

1937

Για δεύτερη χρονιά κατά σειράν —πρώτα σπανιότατα— η Ακαδημία δίνει το «Όσκαρ» στην ΛΟΥΪΖΑ ΡΑΪ-ΝΕΡ για το παίξιμό της στο ρόλο της μητέρας στην «Καλή γή», την

ταινία που, παρμένη από το μυθιστόρημα της Πέρλ Μπάκ, σπάει πά ρεκόρ προβολών σ' όλο τον κόσμο... Ο ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΥ-ΣΥ δεν έχει σοβαρούς αντιπάλους

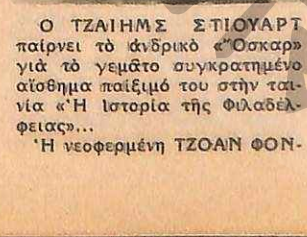
1938

και με όμοφωνα παίρνει το «Όσκαρ» για το συγκλονιστικό παίξιμό του στον «Κάπτεν Κουράτσερ» («Ο γενναίος καπετάνιος»)...

Η ΜΠΕΤΤΥ ΝΤΑΙΗΒΙΣ θραυεύεται με το «Όσκαρ» για τη δημιουργία της στη «Ξεμπελά»...

Ο ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΕΥ-ΣΥ θραυεύεται με το «Όσκαρ» για την αλησμόνητη επιτυχία του

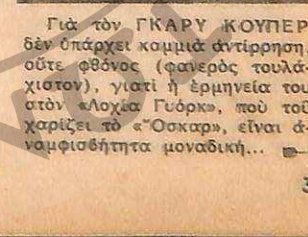
1939

στην ταινία «Πόλη των ανδρών»... Μια νεοφερμένη, η Άγγλιδά ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ, πετυχαίνει με ευκολία το «Όσκαρ» για το «Όσκαρ» που ο άνεμος.

Για τον ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ δεν υπάρχει κοιμιά αντίρρηση, ούτε φθόνος (φανερός τουλάχιστον), γιατί η ερμηνεία του στον «Χωριά Γυόρκ», που του χαρίζεται το «Όσκαρ», είναι ά-

ναμφισβήτητη μοναδική...

1939

Ο θαυμάσιος καρατερίστας του αμερικανικού κινηματογράφου ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΤΟΝΑ κερδίζει το ανδρικό «Όσκαρ» για τον κλασικό πιά ρόλο του ως μίστερ Τσίπς, στην ταινία «Αντίο μίστερ Τσίπς»...

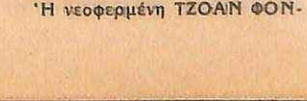
1940

Ο πόλεμος δεν σταματάει το έργο της Κινηματογραφικής Ακαδημίας, που δίνει το «Όσκαρ» της γυναικείας ερμηνείας στην ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ για το παίξιμό της στην ταινία «Κίττυ Φόουλ»...

Ο ΤΖΑΙΗΜΣ ΣΠΙΟΥΑΡΤ παίρνει το ανδρικό «Όσκαρ» για το γεμάτο συγκρατημένο αίσθημα παίξιμό του στην ταινία «Η Ιστορία της Φιλαδέλφειας»...

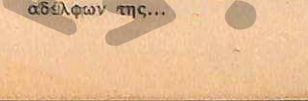

Η νεοφερμένη ΤΖΟΑΝ ΦΟΝ-ΤΑΙΝ θραυεύεται για το ρόλο της στις «Υποψίες» του Χίτσκοκ, προκαλώντας έτσι τη δικαιοδογημένη ζήλεια της α-

1941

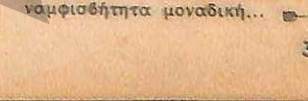
δελφής της Όλβίας ντε Χά-θιλαντ και των άλλων συν-

αδελφών της...

Για τον ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ δεν υπάρχει κοιμιά αντίρρηση, ούτε φθόνος (φανερός τουλάχιστον), γιατί η ερμηνεία του στον «Χωριά Γυόρκ», που του χαρίζεται το «Όσκαρ», είναι ά-

ναμφισβήτητη μοναδική...

Η Άγγλιδα ΓΚΡΗΡ ΓΚΑΡ-ΣΟΝ παίρνει με ευκολία το «Όσκαρ», για τον γεμάτο ευγένεια και χάρη τρόπο που παίζει την «Κα Μινιόερ» στην ομώνυμη ταινία... Ο ΤΖΑΙΗΜΣ ΓΚΑΠΚΝΕΥ.

βαμπαμένος από την τεράστια επιτυχία που σημειώνουν οι ταινίες του αυτή την εποχή, όλο τον κόσμο, δεν μπορεί να συγκινήσει από το «Όσκαρ» που παίρνει για το παζιμό του στον «Αθάνατο Γιάννη».

Αντίθετα, η ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΤΖΟΥΝΣ δεν μπορεί να συν-έλθει από την έκπληξη της, ό-ταν βλέπει να της απονέμουν το «Όσκαρ» για το παζιμό της στο «Τραγούδι της Μπερ-ναρντέττης»...

Ο ΠΩΛ ΛΟΥΚΑΣ παίρνει το ανδρικό «Όσκαρ» για την «Περιοπλία στο Ρήνο»... Αυτό το χρόνο η ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΣΙΝΟΥ παίρνει το πρώτο «Όσκαρ» που δίνεται σε «Ελ-ληνα, για την αζέπεραστι στ'...

αλήθεια έρμηνεία της στο ρό-λο της Τσιγγάνας Πιλάρ στην ταινία «Για ποιόν χτυπάει η καμπάνα»... Άλλη μία νεοφερμένη, η ΙΝ-ΓΚΡΙΠΤ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ βλέ-πει να της δίνεται το «Όσκαρ»...

ομόφωνα, για τη γεμάτη δρο-σιά έρμηνεία της στην ταινία «Γκάσλατ»... Τον ίδιο χρόνο, ο ΜΠΙΝΓΚ ΚΡΟΣΜΠΥ, η «χρυσή φωνή» του Χόλλυγουντ, παίρνει το...

«Όσκαρ» για την ταινία «Ε-λα μαζί μου». Η ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ πού, με την όμορφη της και πολύ κόπο, κέρδισε μια λαμ-πρή κινηματογραφική καριέ-ρα, τη βλέπει να στεφανώνεται...

με το «Όσκαρ», για την ήθο-ποιά της στην «Μιλντρεντ Πήρς»... Τον ίδιο χρόνο ο ΡΑΙΗ ΜΙΛΛΑΝΤ παίρνει το βραβείο για το εξαιρετικό παζιμό του στο «Χαμένο Σεβάστοκύριακο»...

Η ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΑ-ΛΑΝΤ παίρνει, επιτέλους, το «Όσκαρ», που τόσο περιμενε, με την εξαιρετική έρμηνεία της στην ταινία «Ο,τι σου άξι-ζει»...

Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΤΣ για τρίτη φορά παίρνει το «Όσκαρ» για το ρόλο του στα «Καλύτερα χρόνια της ζωής μας»...

Η ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΑΝΓΚ, με το πιό λυγρό κορμί και τα μεγαλύτερα μάτια του Χόλλυ-γουντ, άρχίζει να γίνεται σο-βαρό άστέρι μετά την αϊγλη που της δίνει το «Όσκαρ», το...

οποίο κερδίζει για την «Κόρη του Αγρότη»... Ο ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ δεν χρειάζεται το «Όσκαρ», που το παίρνει για το εξαιρετικό...

παζιμό του στη «Διπλή ζωή», γιατί ήδη από χρόνια είναι ο υπ' αριθ. 1 σοβαρός ήθοποιός του Χόλλυγουντ... Αυτός ο χρόνος στάθηκε χρό-νος αντίνομιας για την «Ακα-...

δημία. Βραβεύει την ΤΖΑΙΗΝ ΓΟΥΑΪΜΑΝ για το παζιμό της στον «Τζόννυ Μπελντ»... Εύτυχως βραβεύεται και ο ΛΩΡΕΝΣ ΟΛΙΒΙΕΡ για τον «Αμλέτο» του...

Η ΟΛΙΒΙΑ ΝΤΕ ΧΑΒΙΑ-ΛΑΝΤ βραβεύεται το «Ό-σκαρ» για την «Κληρονομία» της... Ο ΜΠΡΟΝΤΕΡΙΚ ΚΙΡΩ-ΦΟΡΝΤ όχι μόνον πετυχαίνει...

το «Όσκαρ» για την ήθοποιά του στο «Όλοι οι άνθρωποι του βασιλιά», με αποκαλύπτε-ται στα μάτια των σκηνοθετών που τον κατακλύζουν με παρό-μοιους ρόλους...

Η ΤΖΟΥΝΤΥ ΧΑΛΛΙΝΤΑΙΗ, άλλη νεοφερμένη από το θέα-τρο, κερδίζει, με τον πρώτο της κινηματογραφικό ρόλο στο...

«Γεννημένη χθές», τη μεγάλη διάκριση του «Όσκαρ»... Ο ΧΟΣΕ ΦΕΡΡΕΡ παίρνει το «Όσκαρ» για τον «Συρανό ντε Μπερζεράκ»...

χει καταπλήξει τον κόσμο με την ήθοποιά της στην «Ρώμη, άνοχρήστη πόλη», παίρνει το «Όσκαρ» για το ρόλο της αι-σθησιακής χήρας στο «Ραζ Τα-τού»...

Η ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ βραβεύει-ζει το «Όσκαρ» με τον ρόλο της Μπλάνς στο «Λεωφορείο ο πάθος»... Τον ίδιο χρόνο ο ΧΑΜΦΡΕΥ-ΜΠΟΓΚΑΡΤ, που ο πόλεμος έ-

γίνει αλτία να άσπασα από τους γκαγκστερικούς του ρό-λους, δείχνει πόσο μεγάλος ή-θοποιός ήταν και παίρνει παμ-ψηφεί το «Όσκαρ», για το ρό-λο του καπετάνιου στη «Βασί-λισσα της Αφρικής».

Η πασίγνωστη ήθοποιός του αμερικανικού θεάτρου ΣΙΡ-ΛΕΥ ΜΠΟΥΘ παίρνει με ευ-κολία το «Όσκαρ» για το «Ξα-ναγύρισε, μικρή μου Σήμπα». Ο ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ —πιμ-

ηθοποιά του στο «Στάλαγκ 17» και ξεκινάει άκαθαρτος για τη δόξα και τον πλούτο... Το Χόλλυγουντ, σά να προ-αισθάνεται ότι θα χάσει την Μπέρντμαν, έχει λανσάρει μία...

σκαρ» για την έρμηνεία του... Μία καινούργια, δυναμική ξανθή, η ΤΖΟΑΝ ΓΟΥΝΤΟΥ-ΩΡΝΤ, επιβάλλεται στο Χόλ-λυγουντ κι άρπάζει το «Ό-σκαρ» για το παζιμό της στην «Εύσα»...

Ο ΑΛΕΚ ΓΚΙΝΕΣ σαράνι έ-λα τα βραβεία της χρονιάς και, φυσικά, το «Όσκαρ», για την ένσάρκωση του λοχαγού, στην «Έφευρα του ποταμού Κερά».

Το «Όσκαρ» που δίνεται στην ΣΟΥΖΑΝ ΚΑΙΗΓΟΥ-ΩΡΙΝΤ είναι σαν μία άναγνώ-ριση ύπηρεσιών σε κάποιον που πρόκειται ν' άποστρατευθεί... Τό «Όσκαρ» έρχεται σαν δι-

και άναγνώριση του πολυ-πλευρου ταλέντου του Άγγλου Ντέιβιντ Νίβεν, που στα «Χω-ριστά τραπέζια» έδειξε όλη του την ευστροφία... Η ΣΙΜΟΝ ΣΙΝΙΟΠΕ εί-χε...

καθιερωθή στον ευρωπαϊκό κι-νηματογράφο από το 1952 με το «Χρυσό κρόνος του Μπερ-νάρ»... Με το «Όσκαρ», για τη μονα-δική έρμηνεία της στον «Ανε-μοστρόβιλο των παθών», παίρ-νει την παγκόσμια καθιέρωση.

Ο ΤΖΑΚ ΛΕΜΟΝ χάρισε τό-ση χαρά και τόσα γέλια στον κόσμο με τον άνεπανάληπτο τρόπο που έπαιξε στο «Με-ρι-κόι το προτιμούν καυτό», άσ-τις όχι ένα, αλλά δυο...

Με μεγάλο ενδιαφέρον άναμένουν οι φίλοι του κινηματογράφου, τα φε-τεινά άποτελέσματα του Βραβείου Όσκαρ 1961. Μεταξύ των υποψηφίων άναφέρονται: Η Άμε-ρική με τις έξι ται-νίες: «Άστέρ το ματω-μένου κάμπου», με τους Γιόλεν Φόρντ και Μαρία Σέλλ. «Ο Σπάρτακος», με τους Λώρενς Ολίβιε, Τόνι Κέρτις, Τζην Σί-μον. «Ο άρχων του πράσινου κάμπου», με τους Ρόμπερτ Μίτσαμ, Ντέμπορα Κέρρ, Πητερ Ούστινκφ. «Τό ξένο ε-ί-να πιο γλυκό», με τους Κάρολ Γκράντ, Ντην Μάρτιν, Ντέμπορα Κέρρ. «Ναυμαχία στο άρχιπέ-λαγος Βισμαρκ», με τον Τζάκ Λέμον. Η Γαλλία με την «Αλυσία». Η Άγγλία με το «Άλφρεντ στην άμαρτία». Και η Έλλάς με το «Ποτέ την Κυριακή». Μεταξύ των γυναικών ήθοποιών, με-γαλύτερες πιθανότητες βραβεύσεως έχουν: Η Γκέρη Γκάρσον, για την επιτυχία της στην ταινία «Η ζωή του Φρανκλίνου Ρούβελτ», η Έλίζαμπεθ Τάιλερ για την ταινία της «Άλφρεντ στην άμαρ-τία» και η Μελίνα Μερ-κούρη για το «Ποτέ την Κυριακή» και άπ' τους άνδρες ο Μπάρτ Λάγκα-σπερ για το «Είμαστε όλοι διεσπομένοι». Ο Τζάκ Λέμον για το «Ναυ-μαχία στο άρχιπέλαγος Βισμαρκ». «Εν τώ μεταξύ, η Έ-νωση Κριτικών, που έ-πινοράζει κατά κάποιον τρόπο το Όσκαρ, άπέ-δωσε τα έξι βραβεία: Καλύτερος ήθοποιός: Ο Μπάρτ Λάγκασπερ (α-Εί-μαστε όλοι διεσπομέ-νοι). Καλύτερη ταινία: «Σπάρτακος». Καλύτερη μουσική ταινία: «Ηρα-κλίδης χωρίς τέλος». Κα-λύτερη κωμωδία: «Γκαρ-σονέττα». Από τις έξι ται-νίες βραβεύθηκαν: Η «Αλ-υσία», «Ο άνηρώπας με το πράσινο άέριμα» και το «Ποτέ την Κυριακή». Καλύτερη ήθοποιός για δευτερεύοντα ρόλο: Η Τζάνετ Λη για την έρμ-ηνεία της στην «Ψυχή».

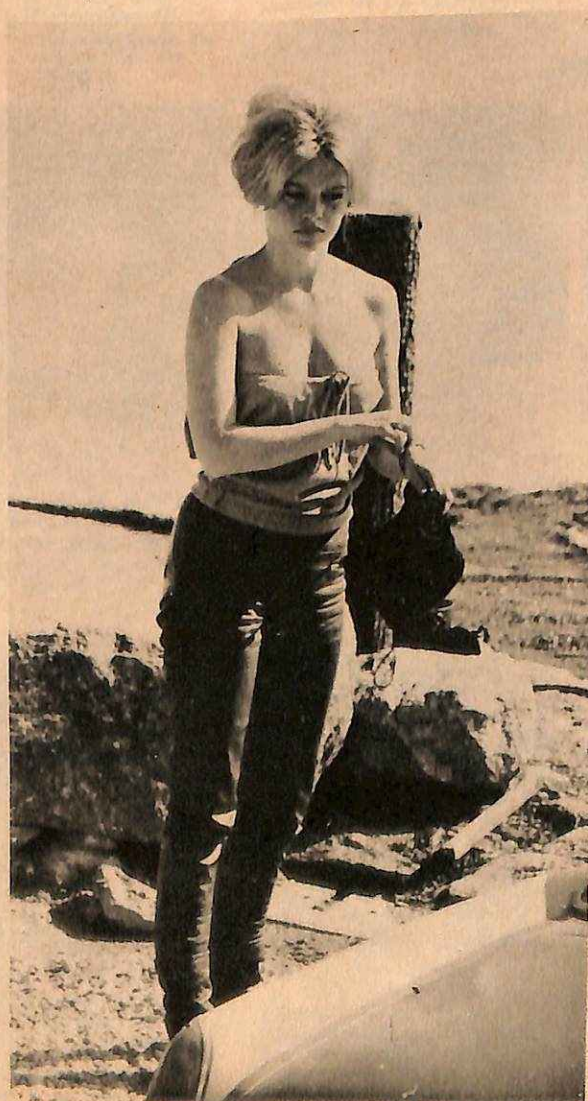
ΤΟ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟ τοπίο του Κορντόν έχει μια ήρεμη μεγαλοπρέπεια. Το σπούντιο, οι προβολείς και το κυνηγητό των δημοσιογράφων είναι μακριά. 'Η Μπέ - Μπέ ξεκουράζεται.

ΑΛΛΑ μαζί της, σ' αυτές τις τόσο αναγκαίες διακοπές, δρίσκεται και ο πρώην σύζυγος, ο Βαντίμ. Τί ζύπνησαν, άραγε, μέσα τους ή ήρεμία και ή ποίηση του τοπίου;

«ΑΝΑΚΑΛΥΨΑΜΕ ΤΟ ΚΡΗΣΦΥΓΕΤΟ ΤΟΥΣ!»

"Όπου η Μπέ - Μπέ κι' ο Βαντίμ αναπαύονται

Μία ακόμη
έπιτυχία —
διεθνής
αποκλειστικότητας —
του πρακτορείου
«Νταλμάς»,
που συνεργάζεται
μόνιμα
μέ τις «Ε ί κ ό ν ε ς»

ΑΤΗΜΕΛΗΤΗ και κάπως μελαγχολική, η Μπριζίτ απολαμβάνει τον χειμωνιάτικο ήλιο στα χιόνια. 'Αν και τίποτα δεν είναι βέβαιο ακόμα για ένα νέο ειδύλλιο με τον Βαντίμ, ο γνωστός σκηνοθέτης έχει ήδη χωρίσει — χωρίς διαζύγιο — από τη δεύτερη γυναίκα του, την 'Αννέτ.

ΕΝΑΣ μοναχικός περίπατος με το μικροσκοπικό αυτοκίνητό της στη γαλήνη του βουνού. 'Η μοναξιά — κάτι άγνωστο για την Μπριζίτ — την ένθουσιασε.

Ε να ταιριαστό ζευγάρι. 'Εκείνος: 'Υψηλός, δυναμικός, γεννημένος άρχηγός. Τ' όνομά του Ροζέ Βαντίμ, για τους πολλούς. Βασάς, για την πρώτη του (και μοναδική, επίμονοι οι ρομαντικοί) αγάπη. 'Εκείνη: Σέξυ, παγκόσμια αγαπημένη ή μισημένη, γεμάτη καριότσα. Τ' όνομά της, Μπριζίτ Μπαρντό, για τους πολλούς. Μπέ - Μπέ για τους χιλιάδες θαυμαστές της, Μπρί - Μπρί για κείνον που την έπλασε.

Κάποτε αγαπήθηκαν παράφορα, έζησαν έντονα, συνεργάστηκαν γόνιμα, πληγωθήκαν άσχημα και τέλος χάρισαν ήσυχα σαν φίλοι. Γνώρισαν άλλους έρωτες, έκαναν άλλους γάμους, εργάστηκαν με άλλους συνεργάτες, γέννησαν παιδιά, απέκτησαν πείρα και τώρα ξανάσμιξαν.

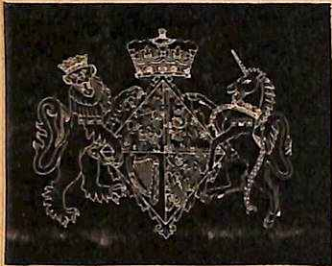
—Για μια άπλη συνεργασία, είπαν εκείνοι.
—Για ένα καινούργιο σταθερό έρωτα, ψιθυρίζουν οι φίλοι τους.
—Για μιά ακόμη σύντομη περιπέτεια, λένε οι κυνικοί.

Τρεις έκδοχές, αθέατες όπως και το μέλλον τους. 'Αλήθεια πάντως είναι ότι ο Βασάς και η Μπρί - Μπρί, άπολαγμένοι από τις συζυγικές τους υποχρεώ-

σεις ποτέ αλλήλους και ποτέ τα έτερά τους ήμισυ, χαίρονται μόνοι ή σχεδόν μόνοι (με την συντροφιά λίγων στενών φίλων) — μερικές ημέρες διακοπών, σε μια χαριτωμένη πασιόν της 'Αννέτ Σαβοΐας, το Κορντόν. Οι μέρες περνούν ήσυχα. Μια ζωή καινούργια, υγιεινή, άσκησιμη και για τους δύο. Ξυπνούν άργά το πρωί, (ούτε κουδέντα για σκι, παρ' όλο που το γύρισμα της ταινίας τους έχει ήδη τελειώσει), ύστερα κάνουν μοναχικούς περιπάτους στα χιόνια ή ξεροψήνονται στον έκτυφλωτικό ήλιο. Τα δράδυα περνούν κι αυτά εύχарιστα, χωρίς εξωφρενικά πάρτυ.

Η Μπρί - Μπέ είναι εύτυχισμένη. Ξαναβρήκε την ήρεμία της, την όρεξη της για την ζωή, τον έρωτα, ξαναβρήκε την χαρά για εργασία. 'Η ταινία της «Με το χαλινάρι στο λαιμό», που γύρισε με τον Βαντίμ, προέλεπτα να έχη μεγάλη έπιτυχία. Και όλοι πάλι άρχισαν ν' αναρωτιούνται, σε ποιόν τυχερό άραγε έπεδον τέτοια, όπως την άποκαλούν επίσης, θα ξαναπάρση το χαλινάρι στο λαιμό;...

(Φωτ. Dalmas)

Η άποκαλυπτική αφήγηση του Ντέηβιντ Τζών Πέην, προσωπικού υπηρέτη της πριγκιπίσσης Μαργαρίτας, πλησιάζει στο τέλος της. Το όξύ, και κάπως αδιάκριτο βλέμμα του Πέην παρηκολούθησε και άπετύπωσε άπειρες σκηνές και έπεισόδια από την πιό τρυφερή και ζωηρή περίοδο της ζωής της Μαργαρίτας, τὰ φλέρτ της, τὸν μεγάλο έρωτα της ζωής της, ὡς τὸν αίσθηματικό της σύνδεσμο με τὸν "Αντονι" Ἀρμστρονγκ Τζόουνς, πὸν ἦταν τὸ κορύφωμα καὶ τὸ τέλος τῆς αίσθηματικῆς της ζωής...

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ Μαργαρίτα, με ένα μεγάλο περιβραίο, φωτογραφημένη στο βασιλικό περίπτερο του Ουίνδσορ από τὸν "Αρμστρονγκ".

9

Πραγματικά, η Μαργαρίτα του έζηγούσε επί πολλές ώρες τί έκαναν οί άλλοι άνδρες. Έπιπλέον, οί δυο αὐτοί κουβαλούσαν πάντα μαζί τους τις φωτογραφικές μηχανές τους και έπαιρναν πολλές φωτογραφίες τῆς συντροφιάς. Έπίσης φωτογράφιζαν διάφορα θαυμάσια τοπία, καθώς και ὁ ένας τὸν άλλο. Ἡ έπίσκεψη αὐτῆ του Τόνου κράτησε δέκα μέρες καὶ ἂφοῦ ἔφυγε έστειλε στην πριγκίπισσα πολλά δέματα με φωτογραφίες, τις ὁποῖες είχαν πάρει και οί δυο τους καὶ πὸν ἡ Μαργαρίτα τις έδειχνε σέ ὅλους καμαρώνοντας.

Τὰ βράδια, μετά τὸ δείπνο, ἡ βασιλική οίκογένεια καὶ οί καλεσμένοι της έπαιζαν χαρτιά, κουβέντιαζαν, έπιναν καὶ πότε - πότε χόρευαν με τῆ συνοδεία γραμμοφώνου. Μπαίνοντας συχνά στο σαλόνι γιά νά σερβίρω ποτά καὶ ἔβλεπα τακτικά τὸν Τόνου νά στέκει λίγο παράμερα ἀπὸ τῆ συντροφιά του Φίλιππου, χαχογελώντας καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι του, ἀλλά χωρίς νά παίρνει μεγάλο μέρος στην κουβέντα, ὅπου δέσποζε ἡ βαρεία ἄρρενωπή φωνή του

πρίγκιπος. Παρατηρούσα ὅτι ἡ πριγκίπισσα έκανε πάντα ὅ,τι μπορούσε γιά νά τὸν εἰσαγάγει στὸν κύκλο του πρίγκιπος, ἀλλά ὁ Φίλιππος φαίνεται ὅτι τὸν κρατούσε παράμερα.

Ὅμως ὁ Τόνου τὰ πῆγαινε πολὺ καλὰ με τῆς κυρίες.

Ὅταν ἔφυγε, τὸν συνάδεδεσαν ἡ βασίλισσα, ἡ βασιλομήτωρ καὶ, φυσικά, ἡ πριγκίπισσα. Ὅταν ἀποχωρίστηκαν, ἡ πριγκίπισσα καὶ ὁ Τόνου ἄπλως ἀντῆλλαξαν χειραψία, χωρίς καμμιὰ ένδειξη ἀγάπης, ὅπως συνέβαινε ὅταν τὸ περιβάλλον ἦταν στενότερο.

Καὶ ὅταν ἔφυγε ὁ Τόνου γιά νά πάει στο "Αμπερντην", πὸν ἀπέιχε 50 μίλια, γιά νά πάρει τὸ τρέινο του Λονδίνου, τοῦ έτοίμασαν ἕνα γεῦμα με κοτόπουλο, πὸν τὸ πήρε μαζί με τῆς ἀποσκευές του.

Ὑστερα ἡ πριγκίπισσά μου -καὶ φυσικά κ' ἐγώ- έμεινε γιά πέντε ἄκομή βδομάδες στο Μπάλμοραλ, ὅπου ἡ ζωὴ περνούσε με τὸν ἴδιο πάντα τρόπο: Σκοποβολή, κυνήγι καὶ ζωὴ σὲ ὑπαίθρο, πὸν τόσο πολὺ τὴν ἀγαπᾶ ἡ βασιλική οίκογένεια. Ὅ-

πως καὶ ὅλες οί ἄλλες κυρίες, ἡ πριγκίπισσα δέν φρόντιζε γιά τὴν τουαλέττα της καὶ φορούσε ὅ,τιδῆποτε. Φαίνονταν ἀληθινὰ φοβερή, με τὰ μεγάλα ἐκείνα ἀσουλούπια καπέλλα πὸν φορούσαν στίς ἐκδρομές.

Ἡ Μαργαρίτα περνούσε πολλές ὥρες σὲ διαμέρισμά της, σὲ Μπάλμοραλ, γράφοντας γράμματα καὶ τακτοποιώντας τις φωτογραφίες πὸν είχαν πάρει αὐτὴ καὶ ὁ Τόνου.

Έπιτέλους ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς έπιστροφῆς. Ταξιδεύσαμε με τὸ τρέινο τῆς Μαργαρίτας - δυο πολυτελῆ βαγόνια, πὸν τὰ συνέδεαν με τὴν τακτική ἀμαξοστοιχία. Τὰ βαγόνια αὐτὰ ἦταν στρωμένα με ὠραία χαλιὰ καὶ είχαν γιά τῆ Μαργαρίτα ἰδιαίτερη κρεβατοκάμαρη, τραπέζια καὶ μπάνιο.

Ὅταν έπιστρέψαμε σὲ Λονδίνου, ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Τόνου συναντιόνταν καὶ πάλι συχνά. Πῆγαιναν ὅλοένα συχνότερα σὲ βασιλικὸ περίπτερο, ὅπου πέρασαν τὰ πιὸ εὐθῆμα, ρομαντικά καὶ γοητευτικά Σαββατοκυριακά πὸν ἔχω δεῖ στῆ ζωὴ μου.

Έπιτρέψτε μου νά σᾶς διηγηθῶ

τώρα μερικά, μερικά μόνον, ἀπὸ τὰ παλιὰ πιὰ γεγονότα πὸν συνέδρασαν τότε.

Ἦταν ἡ ἐκπληκτικὴ ἐποχὴ πὸν ὁ Τόνου τὴν «έσκασε» στῆ Μαργαρίτα πὸν τὸν περίμενε γιά δείπνο...

Αὐτὸ συνέβη σὲ βασιλικὸ περίπτερο ἕνα Σαββατοκύριακο, λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πὸν ὁ Τόνου ἔγινε δεκτὸς σὲ βασιλικὸ κύκλο. Ἀλλά οί σχέσεις του με τῆ Μαργαρίτα δέν ἦταν ἀκόμη τόσο στενές, ὥστε νά περάσει εὐκόλα ἐκεῖνο πὸν συνέβη.

Καθόμουν στὴν αἴθουσα τῶν ὑπηρέτων, πὸν βρίσκεται ἀπέναντι σὲ περίπτερο, καὶ διάβαζα, ὅταν ἄκουσα τὸ κουδούνι νά χτυπᾶ. Ἀφῆσα τὸ βιβλίο, φόρεσα τὸ σακκάκι μου καὶ ἔτρεξα σὲ τὸ περίπτερο.

Ἡ Μαργαρίτα στεκόταν μπροστὰ σὲ παράθυρο καὶ κοίταζε τοὺς κήπους. Ὅταν μπῆκα, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Έλα, Τζῶν. Ἦθελα νά σοῦ πῶ νά βάλῃς δυὸ τραπέζια στὴν τραπέζαρία. Θὰ φᾶμε ἐδῶ ἀπόψε.

—Μάλιστα, κυρία, εἶπα. Ποιὸν περιμένετε γιά τὸ δείπνο;

Χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Τὸν κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς, φυσικά. Φέρε μου τὸ μενού καὶ θὰ διαλέξω.

Τῆς πῆγα τὸ μενούκαὶ ἡ πριγκίπισσα σημείωσε τὰ φαγητὰ πὸν τῆς ἄρεσαν.

Ἀλλά ἐκείνη τῆ στιγμή ἦταν περίπου ἐπτάμιση καὶ ρώτησε:

—Τί ὥρα θὰ ἔλθῃ ὁ κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς, γιά νά τὸν περιμένω;

Εἶχε περάσει πολὺ ἡ συνηθισμένη ὥρα πὸν ἔρχόταν, καὶ ἡ ἐρώτηση φαίνεται νά ἐνώχλησε τὴν πριγκίπισσα. Κοίταξε τὸ χρυσοὸ ρολογάκι της καὶ εἶπε:

—Μὴ σέ νοιάζει, Τζῶν. Ἐτοίμασε ἔσὲ τὸ δωμάτιο καὶ νά σερβίρῃς στίς ὀκτώμιση.

Ἀλλά οί ὀκτῶ ἦρθαν καὶ πέρασαν. Πηγαινοερχόμενοι ἔξω ἀπὸ τὴν κυρία εἰσοδο, κοιτάζοντας μήπως ἔλθῃ κανένα αὐτοκίνητο, καὶ κάθε στιγμή περιμένα νά φτάσῃ ὁ κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς.

Τίποτε, ὅμως... Καὶ γιά πρώτη φορὰ σκέφτηκα: «Τί θὰ γίνῃ ἂν τῆς τὴν σκάσῃ;». Ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο. Ποτέ ἄλλοτε δέν εἶχε συμβῆ κάτι τέτιο στὴν πριγκίπισσά μου.

Ἀναρωτιόμουν τί νά ἔκανε, ἄραγε... Καὶ γρήγορα τὸ ἔμαθα. Στίς

ὀκτῶ καὶ τέταρτο με κάλεσε σὲ περίπτερο καὶ τὴν ὤρῃκα ἀναστατωμένη νά καπνίσῃ καὶ νά κοιτάξῃ τὴν πόρτα.

Ὅταν μπῆκα, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ρώτησε:

—Τηλεφώνησε κανεῖς;

Ἦξερα τί ἐνοούσε, ἀλλά ὁ κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς δέν εἶχε τηλεφωνήσει.

—Ὀχι, κυρία. Ὑποθέτω ὅτι δέν τηλεφώνησε κανεῖς, ἀπάντησα.

Φορούσε ἕνα ὠραῖο ἐφαρμοστὸ κοκταῖλ φουστάνι καὶ χτύπησε τὸ μικρὸ τῆς παπούτσι σὲ πᾶνμα.

Φαίνονταν πὼς ἐκείνη τῆ στιγμή έπαιρνε τὴν ἀπόφασή της.

—Πολὺ καλὰ, θὰ δειπνήσω μόνη, εἶπε.

—Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησα καὶ προχώρησα πρὸς τὴν κατεύθυνση, ὅπου βρίσκεται ἡ τραπέζαρία.

—Έλα ἐδῶ!.. Πὸν πᾶς; Δέν σοῦ εἶπα ἀκόμη νά φύγῃς!

"Ὁλο φασαρία κάνεις Τζῶν!..."

Γιά νά μοῦ μιλήσῃ ἔτσι, κατάλαβα ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦταν πολὺ ὠργισμένη. Ἄν καὶ ἦμουν ὑπηρετής, μοῦ μιλούσε πάντα με πολλὴ προσοχή.

—Ἐπρόκειτο νά πάω στὴν τραπέζαρία γιά νά ετοίμασω τὸ δείπνο σᾶς, ἀπάντησα.

—Ὀχι, εἶπε ξερά. Φέρε ἕνα τραπέζι ἐδῶ...

Καὶ ὕστερα πρόσθεσε:

—Ἄν πρέπει νά φῶ μόνη, θὰ φῶ με τὴν ἀνεσή μου.

Καθὼς τακτοποιούσα ἕνα μικρὸ τραπέζι κοντὰ σὲ τῆ, ἤλπιζα ὅτι θὰ χτυπούσε τὸ τηλέφωνο. Ἀλλά δέν χτύπησε καὶ ἔβλεπα τῆ Μαργαρίτα νά γίνετα ἔξω φρενῶν.

Στίς ὀκτώμιση δέν εἶχαμε ἀκόμη εἰδηση ἀπὸ τὸν κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς, καὶ ἡ Μαργαρίτα κάθισε κατσουφιασμένη νά φᾶ. Δέν εἶχε καθόλου δρεξὴ καὶ μόλις τοιμιτούσε.

Τέλος, τὸ δείπνο τελείωσε. Ποτέ ἡ ἀτμόσφαιρα δέν ἦταν τόσο ἠλεκτρισμένη. Ἀφοῦ σήκωσα τὸ τραπέζι, πῆγα πρὸς τὸ μπᾶρ.

Θὰ ἦμουν πολὺ ἐκνευρισμένος γιά τῆ, καθὼς πῆγα νά βάλω σὲ ποτηρι τῆς ἕνα οὔσκου, τὸ δουλῶμα τῆς καράφας γλίστρησε ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου καὶ χτύπησε ἑπάνω σὲ δίσκο.

Ἡ Μαργαρίτα κοίταξε ὀλόγυρα. Ἐτσι ἔκανε πάντα ὅταν ἤθελε νά δώσῃ διέξοδο στὴν κακοκεφία της.

—Μὴ κάνῃς τόσο θόρυβο, εἶπε ξερά. Ὁλο φασαρία κάνεις. Προσπάθησε νά μὴ κάνῃς τόσο θόρυβο ὅταν εἶσαι ἐδῶ. Εἶναι πρόστυχο.

Καθὼς μιλούσε ἔτσι ἐκνευρισμένα, δέν μπορούσα παρὰ νά σταθῶ προσοχή. Ἦξερα πὼς δέν μιλούσε ἡ πραγματικὴ Μαργαρίτα καὶ ἀπὸ τὸ μυαλὸ μου περνούσαν τὰ σκληρὰ λόγια πὸν θὰ ἤθελα νά πῶ στὸν κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς, πὸν εἶχε τόσο πολὺ ἀναστατώσει τὴν πριγκίπισσά μου.

Τὸ μόνον πὸν μπόρεσα νά πῶ ἦταν:

—Συγγνώμη, Ὑψηλοτάτη!

—Δέν ὠφελεῖ νά ζητᾶ κανεῖς συγγνώμη ἐκ τῶν ὑστέρων, μουρμούρισε. Νά μὴ ξαναγίνῃ αὐτό!

Ὅταν ἔφευγα, πρόσθεσε σέ ἡρμώτερο τόνο:

—Νά μοῦ πῆς, ἂν τηλεφωνήσῃ κανεῖς γιά μένα.

—Φυσικά, Ὑψηλοτάτη, ἀπάντησα καὶ δῆλκα ἀπὸ τὸ δωμάτιο εὐχαριστήμενος πὸν ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὴν ὠργισμένη πριγκίπισσα.

Καθὼς προχωρούσα στὸν διάδρομο, ἄκουσα τὸ τηλέφωνο νά χτυπᾶ. Ἐτρεξα νά τὸ πάρω. Ἦταν ὁ κ. "Αρμστρονγκ" - Τζόουνς, πὸν ρώτησε εὐθῆμα:

—Μπορῶ νά μιλήσω στὴν Ὑψηλοτάτη;

—Περίμενε νά τηλεφωνήσῃς ὀλόκληρο τὸ ἀπόγευμα, εἶπα.

—Ὡ νῆαρ, τὸν ἄκουσα νά μουρμουρίζει με ἡσυχότερη φωνή. Ὑστερα πρόσθεσε:

—Σύνδεσέ με, παρακαλῶ.

Εἶχε περάσει μισὴ ὥρα, ὅταν ἄκουσα ἕνα κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου, πὸν σήμαινε ὅτι μόλις ἐκείνη τῆ στιγμή εἶχε τελειώσει ἡ κουβέντα του με τῆ Μαργαρίτα.

Εὐτυχῶς, δέν ξαναεἶδα τὴν πριγκίπισσα ὡς τις δέκα πὸν χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἦταν ἀκόμη μάλλον κακόκεφὴ καὶ μοῦ εἶπε με ἐνωχλημένο ὕφος:

—Θὰ πάω τὸ πρωῒ ἱππασία. Εἰδοποιήσε νά μοῦ ετοιμάσουν ἕνα ἄλογο.

Ἦξερα ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ ἄλογα είχαν κοιμηθῇ καὶ οί ἱπποκόμοι είχαν φύγει καὶ ἦταν πιὰ στὰ κρεβάτια τους. Προσπάθησα νά τῆς τὸ θυμίσω, λέγοντας:

—Θὰ προσπαθῶ νά πάρω τὸ σταυλαρχεῖο σὲ τηλέφωνο, κυρία.

Ἀλλά ἡ Μαργαρίτα ἦταν ἀμετάπειστη.

—Νά μοῦ ἐξασφαλίσῃς ἕνα ἄλογο γιά αὐριο τὸ πρωῒ, εἶπε.

Προσπάθησα νά τηλεφωνήσω σὲ σταυλαρχεῖο τοῦ Ουίνδσορ, ἀλλά δέν πήρα ἀπάντηση καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκε νά ἐπιπῶ τὸν ἀρχιπποκόμο.

Εἶναι πᾶρα πολὺ ἀργά, εἶπε. Ἀφοῦ ἤθελε ἄλογο, ἔπρεπε νά εἰδοποιήσῃς ὡς τις πέντε.

Ταράχτηκα τόσο, ὥστε δέν εἶχα καμμιὰ διάθεση νά ἀρχίσω συζήτηση.

—Θέλεις νά πῶ αὐτὸ στὴν πριγκίπισσα; ρώτησα.

—Ὀχι, γιά τὸν Θεό! Τὸ ἄλογο θὰ εἶναι ἑτοιμο.

Εἶχε δρεξί γιά περίπατο

Ἐτσι, στίς ἐννιάμιση τὸ πρωῒ, ἡ Μαργαρίτα καὶ τὸ ἄλογο ἦταν ἑτοιμοί, ἐν τάξει καὶ με ὀρεξὴ γιά περίπατο. Ἡ Μαργαρίτα κατέβηκε ζωηρὴ τὸν χαλκοστρωμένο δρόμο, πῆδησε ἐλαφρὰ πάνω στὸ ζῶο, κάθισε στῆ σέλλα καὶ ἀρχισε νά καλπάζει...

Τὸ ὅτι ἡ πριγκίπισσά μου μπορούσε νά εἶχε τῆς ἀναπειτιές, τὸ ἤξερα πολὺ καλὰ, ἀλλά αὐτὸ τὸ ἀπέδειξε

ἀκόμη καλύτερα ἕνα ἐπεισόδιο πὸν ἔγινε ὅταν, μιὰ Κυριακὴ πρωῒ, ἐτέστρεψε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ὅπως σᾶς ἔχω ἤδη διηγηθῇ, ἡ πριγκίπισσα δέν ἤθελε ποτέ σὲ μπρέκφαστ τῆς τίποτε τὸ μαγειρεμένο, ἐκτὸς ὅταν τὴν φιλοξενούσαν σέ φιλικὰ τῆς σπίτια. Καὶ, ἐκεῖνο τὸ κυριακάτικο πρωινό, τὴν περίμενα νά ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ παρεκκλήσιο καὶ εἶχα ἐτοιμάσει σ' ἕνα δίσκο τὸ μπρέκφαστ τῆς ἀπὸ φρούτα, χυμὸ πορτοκαλίου καὶ κινεζικὸ τσάι.

Ὅταν ἐπέστρεψε, χτύπησε τὸ κουδούνι ἀπὸ τὸ μικρὸ σαλόνι. Ἐτρεξα ἐκεῖ, χωρίς νά εἶμαι βέβαιος πὸν θὰ ἔπρεπε νά σερβίρω τὸ μπρέκφαστ. Ὅταν υπῆκα, ἡ πριγκίπισσα κοιτοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, τακτοποιώντας με ἄργες κινήσεις τὰ μαλλιά της, ἀφοῦ εἶχε βγάλει τὸ καπελλάκι της.

—Τζῶν, νά μοῦ φέρῃς τὸ μπρέκφαστ μου, εἶπε.

—Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη. Ἐχω ἐτοιμάσει ἤδη τὸ συνηθισμένο μπρέκφαστ σᾶς.

—Μὰ βέλω ἕνα πραγματικὸ μπρέκφαστ. Αὐγὰ ποδὲ ἡ κατὶ τέτιο. Ὅπως ἔξερεις, μετὰ τὴν ἐκκλησία θέλω ἕνα πραγματικὸ μπρέκφαστ.

Μπορῶ νά σερβίρω καὶ μόνη μου...

Ἐσφινάστηκα. Αὐτὸ πὸν μοῦ εἶπε δέν ἦταν ἀληθινό. Ἐν τούτοις, εἶπα ὅτι θὰ τῆς ἔφερα αὐγὰ ποσέ.

—Καὶ καφέ, πρόσθεσε.

Κατὰ τις ἐννιά καὶ τέταρτο, τὸ μπρέκφαστ τῆς ἀπὸ αὐγὰ, φρυγανιές καὶ ζεστὸ καφέ ἦταν ἑτοιμο καὶ τὸ πῆγα σὲ σαλονάκι. Τὸ ἔβαλα ἑπάνω σέ ἕνα τραπέζι, καὶ τὴν καφετιέρα ἑπάνω σέ ἕνα καμινετάκι, πὸν ἦταν τοποθετημένο σέ ἕνα ἄλλο τραπέζακι. Ἡ Μαργαρίτα κάθισε, ἔδγαλε τὰ ἀσημένια καλύμματα τῶν πιάτων καὶ μύρισε ἀνάρεκτα τὸ περιεχόμενο.

Ἦμουν ἐξωργισμένος με τῆ στραβοδουλιά της. Καὶ τώρα πὸν εἶχα ἐτοιμάσει τὸ φαγητὸ τῆς μόνος μου, τὸ ἔβλεπε σὰ νά μὴ τὸ ἤθελε.

Ἐν τούτοις, πῆρα τὸ φυτζάνι τοῦ καφέ, ἔδγαλα τὸ φίλτρο ἀπὸ τὴν καφετιέρα καὶ ἐτοιμάστηκα νά τῆς γεμίσω τὸ φυτζάνι.

—Μπορῶ νά σερβίρω μόνη μου τὸν καφέ μου, Τζῶν, εἶπε.

Πάγωσα γιά μιὰ στιγμή καὶ ἔκλεισα τὰ μάτια.

—Μάλιστα, Ὑψηλοτάτη, εἶμαι βέβαιος ὅτι μπορεῖτε.

Καὶ ἄφῃσα τὸν καφέ με τέτια δύναμη ἑπάνω σὲ τραπέζι, ὥστε χύθηκε κάμποσος καὶ μάλιστα πιτσίλισε τὸν τοῖχο.

—Γιατί, Τζῶν, εἶπε περακτικά ἡ Μαργαρίτα. Εἶσαι θυμωμένος;

—Ὀχι, κυρία, ἀπάντησα με ὅλο τὸ σαρκασμό πὸν δειρῆσα σωστὸ νά δώσω στῆ φωνή μου. Μόνον πὸν ταράχτηκα λιγάκι.

—Νομίζω πὼς εἶσαι ταραγμένος. Καλύτερα θὰ ἦταν νά φύγῃς τώρα.

Καὶ ἔφυγα. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἐπέστρεψα, καθόταν σὲ γραφεῖο της. Τὸ μπρέκφαστ τῆς, ἀπὸ τὸ ὅτιο δέν εἶχε φάει παρὰ λίγη φρυγανιά, ἦταν ἀκόμη ἀβικτο ἑπάνω σὲ τραπέζι.

Φαίνονταν σκυθρωπή. Ἐβαλα σὲ δίσκο τὰ αὐγὰ, ζεστὰ ἄκομή, τις φρυγανιές καὶ τὸν καφέ.

—Τί συμβαίνει, Τζῶν;

—Ὡ, αὐτὲ ἀγγίζετα τὸ μπρέκφαστ σᾶς, κυρία, εἶπα.

—Ὀχι. Ὅταν τὸ εἶδα δέν μοῦ ἄρεσε.

Καὶ πρόσθεσε:

—Φατο ἐσύ.

—Ὀχι, Ὑψηλοτάτη. Ἐχω πάρει τὸ μπρέκφαστ μου.

—Πάρε κι ἄλλο ἕνα, ἐπέμεινε.

—“Όχι, σάς ευχαριστώ, κυρία. Σιωπή. Κατόπιν ρώτησε: —Τί ώρα πήρες το μπρέκφαστ σου; —Στις έπτά, Ύψηλοτάτη. Φαινόταν εϋθυμη. Κοίταξε τὸ ρολογάκι της. —“Άλλά τώρα είναι δέκα. Πιστεύω ότι θα μπορούσες νὰ τὸ φας. Σήκωσε τὸν ὤμους, χαμογέλασε καὶ ἄσχισε καὶ πάλι νὰ γράφει. —Πραγματικά, ὅταν ἔφυγα, δὲν τὸ ἔφαγα. Αυτό δὲν χρεῖται ὅτι μπορῶ νὰ εἶμαι τόσο τζαναμπέτης ὅσο καὶ ἡ ἴδια. Τώρα ποὺ μιλῶ γιὰ τὸ μπρέκφαστ θὰ ἤθελα νὰ διηγηθῶ ἕνα ἐπεισόδιο στὸ ὁποῖο ἀνακατῶθηκε ὁ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους.

‘Ο κ. Τζῶνους ἔμεινε χωρίς μπρέκφαστ!

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἄρχισε τὸ προηγούμενο δράδυ — μιὰ Παρασκευή. ‘Ο κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους εἶχε φθάσει στὸ βασιλικὸ περίπτερο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ τὴν πριγκίπισσα πλάι του. “Αν καὶ αὐτὸ γινόταν συχνά, κανεὶς δὲν εἶδε ποτὲ τὸ ζεῦγος καθὼς περνοῦσε.

“Εκείνο τὸ δράδυ, μετὰ τὸ δείπνο, ἔμειναν στὸ σαλόνι γιὰ νὰ δοῦν τὴν τηλεόραση. Κατὰ τὴς 11 ἡ Ύψηλο-τάτη κτύπησε τὸ κουδούνι καὶ πήγα. Τὸ ζεῦγος καθόταν σὲ ἕνα καναπέ μὲ τὴς πλάτες πρὸς τὴν πόρτα. “Η-ταν κρατημένοι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἐνὸς ἀκουμποῦσε στὸ κε-φάλι τοῦ ἄλλου...

—Σήδρε τὴν τηλεόραση, Τζῶν. Τὴν ἔσθρα. “Υστερα ἡ πριγκί-πισσα εἶπε: —Θὰ ἤθελα νὰ σερβίρης τὸ μπρέκ-φαστ τοῦ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους στὸ δωμάτιό του, στὴς 10 τὸ πρωί. —Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησα. Καὶ τότε μοῦ εἶπε: —Τώρα, μπορεῖς νὰ μᾶς ἀφήσης, Τζῶν.

“Ενῶ ἔδωαινα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἡ Μαργαρίτα ἔβαζε ἕνα δίσκο στὸ ρα-διογραμμοφῶνὸ της — τὸ δίσκο «‘Ο-κλαχῶσα».

“Ακουσα τοὺς ἀπαλούς τόνους τῆς μελωδίας, καθὼς προχωροῦσα στὸν διάδρομο, πηγαίνοντας πρὸς τὸ δια-μέρισμα τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπί-κου. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ἀστυνομικός τῆς φρουρᾶς μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ραδιο-γραμμοφῶνὸ ἔπαιζε ὡς τίς δύο τὸ πρωί.

“Αφοῦ ἔκανα τὸ συνηθισμένο πρωί-νὸ νοικοκυριό, κατέβηκα στὴν κου-ζίνα καὶ ετοίμασα τὸ μπρέκφαστ τοῦ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους.

“Όταν μπήκα στὴν κρεβατοκάμα-ρά του, ἦταν κατασκοτεινά. Οἱ κουρ-τίνες ἦταν κατεβασμένες καί, ὅπως συνηθῶ, τὰ παράθυρα ἦταν κατέ-κλειστα. “Ετσι συνέβαινε πάντα, γι-αὐτὸ ὁ Τζῶν δὲν κοιμόταν ποτὲ μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, οὔτε καὶ τὸ κατα-καλόκαιρο.

Τράβηξα τὴς κουρτίνες καὶ ἀνοίξα τὸ παράθυρο. “Υστερα, ἀφού ἔβαλα τὸ δίσκο στὸ τραπέζι, ποὺ ἦταν δίπλα στὸ κρεβάτι, ἀκούνησα τὸν κ. Τζῶνους. Αὐτὸς γύρισε σιγά -σι-γά, ἀνοίξε τὰ μάτια του καὶ τὰ ξα-νάκλεισε.

—Τί θέλεις; ρώτησε. —“Ήξερα δὲν ἄργησε νὰ κοιμηθῇ καὶ δὲν ἔδωσα προσοχή στὸν ἀπότο-μο τρόπο ποὺ μοῦ μίλησε. —“Εφερα τὸ μπρέκφαστ σας, κύ-ριε, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ ἔ-λαβα, εἶπα. —“Νί! εἶπε. Δὲν θυμάμαι νὰ εἶ-πα τίποτε τέτιο. —Μὲ διέταξε ἡ Ύψηλοτάτη, τοῦ εἶπα.

—“Α, μάλιστα, μουμυρίσει καί, τραβώντας τὰ σκεπάσματα, σκέπασε μὲ αὐτὰ τὸ κεφάλι του καὶ σιώπησε. “Αἶψα τὸ δίσκο ἐκεῖ ποὺ τὸν εἶ-χα ἀκουμπήσει καὶ ἔφυγα. Κατὰ τὴς 12 περίπου χτύπησε τὸ κουδούνι. Κοίταξα τὸν πίνακα καὶ εἶδα ὅτι τὸ κουδούνισμα προερχόταν ἀπὸ τὸ κα-λύτερο δωμάτιο τῶν φιλοξενομένων

— σ’ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε κοιμηθῇ ὁ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους.

“Όταν μπήκα, ἦταν ἔσπλωμένος ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι, μὲ τὸ μισὸ σῶμα γυμνὸ — δὲν φοροῦσε ποτὲ πυ-τζάμες.

—Θέλω ἁμέσως τὸ μπρέκφαστ μου, εἶπε.

—Σὰς ἔφερα τὸ σημερινὸ μπρέκ-φαστ σας καὶ τὸ ἀφήσατε καὶ κρύω-σε, εἶπα.

Σήκωσε τὰ μάτια καὶ εἶπε ἀπό-τομα: —Κάνε ὅ,τι σοῦ λένε καὶ φέρε μου ἄλλο μπρέκφαστ.

—Μάλιστα, κύριε, ἀπάντησα. Καί, παίρνοντας τὸ δίσκο μὲ τὸ ἄθικτο μπρέκφαστ, κατέβηκα στὴν κουζίνα. Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδα ὅ-ταν κατέβηκα ἦταν ἡ πριγκίπισσα, ποὺ φαινόταν φορέσκια καὶ χαρούμενη, καθὼς εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν πρωΐνη τῆς ἱππασίας.

—Σηκώθηκε ὁ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους; ρώτησε.

—“Όχι, κυρία, ἀπάντησα. Φαίνε-ται μᾶλλον κουρασμένος. Θὰ τοῦ πᾶω τώρα ἕνα ἄλλο μπρέκφαστ.

—Κι ἄλλο; εἶπε ἐκπληκτικ. Δεύ-τερο;

—Μάλιστα, κυρία, εἶπα. “Αλλὰ τὸ πρῶτό τοῦ ἄφησε καὶ κρύωσε. Τῆς φάνηκε ἀστεῖο.

—Θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ κουρα-σμένος, εἶπε χαμογελώντας.

“Όταν πήγα στὴν κουζίνα, ἡ μα-γειρίσσα ετοίμαζε τὸ γεῦμα. Τῆς εἶπα ὅτι ὁ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους ἤθελε καὶ ἄλλο μπρέκφαστ.

Γύρισε καὶ μοῦ εἶπε κατσοφια-σμένη: —Μρέκφαστ; Δὲν μπορῶ νὰ ετοι-μάσω μπρέκφαστ. Πήγαινε καὶ πέσ’ του ὅτι τώρα ετοίμαζὸ τὸ γεῦμα κι ἂν εἶναι τόσο τεμπέλης ὥστε νὰ μὴ πάω τὸ πρῶτο μου μπρέκφαστ, ἄς περάσω καὶ χωρὶς. Δὲν μπορῶ νὰ ἀρχίσω νὰ ετοίμαζὼ μπρέκφαστ τέ-τια ὦρα.

—Θέλεις οὐτ’ ἀλήθεια νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτά; ἐρώτησα.

—Μάλιστα, εἶπε.

“Επείστερα στὴν κρεβατοκάμαρα τοῦ κ. “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους καὶ τοῦ εἶπα ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ εἶχε πεί ἡ μαγειρίσσα.

—Τὰ εἶπε αὐτά; ἐρώτησε ἀγα-νακτισμένος.

—Μάλιστα, νομίζω ὅτι τὰ εἶπε, κύριε, τοῦ εἶπα.

—Καλὰ, εἶπε θυμωμένος καὶ ἔ-δωσε μιὰ κλωστή στὰ σκεπάσμα-τα. Τὸν ἄκουσα νὰ μουμυρίζῃ κά-τι γιὰ τὸ μπρέκφαστ του καὶ τὴν μαγειρίσσα, καθὼς τακτοποιοῦσα τὰ ρούχα του.

“Ήμουν ταραγμένος. Εἶχα τὴν γνώμη ὅτι ἡ μαγειρίσσα εἶχε ἀπό-λυτο δίκιο ποὺ μίλησε ὅπως μίλησε καὶ τοῦ εἶπα:

—Παρακαλῶ, κύριε, νὰ θυμηθῇτε ποῖος εἰσθε καὶ γιατί βρίσκεισθε ἔ-δῶ.

Φάνηκε πὼς σάστισε καὶ ὕστερα εἶπε:

—Πολὺ καλὰ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔποπε νὰ μοῦ φέρωνται μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο.

Ἡ πριγκίπισσα ἐξαγριώνεται

Μοῦ ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ τὰ Σαβ-βατοκύριακα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1959. “Ηταν μὲ πᾶσι θαυμάσια ἐποχὴ, μὲ ὥραιες καὶ ζεστὲς λιακάδες καὶ ὁ ἀέρας τῶν κήπων ἦταν γεμάτος ἀπὸ τὰ ᾠώ-ματα χιλιάδων λουλουδιῶν. Καθὼς περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἔμπαινα σιγά -σιγά περισσότερο στὴ ζωὴ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀνθρώπων.

Τοὺς εἶδα σὲ κάθε εἶδος περι-στάσεις, ἀλλὰ μόνο μιὰ φορὰ εἶδα τὴν Ύψηλοτάτη μὲ ἐπιημένο ὄφρος. “Εξέσπασε ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς προμε-ρῆς γκάφας ποὺ ἔκαμε μπροστὰ τῆς ὁ Τζῶν. Τὸ προηγουμένο μὲλις θρά-δυ, ὁ Τζῶν καὶ ἡ πριγκίπισσα εἶχαν χορέψει χωρὶς παπούτσινα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὡς πολὺ μετὰ τὰ μεσάνυχτα,

μὲ τὴ συνοδεία δίσκων ρομαντικῆς μουσικῆς. “Ηταν κάτι σὰν σκηνὴ κά-ποιου φιλμ, μὲ τὸν πρωταγωνιστὴ καὶ τὴν πρωταγωνίστρια ἀγκαλια-σμένους, ἀδιόφορους γιὰ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

Μιὰ τρομερὴ γκάφα τοῦ Τόνυ

Τὸ ἐπόμενο πρωί, Δευτέρα, ετοι-μαζόμαστε νὰ γυρίσουμε στὸ Κλά-ρενς Χάουζ καὶ ἡ Μαργαρίτα χτύπη-σε τὸ κουδούνι γιὰ νὰ μὲ καλέσῃ. Καθόταν σταυροπόδι στὸ πάτωμα, πίσω ἀπὸ ἕνα καναπέ τοῦ σαλονιοῦ. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν εἶδα, ἀλλὰ ὅταν τὴ βρῆκα εἶπε:

—Τζῶν, ἔξαγριζῶ μερικοὺς δι-σκους γιὰ τὸ Λονδίνο. Θὰ φροντίσης νὰ τοὺς πάρης;

—Βεβαίως, Ύψηλοτάτη, ἀπάντη-σα καὶ κάθισα σταυροπόδι κοντὰ τῆς, καθὼς διάλεγε τοὺς δίσκους καὶ τοὺς ἀράδιαζε στὸ πάτωμα γύρω τῆς. “Ηταν χαρούμενη καὶ μουμυρί-ζε τὰ κομμάτια τῶν δίσκων ποὺ διάλεγε. “Όταν διάλεξε μιὰ ὁλόκλη-ρη ἀγκαλιά, εἶπε:

—Αὐτοὺς γιὰ τώρα. Πάρε τοὺς καὶ θὰ κοίταξω νὰ διαλέξω κι ἄλ-λους.

Σηκώθηκα καὶ τὴν ἄφησα καθισμέ-νη καὶ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ὁχθ-ριστὴ ἀπασχόλησή της.

Εἶχα κάνει μερικὰ δῆματα, δὲν ἄνοιξε ἡ πόρτα μὲ θόρυβο καὶ μπή-κε μέσα ὁ “Αντονι “Αρμ-στρονγκ - Τζῶνους. “Όταν μὲ εἶδε, σήκωσε τὰ χέρια τοῦ καὶ εἶπε:

—Τζῶν, σὲ ζητοῦσα παντοῦ, ντάρ-λιγκ, καί...

“Η καρδιά μου χτύπησε. “Ηταν ὁ-λοφάνερο ὅτι ὁ Τόνυ δὲν εἶχε δεῖ τὴν πριγκίπισσα, ποὺ ἦταν καθισμέ-νη πίσω ἀπὸ τὸν καναπέ, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε καθὼς ἄρ-χισε νὰ μιλᾷ μὲ τόση οικειότητα, σὰν νὰ μὴν ἦταν ἐκεῖ ἡ πριγκίπισσα.

“Αλλὰ, καθὼς ἄκουσε τὸ θόρυβο ποὺ ἔκανε τὸ φουστάνι τῆς πριγκί-πισπης, ποὺ σηκώθηκε ἀπὸτομα ἀπὸ τὸ πάτωμα, ἔμεινε ἀναυδος.

“Η πριγκίπισσα τὸν κοίταξε αὐ-στηρά, ὠχρὴ ἀπὸ τὸ θυμὸ της.

—Ντάρλιγκ ὁ Τζῶν;... Τί διάβολο ἐνοεῖς; Σὲ ποῖόν μιλεῖς;

“Ηταν ὁλοφάνερο ὅτι ὁ Τόνυ τὰ εἶχε χάσει μὲ τὴς ἀπότομες αὐτὲς ἐ-ρωτήσεις. “Εγινε κατακόκκινος καὶ κλωθίσθηκε. Κ’ ἐγὼ ἐπίσης τὰ εἶχα χαμένα ποὺ ἀνακατῶθηκε στὸν πρῶ-το τους αὐτὸ καυγά.

—“Ν, κυρία, εἶπε τέλος ὁ Τόνυ. Δὲν ἤξερα... Δὲν σὰς εἶχα δεῖ... “Η-θελα τὸν Τζῶν γιὰ κάτι.

—Καὶ τί ἐνοουῶσες μὲ τὸ ντάρ-λιγκ; ρώτησε ἀγριεμένη ἡ Μαργα-ρίτα.

—Εἶναι μιὰ ἔκφραση ποὺ τὴ χρη-σιμοποιεῖ συχνά ὁ κόσμος τοῦ θεά-τρον, κυρία, μουμυρίσει, καὶ φο-δοῦμαι πὼς τὴν ἔχω συνηθίσει...

“Η Μαργαρίτα δὲν τοῦ εἶπε τίπο-τε, ἀλλὰ γύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ εἶπε ἐπιδιληκτικά:

—Νὰ πηγαίνεις...

Τὴν ἄφησα νὰ κοιτᾷ ἐξαγριωμέ-νη τὸν ἐκμηδενισμένο Τόνυ. “Όταν θύγηκα καὶ ἐκλείσα τὴν πόρτα, αἰ-σθάνθηκα πὼς ἦμουνα μούσκεμα στὸν ἰδρώτα... Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἦταν τρομερὸ γιὰ μένα. Πέρασαν τρεῖς ἡ-μέρες ὅσπου νὰ προσγειωθῇ ἀρκετὰ ἡ Μαργαρίτα καὶ νὰ μοῦ μίλησῃ καὶ πάλι μὲ καλωσύνη, ὅπως εἶχα συνη-θίσει.

“Εκείνο τὸ ἀπόγευμα ὁ Τόνυ πῆ-ρε τὴν πριγκίπισσα μὲ τὸ αὐτοκίνη-το καὶ τὸ ἴδιο δράδυ δειπνήσαν μα-ζὺ στὸ Κλάρενς Χάουζ.

Πάλι στὸ Κλάρενς Χάουζ, τὴν ἐ-πομένη ἐβδομάδα, ἔγινε μάρτυς ἐ-νὸς ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ γεγονό-τα ποὺ ἀντέληφθα καὶ ὅλη τὴ δι-άρκεια τῆς ὑπηρεσίας μου.

“Αν καὶ δὲν ἀκούστηκε οὔτε μιὰ λέξη, ἡ ἐντύπωση τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔχει μείνει ὡς τώρα βαθειὰ χαραγμέ-νη στὴν ψυχὴ μου ὡς αὐτὴ τὴ στι-γμή.

“Όπως σὰς ἔχω ἤδη διηγηθῇ, στὸ διάδρομο τοῦ Κλάρενς Χάουζ, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἰδιαιτέρου σαλόνι τῆς πριγκίπισπης Μαργαρίτας, ὑπάρχει μιὰ μεγάλη ἐλαιογραφία τοῦ μακα-ρίτη βασιλέως Γεωργίου τοῦ Ε’.

“Όλο τὸ διάστημα ποὺ ὑππρέτησα στὸ Κλάρενς Χάουζ οὔτε μιὰ φορὰ δὲν ἄκουσα νὰ ἀναφέρεται τὸ ὄνο-μά του.

“Εκείνη τὴν ἡμέρα περνοῦσα τὸν διάδρομο, πηγαίνοντας γιὰ κάποια δουλειὰ στὸ δωμάτιο τῆς Μαργαρί-τας. Καθὼς ἔστριψα τὴ γωνία τοῦ διαδρόμου, στάθηκα.

Στὴ μέση τοῦ διαδρόμου στεκό-ταν ἐντελῶς ἀκίνητη ἡ βασιλομήτωρ. Εἶχε σταυρωμένα τὰ χέρια τῆς στὸ στήθος καὶ κοίταξε τὸ πορτραῖτο τοῦ μακαρίτη βασιλέως συζύγου τῆς, μὲ ἕνα μεγαλοχολικὸ χαμόγελο στὸ πρό-σωπο.

Σκέφτηκα πὼς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ βρίσκουμε ἐκείνη τὴ στιγμή ἐκεῖ καὶ ἤλπιζα ὅτι δὲν μὲ εἶχε ἀκούσει. “Ο μικρὸς λαμπτήρας, ποὺ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πορτραῖτο, ἦταν ἀναμμένος καὶ ὁ βασιλιάς φαινόταν σὰ νὰ κοι-τάζε ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς σιωπηλῆς βα-σιλομήτορας, ποὺ στεκόταν κάτω ἀπὸ τὸ πορτραῖτο.

“Αλλὰ μὲ ἄκουσε καὶ ἡ γοητεία τῆς στιγμῆς ἐκείνη διαλύθηκε. “Η βασιλομήτωρ ἔριξε μιὰ τελευταία ματιά στὸ πορτραῖτο, πλησίασε, ἔ-σθισε τὸ φῶς καί, προχωρώντας στὸ διάδρομο, πέρασε ἀπὸ μπροστὰ μου χωρὶς νὰ πῇ λέξη.

Πῆγα ὡς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχε στα-θῇ καὶ κοίταξα τὸ πορτραῖτο. “Ανα-ρωτιόμουν τί νὰ σκεπτόταν, ἄραγε, ὅταν στεκόταν ἐκεῖ. “Ισως νὰ σκε-πτόταν τὴν καλὴ ἐποχὴ ποὺ εἶχαν περάσει μαζύ.

“Ενα μπάγιο κατὰ τὰ μεσάνυχτα

Εἶχα πιά λημονήσει τὴ δουλειὰ γιὰ τὴν ὁποία πήγαινα καὶ γύρισα στὸ δωμάτιό μου βαθεῖα συγκινημέ-νος.

“Απὸ τότε ποτὲ πιά δὲν ξαναεἶδα ἀναμμένο τὸ φῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ πορ-τραῖτο.

“Ισως ἡ ἀνάμνηση τῆς ἐποχῆς ποὺ ἦταν ἀκόμα νὰ παρέκρινε τὴ βασι-λομήτορα νὰ δευθῇ σιωπηλὰ τὸ εἰ-δύλλιο τῆς κόρης τῆς μὲ τὸν κ. “Αρ-μ-στρονγκ - Τζῶνους. “Ηταν φανερό ὅ-τι ἤξερε ὅτι ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ “Αν-τονι περνοῦσαν τὰ Σαββατοκύριακα στὸ βασιλικὸ περίπτερο, γιατί αὐτὴ πῆγαινε ἐκεῖ ὁλοένα σπανιότερα. Ταυτοχρόνως, δὲν νομίζω ὅτι φαντα-ζόταν ὅλα τὰ ἀλλόκοτα πράγματα ποὺ ἔκανε τὸ ζεῦγος. Π.χ., δὲν εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἐνέκρινε καθόλου τὴν ἑαφνικὴ τους ἀπόφαση νὰ θυλάουν τὰ θρανία τῶν σπουδῶν καὶ νὰ φορέ-σουν μαγιὸ, γιὰ νὰ κάνουν μπάγιο κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

Μιὰ ἀπὸ τὴς ἑαφνικῆς αὐτῆς ἀπο-φάσεις τὴν πήρην μιὰ νύχτα Σαβ-βάτου, ποὺ ἐξαφανίστηκαν χωρὶς νὰ ποὺν λέξη καί, ὅπως ἀνεκαλύφθη, πῆ-γαν γιὰ μπάγιο κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστέρων. “Εκανα μιὰ τελευταία νυκτερινὴ βόλτα στὸ βασιλικὸ περί-πτερο καὶ ἑσθιάσθηκα κάπως ὅταν ἔφτασα στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου τοὺς εἶχα ἀφήσει νὰ χορεύουν, καὶ βρῆκα τὴν πόρτα θρόνιστη καὶ τὰ φῶτα σβηστά. Μπήκα, ἀνοίξα τὰ φῶτα καὶ ἄρχισα νὰ συγγριζῶ τὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο ἄκουσα γέλια, ποὺ μοῦ φάνηκε ὅτι ἔρχονταν ἀπὸ τὸν κήπο. “Απόρη-σα καὶ κοίταξα τὴν τράτασα. Δὲν εἶδα κανένα καὶ τὰ μάτια μου δὲν εἶχαν ἀκόμη συνηθιστὴ τὸ σκοτάδι. Σχεδὸν τρώμαξα ὅταν εἶδα ἕνα μυ-στικὸ ἀστυνομικὸ νὰ ξεπροβάλλῃ μέ-σα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Αὐτός, ὅπως καὶ ἄλλοι περιπολοῦσαν διαρκῶς μέ-σα στοὺς κήπους. Μὲ γνώρισε. Τὸν ρώτησα ἂν ἦταν κανεὶς στὸν κήπο καί, ἀφοῦ μοῦ ἔκανε ἕνα νύημα δεί-χνοντας πρὸς τὴν πίστη, εἶπε:

—Διασκεδάζουν στὴν πίστη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

υοῦυηλα ..ἀήληδ νευρὴ

“Ο “Αντριου Τζῶντον ἐξηλεῖ τρο-μερὰ τὴν ὥραια γυναῖκα του Μωρήν, γιατί ἔλαβε ἕνα ἀνώγειο γράμμα, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἐμὲνο αὐτὸς δὲν ἔχει ἐκείνο ποὺ γνωρίζει δὴ ἡ Νέα Τόρκη. “Ο ἀδελφὸς του Νέντ, ἐπιτόλιος καὶ κακοῦ παρελθόντος, πρόκειται νὰ παντρευθῇ μιὰ πλούσια ἑθαδέλφη τῆς Μωρήν, τὴν Ρόζμαρυ Θάτσερ, κ’ ἡ Μωρήν, γιὰ ν’ ἀποτρέ-ψῃ τὸ γάμο, θέλει νὰ πληροφορηθῇ τοὺς γονεῖς τῆς διὰ ὁ Νέντ εἶχε κλέ-ψει ἀπὸ καιροῦ τὰ κοσμήματα μιᾶς πλούσιας μεσόκοπης κυρίας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚ ΚΟΥΕΝΤΙΝ

10

Ο Μπίλ Στάντον ἄναψε τὸ τσιγάρο του:

—“Ελπίζω νὰ μὴ μ’ ἔξης τοποθετήσει σὲ κα-λὴ σειρὰ στὸν κατάλογο τῶν ὑπονηφίων, γιατί χθὲς τὸ πρωί χρειάστηκε νὰ πάρω τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Σικάγο καὶ δὲν ἐπέστρεψα παρὰ σήμε-ρα τὸ πρωί... “Η ἀστυνομία τοῦ ἔξερε ἤδη καὶ τὰ ἔ-χει ἑξακριβώσει ὅλα. Μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μὲ δια-γράψης ἀπ’ τὸν κατάλογο καὶ νὰ περάσης στὸν ἐπόμενο... “Τάχαρχει ἐπόμενος;

—“Όχι.

—“Αλλὰ θάχης κάποια ἰδέα;

“Ο “Αντριου ἦπτε μιὰ γουλιὰ ἀπ’ τὸ οὐίσκου.

—“Ήσουν ἕνας ἀπ’ τοὺς ἐραστὰς τῆς;

—“Ενας ἀπ’ τοὺς ἐραστὰς τῆς; “Εμιαθε, βλέ-πω, πολλὰ πράγματα, ἔ;

—Πραγματικά.

—“Ε, λοιπόν, ναί, πρὶν σὲ παντρευθῇ, ὑποθέ-τω πὼς θὰ μπορούσα νὰ θεωρηθῶ σὰν ἕνας ἀπ’ τοὺς ἐραστὰς τῆς... Κόντευε μάλιστα νὰ γίνω ἕ-νας ἀπ’ τοὺς συζύγους τῆς. “Εγινε ἀναμεταξύ-μας μιὰ σκηνὴ ἀφάνταστα δυσάρεστη ὅταν μὲ ἀ-πέλλανε ὅτι «θὰ διηγίόταν στοὺς ἀνθρώπους ὅλα ὅσα ἤξερε γιὰ λογαριασμό μου» ἂν δὲν τὴν παν-τρευόμουν... Εὐτυχῶς, ἔμαθε πόσο χαμηλὸς ἦταν ὁ λογαριασμός μου στὴν Τράπεζα κι ἀπὸ τότε δὲν διέτρεξα πᾶ κανέναν κίνδυνο. “Επειτα ἀπ’ αὐτὸ εἶχουμε ἀρκετὴ κατανόηση μεταξύ μας... Δη-λαδὴ, ἀφοῦ μὲ ἀπέκλεισε γιὰ σύζυγο, ἤξερε νὰ ζητᾷ τὴν βοήθειά μου κάθε φορὰ ποὺ παρουσια-ζόταν ἀνάγκη. Καμμένη Μωρήν! Τὴν θαύμαζα πολ-λύ, παρ’ ὅλο ποὺ ἦταν μιὰ παλιουναῖκα... Κ’ εἶ-χε πολὺ λίγα μυστικά ἀπὸ μένα... Μόνο τὰ μεγα-λύτερα!

—Μήπως ἔχεις, λοιπόν, γιὰ ποιά αἰτία μὲ παντρεύτηκε;

—Καὶ βέβαια, φτωχέ μου, “Αντριου! Θὰ πρέ-πει νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ποὺ ἔμαθε τὴν μεγάλῃ ἐλ-δοση. Τὴν βλέπω ἀκόμη, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ, νὰ φωνάζει: «Νὰ μὲ συγχαρῆς, ἀγαπητέ μου! Θὰ παντρευθῶ τὸν “Αντυ Τζῶντον! Εἶναι ἕνας γά-μος ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, γιατί ἡ μητέρα του δὲν προκρίνεται νὰ ζήσει περισσότερο ἀπὸ δυὸ χρόνια. “Εχει λευχαιμία!»

Σταμάτησε μὲ ἤδηεν

100 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

ΖΑΠΠΕΙΟ: ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΔΩΡΟ ΜΕ ΝΕΑ ΛΑΜΨΗ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝ ΣΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΑΡΤΙΟ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ ΠΑΡΑΔΙΔΕΤΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ

Η νεώτερη Ελλάδα χρωστάει ίσως την θεμελιώδη πολιτιστική και κοινωνική της υπόδομη σ' αυτά τα φαινόμενα της πρώτης μεταπελευθερωτικής εποχής, που λέγονται «Εθνικοί Ευεργέται». Βιβλιοθήκες, νοσοκομεία, ανθρωπινές φυλακές, σχολεία, πνευματικά ιδρύματα, μέγαρα δημόσια —κοντά σ' αυτά κ' ένα θωρηκτό— μία λαμπρή πλειάδα κτιρίων, ακολουθούμενη από φανταστικές, γιὰ τὰ σημερινὰ μέτρα της γενναιοδωρίας, χρηματικές χορηγίες, αποτελούν την μεταλλαγή ενός ρομαντικού, αλλά και αδιάλλακτου πατριωτισμού σὲ ἀνεπανάληπτες πράξεις ουσίας.

Ἀνάμεσα στὰ «φαινόμενα» αὐτὰ καὶ ὁ Εὐάγγελος Ζάππας, ὁ Ἡπειρώτης χορηγὸς τοῦ Ζαππείου Μεγάρου, καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Ζάππας, ἐξάδελφος, συγχορηγὸς καὶ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης τοῦ πρώτου.

Διακόσιες πενήντα χιλιάδες στρέμματα θεσσαλικῆς γῆς καὶ πεντακόσια ἑκατομμύρια σὲ χρεώγραφα —ὅπως ἀνεφέρθη στὴ Βουλὴ τὸ 1934 ἀπὸ τὸν Γ. Ράλλη— ἄφησε μὲ τὴ διαθήκη του ὁ

τελευταῖος στὸ ἑλληνικὸ δημόσιο, ἀφοῦ ὁ πρῶτος, νεαρὸς ἀκόμη, πολέμησε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος του καὶ ἀγωνίστηκε μετὰ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀπίθανη περιουσία του.

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς δὲν εἶναι ἀπόπειρα ἱστορικῆς ἀναδομῆς στὴ γενναιοδωρία καὶ στὴ φιλοπατρία τῶν ἀνθρώπων. Γράφονται μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 100 ἐτῶν —ποῖν τέσσερις μῆνες περίπου— ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τῆς διαθήκης τοῦ Εὐαγγέλου Ζάππα καὶ τῆς τελετῆς πού ἔγινε στὶς 22 Μαρτίου γιὰ νὰ ἐορτασθῇ ἡ ἀνακαίνισή τοῦ μεγάρου πού χάρισε στὴν Ἀθῆνα ἡ γενναιοδωρία ἑνὸς ἀνθρώπου.

Δέκα ἑκατομμύρια δραχμὲς στοίχισε στὴν Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπίων καὶ Κληροδοτημάτων (πού διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται, σύμφωνα μὲ τὴ διαθήκη καὶ τὸν νόμο, τὴν πειοουσία πού κληροδότησαν ὁ Εὐάγγελος Ζάππας καὶ ὁ ἐξάδελφός του Κωνσταντῖνος) ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ ἀποκατάστασή τῆς ἀρχικῆς τοῦ μορφῆς τοῦ Ζαππείου. Τὰ πέντε ἑκατομμύρια βρέθηκαν ἀπὸ τὰ διαθέσιμα τῆς Ἐπι-

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ τοῦ Ζαππείου μεγάρου, μέσα στὸ πράσινο πού τὸ περιβάλλει. Δεκαπέντε μῆνες κράτησε ἡ ἀνακαίνισή, πού τὸ ἀπέδωσε σὲ μιὰ νέα πλέον μορφή.

Ο **Κ. Κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ** περιῆλθε τοὺς χώρους τοῦ μεγάρου καὶ ἐπιθεώρησε τὸ ἐπιτελεσθέν ἔργο. Ὑπεσχέθη ὅτι ἡ κυβέρνηση θὰ διαθέσῃ τῆς 700.000 δρχ. πού χρειάζονται ἀκόμα γιὰ νὰ ἀκκληρωθῇ ἡ ἀνακαίνισή τοῦ κτιρίου.

Τὸ μέγαρο μπορεῖ ν' ανταποκριθῇ τὴν στήν ἀποστολή του νὰ στεγάσῃ ἐκθέσεις στὸ ὠραιότερο σημεῖο τῶν Ἀθηνῶν

ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΣ ἡ ἀνακαίνισή ὑπῆρξε ριζική, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ὁ νεοκλασσικὸς ρυθμὸς τοῦ κτιρίου. Κατὰ τὴν ἐπισκευὴ ἐφαρμόσθησαν τὰ ἀρχικὰ σχέδια τοῦ Δανου ἀρχιτέκτονος Χάνσεν, ποὺ μὲ τὰς ἀπομνημονεύσιμας οἰκοδομήματά ἔχει κοσμήσει τὴν πρωτεύουσα. Ὁλόκληρος ὁ πρῶτος ὄροφος ἀνακατασκευάστηκε. Ἡ διαφορά φαίνεται χαρακτηριστικὰ στὶς δύο αὐτὲς φωτογραφίες ποὺ δημοσιεύονται.

ΝΕΑ ΟΨΗ πῆραν καὶ οἱ δεκαπέντε μεγάλες αἴθουσες τῶν ἐκθέσεων. Ἐγκατεστάθηκαν ἡχοαπορροφητικὲς καὶ θερμικὲς μονώσεις καθὼς καὶ νέος φωτισμός. Ἡ ἀνέγερσὶς τοῦ Ζαππείου ἀρχισε στὰ 1874, δεκατέσσερα χρόνια μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς διαθήκης καὶ ἑννέα χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Εὐαγγέλου Ζάππα. Ἀποπερατώθηκε στὰ 1888 ὁπότε στὶς 20 Ὀκτωβρίου, ἔγιναν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια, παρουσία τῶν βασιλέων Γεωργίου Α' καὶ Ὁλγας καὶ ἄλλων προσωπικοτήτων.

τροπῆς καὶ τὰ ἄλλα πέντε ἀπὸ δάνειο στὸ Ταμεῖο Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων.

Πεθαίνοντας, σὲ ἡλικία 65 χρόνων, τὸ 1865, ὁ Βαγγέλης Ζάππας διέθεσε μὲ τὴ διαθήκη του ὁλόκληρη τὴν τεράστια περιουσία του στὸ δημόσιο, γιὰ τὴν ἐκπλήρωση κοινωφελῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν. Φροντίζοντας ἰδιαίτερα —σὰν ἐπιχειρηματίας ποὺ ἦταν— γιὰ τὴν ἐμψύχωση τῆς βιομηχανίας, τῆς γεωργίας καὶ τῆς κτηνοτροφίας, ἀλλὰ καὶ τὴν προώθηση τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ὥρισε μὲ τὴ διαθήκη του τὴν ἀνέγερσιν «ἀξιοπρεποῦς καὶ εὐρυχόρου κτιρίου», γιὰ τὴ διοργάνωσιν ἐκθέσεων μὲ τὴν ἐπωνυμία «Ὀλύμπια», γιὰ τὴν προβολὴ τῶν τομέων αὐτῶν τῆς ἐλληνικῆς δραστηριότητος.

Τὸ κτίριο αὐτὸ ἀκριβῶς ἀνεκαίνισε καὶ ἀποκατέστησε τὴν ἀρχικὴν του μορφή ἡ Ἐπιτροπὴ Ὀλυμπίων καὶ Κληροδοτημάτων. Νεοκλασσικὸν ρυθμῶν, περιλαμβάνει 15 μεγάλες αἴθουσες, μὲ συνολικὴ ἐπιφάνεια στεγασμένου χώρου 5.306 τ.μ. Ὁ μὴ στεγασμένος χώρος κατέχει ἑκτασὶ 2.420 τ.μ., ὁλόκληρο δὲ τὸ κτίριο περιβάλλεται ἀπὸ τὸν γνωστὸ κήπο ποῦ, μαζὺ μὲ τὰ παρλίσια καὶ τὸν Λόφο τοῦ Ἀρδηττοῦ, φθάνει τὰ 268.216 τετραγωνικά μέτρα. Ἡ ἐπισκευὴ τοῦ ἀρχισε τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1959 καὶ συμπληρώθηκε τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1960.

Κατὰ τὴ γενικὴ ἐπισκευὴ προσαρμόσθηκε ἡ ἐξωτερικὴ μορφή τοῦ κτιρίου στὰ ἀρχικὰ σχέδια τοῦ ἀρχιτέκτονος Χάνσεν, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ὁ ρυθμὸς του. Ἀπὸ τὸ παλιὸ κτίριο δὲν ἀπέμειναν στὴν οὐσία παρὰ ὁ σκελετὸς καὶ τὰ μαρμάρινα στοιχεῖα τοῦ προτύπου καὶ τοῦ περιστυλίου. Ἐπίσης ἀντικατεστάθησαν ἡ ξύλινη στέγη καὶ τὰ ξύλινα πατώματα τοῦ κτιρίου μὲ νέα ἀπὸ μπετὸν καὶ κατεδαφίστηκε καὶ κτίσθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ πρῶτος ὄροφος. Ἀκόμη τοποθετήθηκε νέος φωτισμός καὶ ἡχοαπορροφητικὲς καὶ θερμικὲς μονώσεις στὶς κύριες αἴθουσες ἐκθέσεων. Παράθυρα, πόρτες, μαρμάρινα δάπεδα, μωσαϊκὰ κατασκευάσθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ τοποθετήθηκε νέα ηλεκτρικὴ ἐγκατάστασις μὲ ὑποσταθμὸ μετατροπῆς τοῦ ρεύματος, γιὰ φωτισμό, κίνηση καὶ θέρμανσιν μὲ ἀκτινοβολία. Τέλος, προστέθηκε ἀναβατήρ γιὰ τὸν ἄνω ὄροφο καὶ ἓνα μαρμαρίνιον ἀναδρυτήριον στὸ κέντρο τοῦ «αἵθριου» τοῦ περιστυλίου.

Μὲ ὀρισμένες μετατροπὲς ἔγινε δυνατὴ ἡ εἴσοδος στὸ κτίριο μεγάλων σὲ ὄγκο ἐκθεμάτων καὶ δὲν μένει πιά παρὰ ἡ ἐπανακατασκευὴ τῶν κοσμηματογραφῶν τῶν ὀρόφων καὶ τῆς κυρίας εἰσόδου, τοῦ περιστυλίου καὶ τῶν προτυλαίων, κατὰ τὸ ἀρχικὸ πρότυπο. Γι' αὐτὸ, ὅμως, θὰ χρειασθῇ νὰ περιμένουμε, γιὰτὶ ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν διαθέτει 700 χιλιάδες δραχμὲς ποὺ χρειάζονται. Καὶ

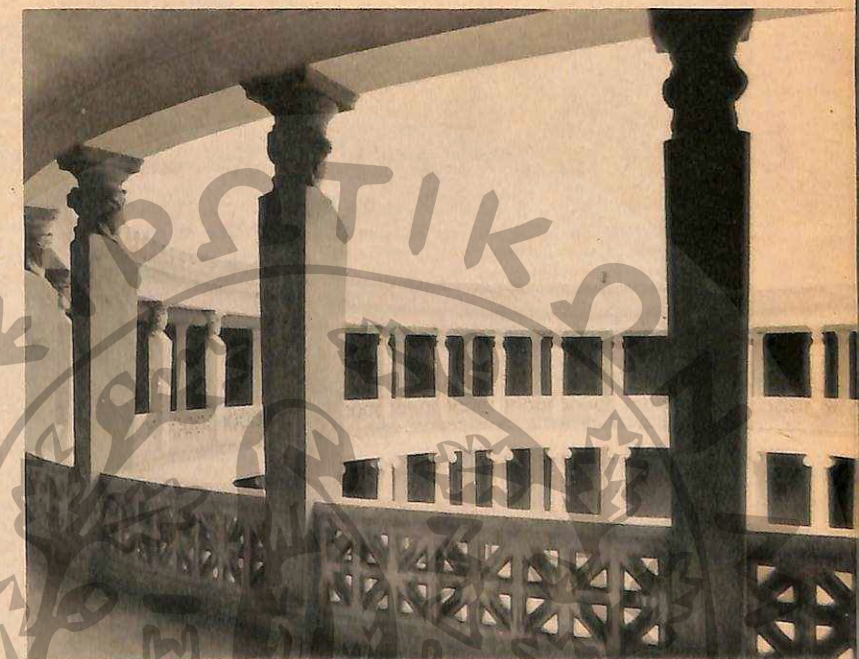
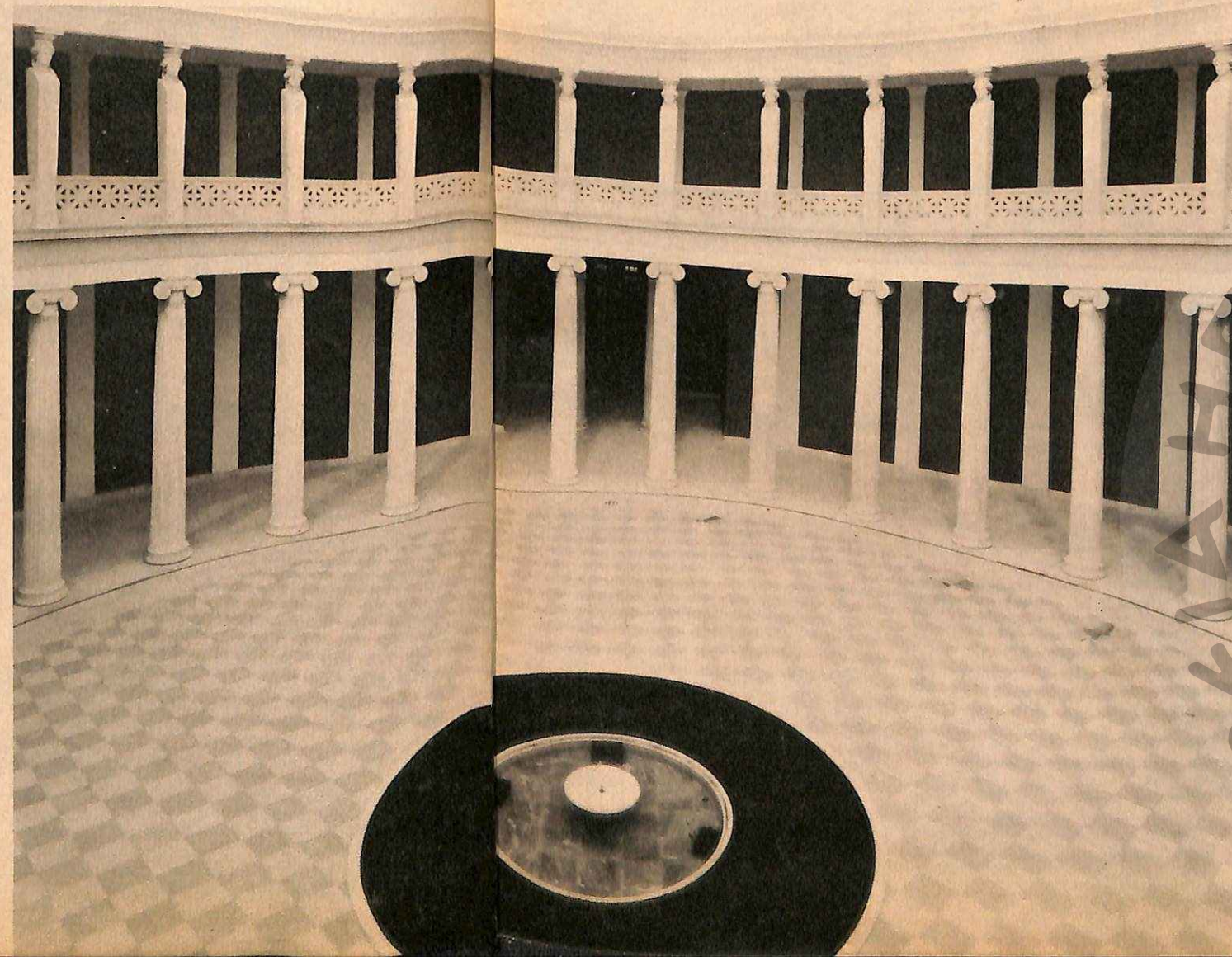

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ τῆς πρωτεύουσας καὶ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα σημεῖα τῆς, τὸ Ζάππειο εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ — δυστυχῶς ἐλάχιστα — λαμπρὰ κτίρια τῆς, ἔργο καὶ αὐτὸ ρομαντισμοῦ εὐγενικοῦ.

εἶναι φυσικὸ νὰ συμβαίνει αὐτό, ἀφοῦ τὸ Ζάππειο δὲν διαθέτει πόρους καὶ ἡ κρατικὴ ἐπιχορήγησιν δὲν καλύπτει οὔτε τὰ ἐξοδα συντηρήσεως τοῦ κήπου. Ἀκόμη, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ἴδρυμα πληρώνει φόρους στὸ δημόσιο καὶ ὅτι μὲ τὶς τρεῖς δραχμὲς ποὺ εἰσπράττει ἡ Ἐπιτροπὴ γιὰ ἐνοίκιο ὅταν ἐνοικιάσῃ μὲ τὸ τετραγωνικὸ μέτρο τὶς αἴθουσες τοῦ Ζαππείου, δὲν μπορεῖ

δέβαινα, νὰ ἀντεπεξέλθῃ στὶς ὑποχρεώσεις τῆς.

Τὸ κράτος, λοιπόν, μαζὺ μὲ τὴ βοήθεια ποὺ προσέφερε στὸ ἴδρυμα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ τὸ δάνειο τῶν πέντε ἑκατομμυρίων, ποὺ συνετέλεσαν στὴ συμπλήρωσιν τῆς ἐπισκευῆς καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κτιρίου, θὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ καὶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴ του αὐτάρκεια.

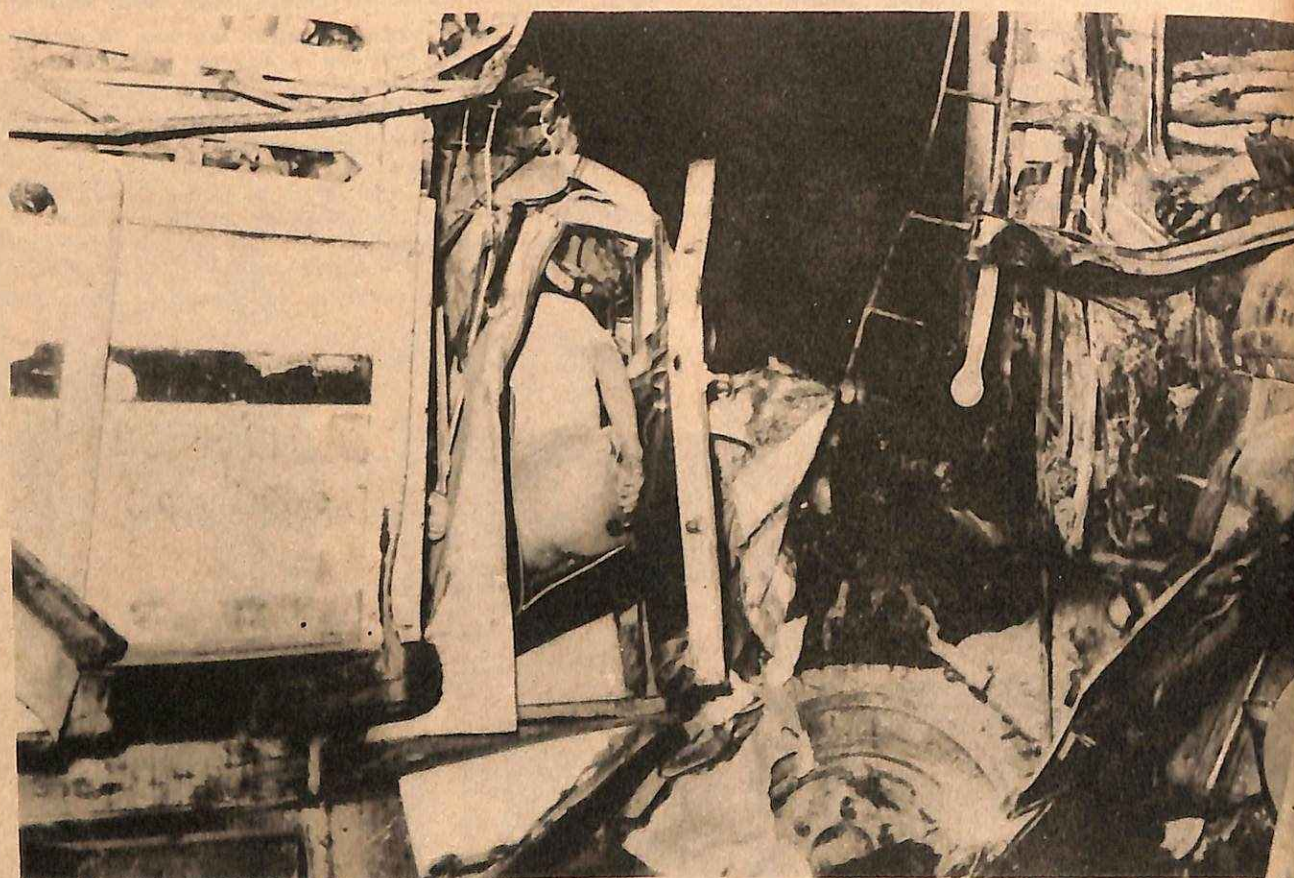

Ο ΕΞΩΣΤΗΣ τοῦ περιστυλίου — ὅπως τὰ προτυλαία καὶ ἡ εἴσοδος — πρέπει τώρα νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὶς κοσμηματογραφίες.

(Φωτ. Χαρισιάδης 4, Χατζηχαριστιάδης 3, Μεγαλοκονόμου 2)

ἘΝΑ ΜΑΡΜΑΡΙΝΟ ἀναδρυτήριον προστέθηκε στὸ κέντρο τοῦ κοινῶν περιστυλίου. Ὁ χώρος δημιουργεῖ μὴ ἐλαφρότερη διάδεσιν.

Αίμα

ΒΑΡΥΣ, ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΑ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΘΜΟ ΤΩΝ ΤΡΟΧΟΦΟΡΩΝ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ, Ο ΦΟΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Από δύο περίπου ετών η ιδιωτική τρωτοβουλία επέτυχε και πάλι να προσφέρει κάτι χρήσιμον εις το κράτος. Όλες οι έν'Ελλάδι εργαζόμενες 'Ασφαλιστικές 'Εταιρίες απέτελεσαν μίαν 'Ενωσιν, η οποία μεταξύ άλλων πολλών έργων ανέλαβε και την συγκέντρωσιν κάθε στοιχείου σχετικού με το αυτοκίνητον και τις ζημίες. Διά πρώτη φορά πέρυσι έδωσε εις την δημοσιότητα αριθμούς πραγματικά συγκλονιστικούς, που απέκλυσαν μύριες δσες πτυχές των καθημερινών δραμάτων της ασφάλτου. Οι αριθμοί είναι απολύτως ήλεγμένοι, κατ' έτος δε παρουσιάζεται και μία αξιόλογος πρόοδος, κάτι το νέον, υπό της 'Ενώσεως.

Εφέτος, π.χ., πέραν της επεκτάσεως της έρευνας - μελέτης και εις διας τάς επαρχιακάς πόλεις, η «'Ενωσις 'Ασφαλιστικών 'Εταιριών» επέτυχε να συντάξη, διά την πόλιν των 'Αθηνών, λεπτομερέστατον πίνακα των ζημιών και των ατυχημάτων που συνέβησαν έντός του 1960 εις ένα έκαστον δρόμον. 'Ατυχώς το περιορισμένον του χώρου των «Εϊκόνων» δεν έπιτρέπει την δημοσίευσιν ολοκλήρου του καταλόγου (θα έχρηιάζετο βόλος αυτός τέσσαρες λεπτογραμμένες σελίδες του περιοδικού), ο οποίος αποδεικνύει ότι σε 1.500 περίπου δρόμους της πρωτεύουσας συνέβησαν από ένα τουλάχιστον έως δύο χιλιάδες ένεακάσια έγκισι (2.920) αυτοκινητικά ατύχημα!

Παρά τα έπιστημονικά συστήματα και την τελείαν μέθοδον που ακολουθεί η 'Υπηρεσία αυτή κατά την σύνταξιν των πινάκων, δεν επέτυχε να συγκεντρώση αριθμούς διά δύο άκομη περιπτώσεις άπαραιτήτους, ώστε η έλη εικών να είναι πλήρης και γενική. Δεν γνωρίζει τις μικροσυγκρούσεις που δεν δηλώνονται ούτε καταγγέλλονται και δυσκολεύεται να πλη-

ροφορηθή τον αριθμό των τραυματιών που αποβλήσαν στις ιδιωτικές κλινικές και τα νοσοκομεία όπου μεταφέρονται. Διά την τελευταίαν αυτήν περίπτωσιν καταβάλλεται ήδη προσπάθεια, ώστε τα στοιχεία του έπομένου έτους ένδεχεται να περιέχουν και αυτή την βασική λεπτομέρεια.

Γενική σύγκριση

Εις το σύνολόν τους τα ατύχηματα και αι ζημια μεταξύ των έτών 1959 και 1960 παρουσιάζουν αύξησιν 8,4%.

Μειώσεις παρατηρείται σε δύο, μόνο κατηγορίες:

- Το ποσοστόν των συγκρούσεων, όπου συγχρόνως έτραυματίσθησαν οι έντός των όχημάτων, έμειώθη κατά 10,8% και,

- αι άπλαι προσκρούσεις επίσης έμειώθησαν κατά 32,3% από πρόπερσι έως το 1960.

- Τα όχηματα, όμως, πέρυσι έτραυματίσαν 2% περισσότερους πεζούς από το 1959, αι συγκρούσεις ηύξηθησαν κατά 9,8% και αι ύλικαι ζημιαί που έπροξένησαν τά... άφηνισσμένα τροχοφόρα ηύξηθησαν κατά το 1960 εις ποσοστόν 62,4% έναντι αυτών του 1959.

Τέλος δεν θα ήτο άσκοπον να σημειώθη ότι κατά τα στοιχεία του ύφυπουργείου Συγκοινωνιών, κατά το λήξαν έτος έκυκλοφόρησαν περίπου 9.000 νέα αυτοκίνητα, δηλαδή η αύξησις των υπήρξε περίπου 13%.

Γενικώς σε όλόκληρη την χώρα και έντός των δώδεκα μηνών του 1960, ο αριθμός των ζημιωγόνων περιπτώσεων ανήλθε εις 73.164.

Διά να γίνη σαφέστερος ο πίναξ αυτός, ίδου τα σύνολα των δώδεκα μηνών του 1959:

Συγκρούσεις	44.193
» με τραυματίας	
έκ των έπιβατών	1.824
'Απλαι προσκρούσεις	7.210
Τραυματισμοί πεζών υπό όχημάτων	8.359
Ύλικαι ζημιαί τρίτων υπό όχημάτων	5.908
Γενικόν σύνολον έτους 1959	67.494
	==

Εκτός των 'Αθηνών

Πριν ειδικά άσχοληθούμε με την πρωτεύουσιν, ίδου αι πόλεις και τα

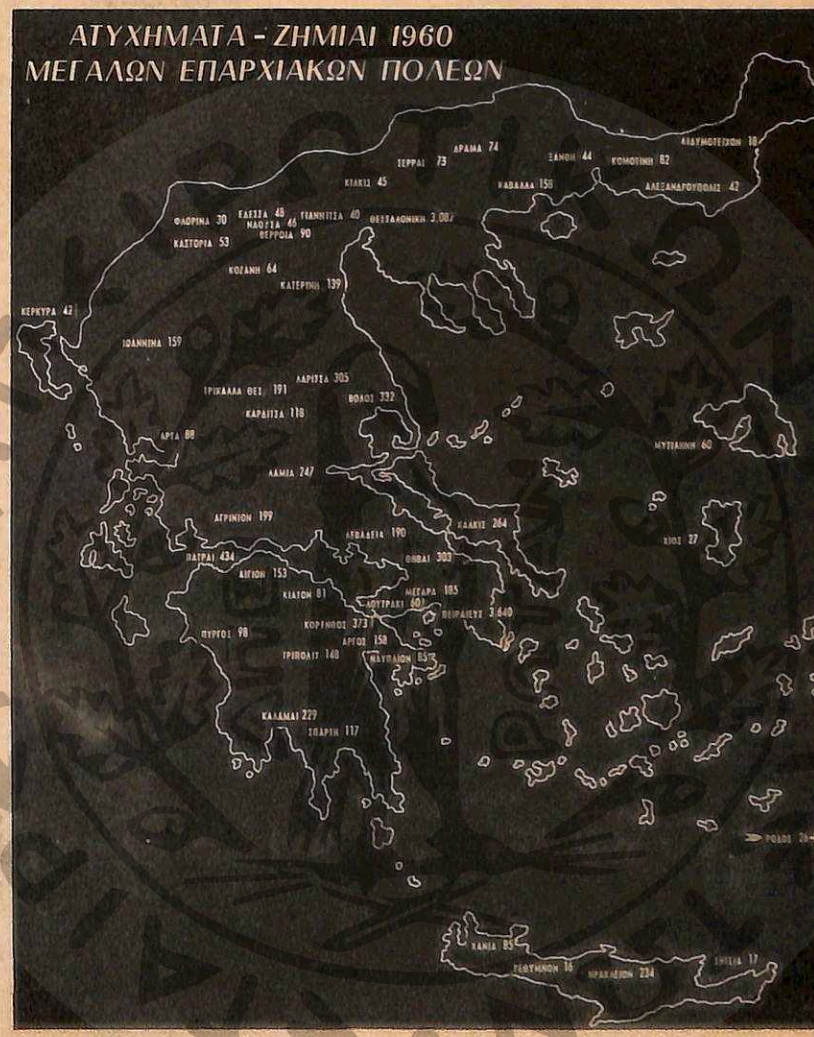
οτήν άσφαλτο

Μερα με τη μέρι στο «μέτωπο της ασφάλτου» η φονική μάχη —που άρχισε άφ' ότου ο άνθρωπος απέκτησε ένα θαυμάσιο μέσο μεταφοράς, το αυτοκίνητο— τα θύματα πληθαίνουν. Νεκροί, τραυματίες και ύλικές ζημίες είναι ο φόρος στην τεχνητή πρόοδο, με φορολογικό συντελεστή τόσο πιο ύψηλό όσο επεκτείνεται η κυκλοφοριακή άκαταστασία, η κακή κατάσταση των δρόμων, η έλλειψη έλέγχου. Ο άπολογισμός του 1960 —που δίδεται στις σελίδες αυτές— θα μπορούσε να οδηγηση σε χρήσιμα συμπεράσματα και σε λήψη έπειγοντων μέτρων. 'Ανάμεσα στα τελευταία πρέπει να είναι και η αύστηρότης του «Κώδικος 'Οδικής Κυκλοφορίας». Ο γαλλικός, του 1954, αναθεωρείται ήδη με νέες επί πλέον, βαρύτερες ποινές, ο ιταλικός του 1959 και ο αυστριακός του 1960, λόγω των σκληρών κυρώσεων, υπεχρέωσε τους κατοίκους να οδηγούν προσεκτικά, ο δε έλληνικός, ο τελευταίος όλων, άρα και ο πλέον συγχρονισμένος, όχι μόνον προβλέπει λεπτομερώς κάθε τι σχετικόν με την όδική κυκλοφορία, αλλά επιβάλλει εις τους παραβάτας τέτιες ποινές, ώστε να συμμορφωθούν και οι περισσότεροι άδιάφοροι. Το ύφυπουργείον Μεταφορών έλπίζει ότι μέσα στο έτος θα τεθή εν ισχύ. Κι άς έλπίσουμε ότι ο άπολογισμός του 1961 θα είναι λιγώτερο αίματηρός.

χωρία εις τα όποια έσημειώθησαν, έντός του 1960, τουλάχιστον 50 και άνω κυκλοφοριακά ατύχηματα:

'Αγ. 'Ανάργυροι: 117, 'Αγ. Βαρβάρα: 52, 'Αγ. Θεόδωροι: 60, 'Αγ. Παρασκευή: 141, 'Αργίριον: 199, Αιγάλεω: 237, Αίγιον: 153, 'Αμαρούσιον: 197, 'Αμφισσα: 62, 'Αργος: 158, 'Αρτα: 88, 'Αχαρναί: 75, Βάρκιζα: 105, Βέροια: 90, Βόλος: 332, Βούλα: 98, Βουλιαγμένη: 130, Βύρων: 87, Γλυφάδα: 309, Δάφνη: 72, Δαφνίον: 78, Δράμα: 74, 'Ελευσίς: 291, 'Ελληνικόν: 182, Ζωγράφου: 56, 'Ηλιούπολις: 63, 'Ηράκλειον: 234, Θεσσαλονίκη: 3.082, Θήβαι: 303, 'Ιωάννινα: 159, Καβάλα: 158, Καισαριανή: 79, Καλάμαι: 229, Καλαμάκι: 167,

Καλλιθέα: 306, Καλογρέζα: 60, Καρδίτσα: 118, Καστοριά: 53, Κατερίνη: 139, Κηφισιά: 365, Κιάτον: 81, Κοζάνη: 64, Κομοτηνή: 82, Κόρινθος: 373, Κορυδαλλός: 92, Κορωπί: 80, Κουκουδάουνες: 52, Κρήτη: 112, Λαμία: 247, Λάρισα: 305, Λειβαδιά: 190, Λουτράκι: 60, Μέγαρα: 185, Μοσχάτον: 127, Μυογιάτι: 61, Μυτιλήνη: 60, Ναύπλιον: 85, Ν. 'Ηράκλειον: 60, Νίκαια: 375, Ν. 'Ιωνία: 217, Ν. Σμύρνη: 213, Ν. Σφαγεία: 50, Ν. Φάληρον: 152, Ευλόκαστρον: 88, Πάτραι: 454, Πειραιεύς: 3.640, Πέραμα: 125, Περιστέρι: 186, Πετροπολις: 56, Πύργος: 98, Π. Φάληρον: 392, Ραφίνα: 53, Σέρραι: 73, Σκαρμαγκάς: 107, Σούνιον: 61, Σπάρτη: 117, Σπάτα: 53, Τρίκαλα: 191,

Ο ΣΟΟ αύξάνει ο αριθμός των όχημάτων που κυκλοφορούν, τόσο πολλαπλασιάζονται τα τροχαία ατύχηματα. Το πρόβλημα άπασχολεί τους ύπευθύνους σε όλες τις χώρες του κόσμου. Στην 'Αμερική έφθασε μάλιστα σε τέτιο σημείο, ώστε οι άπώλειες της ασφάλτου ύπερβαίνουν τις πολεμικές. Και το φαινόμενο επαναλαμβάνεται με τέτια ακοίβεια, ώστε το 'Ινστιτούτο Γκάλλοπ προειδοποιεί τις παραμονές κάθε μεγάλης έορτής πύσες έκατοντάδες άτομα θα σκοτωθούν κατά την έπικείμενη όμαδική έξοδο των τροχοφόρων. Καί, δυστυχώς, οι προβλέψεις αυτές αποδεικνύονται συνήθως άκριβείς.

Τρίπολις: 148, Φόρσαλα: 72, Φιλαδέλφεια: 146, Φιλοθέη: 112, Χαλάνδρι: 218, Χαλκίς: 264, Χανιά: 85, Χολαργός: 165, Ψυχικόν: 318.

Και μία απλή ματιά στον πίνακα, αποδεικνύει ότι στην μείζονα περιοχή των Αθηνών (δηλαδή στην παλαιά Διοίκηση της Πρωτεύουσας) συμβαίνουν τα περισσότερα τροχαία ατυχήματα, διότι κυκλοφορούν πολλαπλάσια οχήματα των άλλων πόλεων ή των περιοχών, και των πολυσυχνάστων ακόμη, της Ελλάδας.

Και οι κατακνημένοι, όμως, χώροι που δεν περιέχονται εις τον πίνακα, διότι εις αυτούς εσημειώθησαν, εντός του 1960, ατυχήματα-ζημιά κάτω του αριθμού των 50, είναι πάρα πολλοί, αφού ακόμη και εις τον μάλλον άγνωστον... "Άγιον Ίερόθεον 7 συγκρούσεις έλαβον χώραν και 14 εις τον "Άγιον Φανούριον. Άλλα ούτε αυτή η περιοχή της...Ευγενείας εγλύτωσε, διότι ο σχετικός πίναξ την άναφέρει με έν, μόνον, ατύχημα.

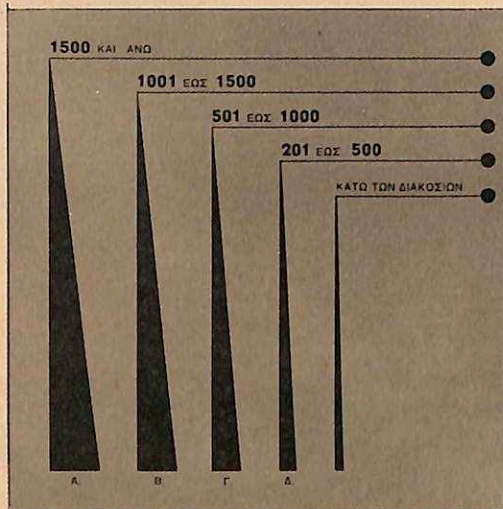
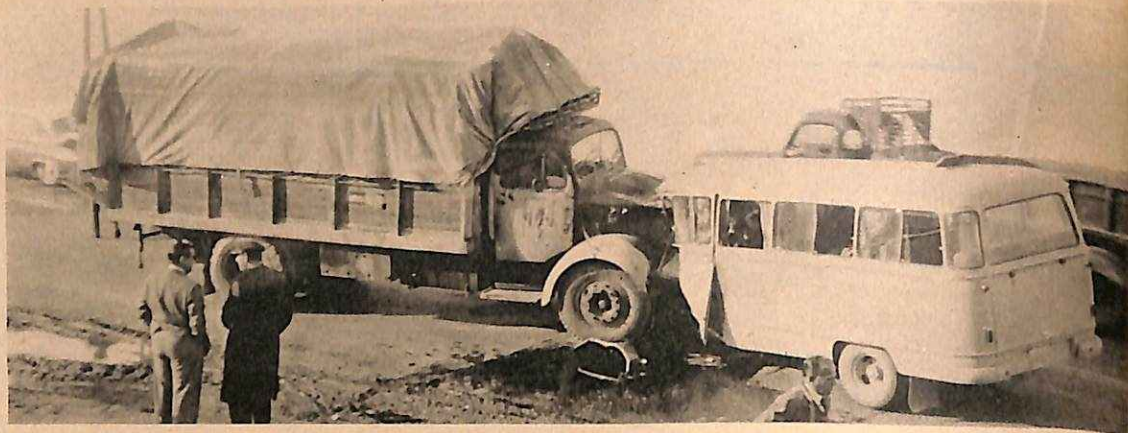
Έν άρχῃ... αί 'Αθήναι

Οκτώ τροχαία ατυχήματα συνέβαιναν καθημερινώς, κατά την διάρκειαν του παρελθόντος έτους, εις την όδον Πατησίων, δηλαδή, συνολικώς 2.920! Δευτέρα έρχεται, με 2.030, ή όδός Πανεπιστημίου και, τρίτη, με 1.666, ή λεωφόρος Συγγρού.

Τέσσαρες άλλαι κεντρικαί άρτηριαí áκολουθούν με ύπερχίλια ατυχήματα-ζημιάς, με πρώτην την όδον Πειραιώς (1.424), δευτέραν την λεωφόρον Βασιλίσσης Σοφίας (1.332), τρίτην την λεωφόρον 'Αμαλίας (1.184) και τετάρτην την όδον Σταδίου (1.112).

Εις των σχετικόν πίνακα δημοσιεύονται άλφαθητικώς, μαζί με τās άνωτέρω όδούς, και τά όνόματα εκείνων που έγιναν θέατρον οδικών ατυχημάτων εις αριθμούς 501 έως 1.000 και 201 έως 500. Άτυχώς ο περιωρισμένος χώρος δεν επιτρέπει την συμπλήρωσιν του πίνακος και με τούς πάμπολλους άλλους δρόμους όπου συνέβησαν, εις 'Αθήνας πάντοτε, ατυχήματα και έπροξενήθησαν ζημιαί κάτω του άριθμού των 200.

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι τόσοσν το ύπουργείον Δημοσίων Έργων όσον και το ύπουργείον Συγκοινωνιών διά των άρμοδίων υπηρεσιών των θα μελε-

ΕΝΑΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ατυχημάτων και ζημιών. Α.— Πατησίων: 2.920, Πανεπιστημίου: 2.030, Συγγρού: 1.666. Β.— Πειραιώς: 1.424, Β. Σοφίας: 1.332, 'Αμαλίας: 1.184, Σταδίου: 1.112. Γ.— 'Αλεξάνδρας: 976, Κηφισίας: 795, 'Ακαδημίας: 778, 'Ιερά 'Οδός: 673, Γ' Σεπτεμβρίου: 635, Βουλιαγμένης: 564. Δ.— 'Αθηνάς: 478, Αγίου Κωνσταντίνου: 466, 'Ερμού: 443, Μεσογείων: 442, 'Αχαρνών: 434, Πλ. 'Ομονοίας: 407, Πλ. Συντάγματος: 331, Σόλωνος: 307, Β. Κωνσταντίνου: 298, 'Αγ. Μελετίου: 289, Πλ. Κλαυθμώνος: 287, Φιλελλήνων: 282, Μάρνη: 275, Θηδών: 273, 'Ιπποκράτους: 266, Λισίων: 265, Σακράτους: 265, Β. Γεωργίου Α': 251, Πλ. Κάνιγγος: 248, Καδώλας: 247, Π. Ράλλη: 239, Μενάνδρου: 224, Αίολου: 221, Χορ. Τρικούπη: 220, Λένορμαν: 215, Βουκουρεστίου: 203, Σοφοκλέους: 203. Ε.— Στή στήλη αυτή περιέχονται πολλοί δρόμοι.

τήσουν ένδελεχώς, ειδικώς, τον πίνακα αυτόν. Τά συμπεράσματα της μελέτης θα φέρουν άναθα άπο-τφλάσματα, διότι πολλάί έσφαλμένοι αντίληψεις πρέπει ν' άναθεωρηθούν, ως πρὸς τὸ πλάτος των όδών, την φωτεινήν σηματοδοσίαν, τās διαβάσεις κλπ.

Οί πλέον επικίνδυνοι

Ο άναγνώστης που θα έξη την ύπομονήν νά «μελετήσει» τον ειδικόν πίνακα με τούς αριθμούς και τὰ είδη των ατυχημάτων έν συνδυασμῷ πρὸς την κατηγορίαν ένὸς έκάστου τροχοφόρου, άσφαλώς θα εύρεθῇ πρὸ έκπλήξεων. Π.χ. ή άσφαλτος βάφεται από τὸ αίμα των πεζών ιδίως από τὰ «ταξί», που μολοντί είναι, εις αριθμόν, πολὺ όλιγώτερα από τὰ ιδιωτικά, πάντως έτραυματίσαν 1.476 άτομα έναντι 2.214 των Ι.Χ. Φυσικά, πρὶν έξαχθούν συμπεράσματα, θα πρέπει νά εύρεθῇ ή «σχέσις» κινήσεως, διότι τὰ ταξί ναί μὲν ύστεροὺν εις αριθμόν, πλὴν όμως κινούνται πολὺ περισσότερον των ιδιωτικῶν αὐτοκινήτων. Άλλά και των λεωφορείων όπως και των φορτηγῶν δημοσίας χρήσεως τὰ ανθρώπινα θύματα δέν είναι εύκαταφρόνητα εις αριθμόν (2.487 τὰ πρώτα και 1.003 τὰ άλλα), ένὸ τά... κρατικά δύο μόνον πεζοὺς έτραυματίσαν έντὸς του 1960. Καί οι άλλοι, όμως, αριθμοί του ίδιου πίνακος ελ-

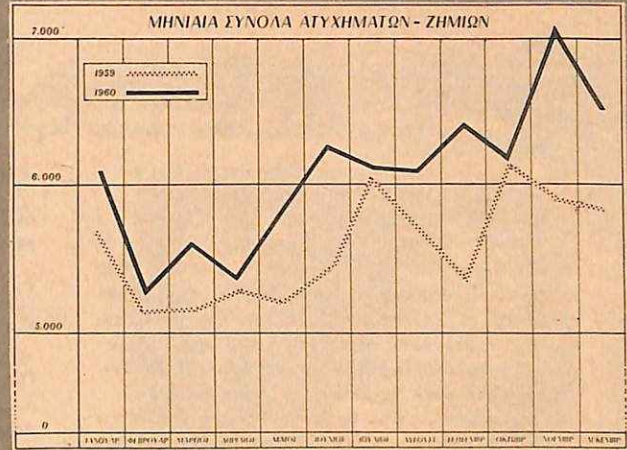
Μιά άπροσεξία — δυὸ συντρίμια

ναι ένδιαφέροντες. Π.χ. αί συγκρούσεις των Ι.Χ. άνέρχονται εις 15.404 ένὸ των τράμ-τρόλλεϋ, των φορτηγῶν, των λεωφορείων και των ταξί κυμαίνονται μεταξύ 1.000 και 9.000 περιπτώσεων. Τὸ δε τελικόν σύνολον των 73.164 ατυχημάτων-ζημιῶν διά τās 365 ήμέρας του παρελθόντος έτους είναι τεράστιον διά την μικράν 'Ελλάδα των όλίγων τροχοφόρων, δεδομένου ότι 8.522 πεζοί έτραυματίσθησαν, ένὸ εις έτέρας 1.626 συγκρούσεις πολλά περισσότερα άτομα έποχούμενα έτραυματίσθησαν και αυτά. Μεταξύ των είναι και οι νεκροί, διά τούς όποιους δέν υπάρχει, ακόμη, γνωστός αριθμός.

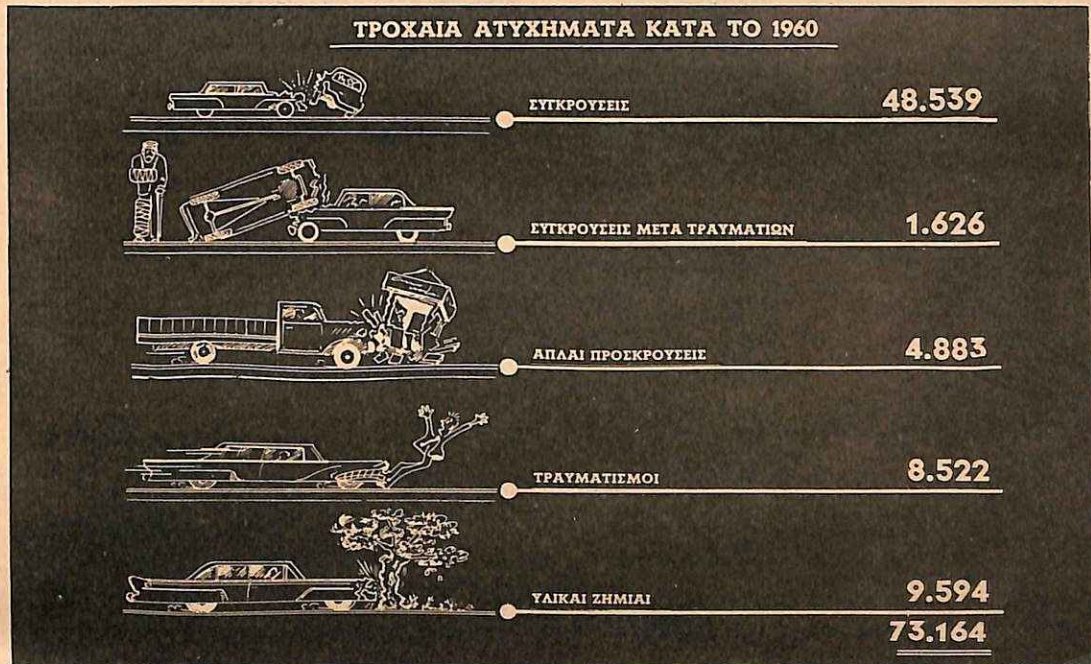
Έκ του συνόλου των 73.164 περιπτώσεων που κατέγραψεν ή «Ένωσις 'Ασφαλιστικῶν 'Εταιριῶν» διά τὸ έτος 1960, αί 44.314 άφοροὺν τās 'Αθήνας, αί 25.862 τās λοιπὰς πόλεις της 'Ελλάδος, αί 1.188 τās έθνικάς οδικάς άρτηρίας και αί 1.800 διαφόρους άλλας ειδικάς περιοχάς.

Από τούς πίνακας και τούς αριθμούς συνάγεται ένα συμπεράσμα: 'Οτι πέραν του «κυκλοφοριακού προβλήματος» υπάρχει μέγα θέμα ή

ΤΕΣΣΕΡΙΣ νεκροί ήταν ὁ πραγματικός άπολογισμός τῆς συγκρούσεως αὐτῆς, που έγινε στὰ Διύλιστήρια. Μοναδική έπίβδα περιστολῆς του κακού είναι οί αὐστηρές ποινές του «Κώδικος 'Οδικῆς Κυκλοφορίας». Οί Γάλλοι ήδη κάνουν πιὸ δρασκόντιο τὸν δικό τους, του 1954. Οί 'Ιταλοί τὸν έψήφισαν τὸ 1959 και οί Αὐστριακοί τὸ 1960. 'Ο έλληνικός, που έλπίζεται νά τεθῇ έν ισχύϊ έντὸς του έτους, προβλέπει λεπτομερώς κάθε τι σχετικὸ με την οδική κυκλοφορία και έπιβάλλει τέτιες ποινές, ώστε έλπίζεται νά συμμορφωθοὺν ακόμη και οί πιὸ αδιόφοροι

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ πίνακας με τὸν δείκτη των ατυχημάτων και των ζημιῶν μεταξὺ των έτών 1959 και 1960. 'Η σύγκοιση των αίχμῶν παρουσιάζει την αύξηση των ατυχημάτων, που έπιβάλλει νά μελετηθοὺν από τούς άρμοδίους οί άριθμοί και νά ληφθοὺν τὰ κατ'όλληλα μέτρα

«άσφάλεια» είτε ως πεζοί κινούμεθα, είτε μεταφερόμεθα υπό των οχημάτων. Λυπηρόν είναι ότι ούτε το ύπουργείον Συγκοινωνιών, ούτε ή άστυνομία έπέτυχαν, επί τόσα έτη, να συγκεντρώσουν αυτά τὰ στοιχεία, να τὰ έπεξεργασθοὺν, ώστε νά θεσπίσουν τὰ κατ'όλληλα μέτρα διά την προστασίαν όχι τῆς ταχυτέρας ροῆς των τροχοφόρων (διά τὸ όποίον ένδιαφέρεται ειδικώς και μόνον τὸ ύπουργείον Δημοσίων Έργων), αλλά τῆς ζωῆς και τῆς σωματικῆς μας άκεραιότητος.

Γνωστὸν είναι ότι ὁ περίφημος «έλεγχος» εις τὸν Χολαργόν, υπό του ύφυπουργείου Συγκοινωνιών, τῆς μηχανικῆς καταστάσεως των τροχοφόρων — λαμητόμων, άποτελεῖ πραγματικόν έμπαιγμόν. 'Ισως θα έπρεπε μετά κάθε ατύχημα, όπως π.χ. όταν... ξεκολλᾷ ένας τροχός ή σπᾷ ὁ άξων ή διαλύωνται τὰ φρένα, νά ύπεβδύλετο μήνυσις και κατὰ των άρμοδίων ύπαλλήλων του Χολαργού, όπότε, άσφαλώς, θα έπεμελούντο τὸν έλεγχο, που σήμερα μόνον τυπικά κάνουν.

Εὐτυχώς ή ιδιωτική πρωτοβουλία εφρόντισε νά καλύψῃ όλα τὰ κενὰ τῆς «γραφειοκρατικῆς» άδυναμίας. 'Η «Ένωσις 'Ασφαλιστικῶν 'Εταιριῶν» 'Ελλάδος διαθέτει πρότυπον, αλλά και πρωτότυπον άρχεϊον όλων των έν 'Ελλάδι κυκλοφορούντων αὐτοκινήτων (ή έκδοσις του όποίου άποτελεῖ άθλον πραγματικόν), πράγμα που δέν έχει ούτε τὸ ύπουργείον, ούτε ή Τροχαία. 'Επίσης, από τριῶν ήδη έτών, συγκεντρώνει όλα τὰ στοιχεία «ατυχημάτων — ζημιῶν» τὰ σχετικά με την τροχαίαν κυκλοφορίαν και τὰ έπεξεργάζεται στα-

τιστικώς, ώστε νά κατατοπίζονται οί πολίται διὰ τοῦ τύπου. Διότι γεγονός είναι ότι όλα αί έφημερίδες και τὰ περιοδικά ειδικώς ενδιαφέρονται γιὰ τὸ θέμα. Καί τὸ κρέτος; Αυτό τί θα κάνει; 'Αφού όλα είναι έτοιμα (άριθμοί, είδος τροχοφόρου, είδος ατυχήματος, τοποθεσία, ώρα κ.λ.π.), δέν θα έπρεπε νά λάβῃ τὸν κόπον νά μελετήσῃ τὰ στοιχεία; 'Αν δέν μπορῇ —και φαίνεται ότι δέν έχει την οικονομική, την πρακτική και τυπικήν δυνατότητα— διατί δέν άναθέτει σέ ξένους ειδικούς νά τοῦ ετοιμάσουν την άπαραίτητον μελέτην;

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΑΝΙΣΟΒΑΡΗΣ — ΑΘΙΚΤΟ ΤΟ ΠΕΛΩΡΙΟ ΦΟΡΤΗΓΟ, ΚΑΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟ ΤΟ ΜΙΚΡΟ Ι.Χ.

'Ηταν ένα ποδήλατο

για κάθε «ροχαία» παράβασιν, ώστε οί όδηγοί συνετάς νά οδηγούν, φοβούμενοι τὸν νόμον. Εις την 'Ιταλίαν π.χ. ή «Πολίτεια Στραντάν» έμπνέει τόσο τρόπον, ώστε φρονιμῶν οί όδηγοί που άλλοτε έτρεχαν σαν τρελλοί. 'Αραγε θα συμῆθ τὸ ίδιο και στην 'Ελλάδα; Α. Γ. ΚΟΡΟΜΗΛΛΑΣ

'Εδω ι, 'Ευεί

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ἐφημερίστῃς ἐπιτυχῶς εἰς Ἀμερικὴν ἡ ἀνακά-
λυψις τῆς γνωστότητος ἐφευρέτου κ. Εὐσας
Χρυσάνθου, ἐξ Ἀλεξανδρείας Αἰγύπτου, ἡ ὁποία
εὐρίσκεται κατ' αὐτὰς εἰς Ἀθήνας.

Ἡ γυνὴ τηλεγραφικῶς ἐξ Οὐάσιγκτων, ὅτι
ὁ Δρ Ρόμπερτ Στόκερ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς
Τζωρτζίας, ἐπέτρεξε νὰ μεταδώσῃ ἐπὶ Μαύρων
τὴν λευκοδερμίαν καὶ κατόπιν νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς
λευκὰς κηλίδας τῆς εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῶν,
τοιουτοτρόπως δὲ νὰ τοὺς μετατρέψῃ εἰς Λευ-
κούς.

Ὡς γνωστὸν, τὴν ἀνακάλυψιν τῆς αὐτῆς: «Μέ-
θοδος Λευκανώσεως Μαύρων διὰ τῆς Λευκοδερμί-
ας», ἡ κ. Εὐσα Χρυσάνθη κατέθεσεν εἰς τὰ ὑπουρ-
γεία Ἐμπορίου Αἰγύπτου (1958) καὶ Ἑλλάδος
(1959), λαμβούσα καὶ τὰ σχετικὰ διπλώματα εὐ-
ρεσιτεχνίας.

Ἡ κ. Εὐσα Χρυσάνθη ἐδῶρσεν εἰς τὴν Ἀν-
θρωπότητα τὴν ἀνακάλυψιν τῆς, ἡ ὁποία ἔχει
μεγάλαν σημασίαν εἰς τὸν λατρικὸν καὶ κοινω-
νικὸν τομέα, τὴν διέδωκε δὲ διὰ διαλέξεων, διὰ
τοῦ περιοδικοῦ Τύπου καὶ διὰ ραδιοφωνικῶν ἐκ-
πομπῶν εἰς πέντε γλώσσας, τὰς ὁποίας κατέχει.

ὑπενημιζόμεν, ἐπ' ἀκαίρῳ, ὅτι τὸ περιοδι-
κὸν μὲς ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τεύχος τοῦ τοῦ Ὀ-
κτωβρίου 1959 σχετικὴν διατριβὴν τῆς κ. Εὐσας
Χρυσάνθου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναπτύσσεται ἡ ἀνα-
κάλυψις τῆς.

Ἡ εἰδησις τῆς ἐπιτυχοῦς ἐφαρμογῆς τῆς ἀ-
νακαλύψεως τῆς ὑπὸ τοῦ Δρ. Ρόμπερτ Στό-
κερ, ἔθεσε τέρμα εἰς καθὲς σκεπτικισμὸν καὶ ἀμφι-
βολίαν ἐπὶ τῆς δυνατότητος τῆς πρακτικῆς ἐ-
φαρμογῆς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κ. Εὐσας Χρυσ-
άνθου, ἀποδεικνύοντάς τὴν ἀκατάρριπτον καὶ
βεβαιήν.

Τὸ ὄναμα τῆς ἐφευρέτῃς Ἑλληνίδος θὰ γραφῇ
παῖον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος, ὡς
πρωταγωνιστρίαν τῆς καταργήσεως τῶν φυλε-
τικῶν διακρίσεων καὶ τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν
λαῶν.

Θρίαμβος ἀγνωστος.

Πῶς πέρασε ἀπαρατήρητη αὐτὴ ἡ ἀπίστευτη
ἐφεύρεσις, ἡ ὁποία λύει τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ
σύγχρονα παγκόσμια προβλήματα; Τὸ ἔρ-
θρον τὸ δημοσιεύει, στὸ τελευταῖο τοῦ
τεύχους τὸ περιοδικὸ τοῦ Ἑλληνο-Ἀμε-
ρικανικοῦ Ἐπιμορφωτικοῦ Ἰνστιτούτου.

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Ἡ Ἀπεχαιρέτισαν οἱ παλαιοὶ
Ἀθηναῖοι... τὸν τελευταῖο τοῖχο τοῦ
«Ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας», γωνία πλα-
τείας Συντάγματος καὶ Ἑρμοῦ, ποὺ ἔπεσε
αὐτὴς τῆς ἡμέρας, χωρὶς μεγάλη μελαγχολία,
γιατί ποτὲ αὐτὸ τὸ κτίριο δὲν εἶχε με-
γάλη προσωπικότητα, οὔτε σὰν ἀρχιτεκτονι-
κῇ, οὔτε σὰν ξενοδοχείῳ. Ἀνησυχίαις...
ὅμως μεγάλης καὶ φοβερῆς δημιουργεῖ τὸ κε-
νὸ. Τί, ἀραγε, σκῆμα θὰ ἔχῃ τὸ νέο ξενοδο-
χεῖο; Τί εἴδους μεγαθῆριο ἐτοιμάζουν οἱ
σύγχρονοι φιλόδοξοί μας ἀρχιτέκτονες, γιὰ
νὰ ἐξασφαλίσουν στὰς Ἀθήνας τὰ ἀσχημό-
τερα μόντέρνα κτίρια τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος;
Ἀραγε τὸ σχέδιό ἔχει γίνεῖ; Θὰ μᾶς τὸ
δείξῃ κανεὶς γιὰ νὰ θοῦν οἱ ἀνησυχίες μας
ἀδικαιολόγητες καὶ νὰ χαροῦμε διπλά;..

Ἡ Καλοκαίρι... ἔφθασε πρόωρον καὶ
οἱ πλάς τῆς Ἀττικῆς, οἱ καινούργιες καὶ οἱ
παλιές, δὲν ἔχουν πιά τὴν ἔρημη χειμωνιά-
τικη ὄψιν. Οἱ παῶται γενναῖοι εἶναι ἤδη μέ-
σα στὸ νερό, οἱ πρῶτοι φανατικοὶ τοῦ ἡλίου
εἶναι ἤδη ξαπλωμένοι στὴν ἄμμο, στὶς πα-
ραθαλάσσιες λεωφόρους δὲ ἔχουν ξεφυτρώ-
σει διάφορα νεανικά μπάσ, παράδοξα βα-
πτισμένα (ποτὲ ἑλληνικά), ποὺ γυνάριζον
φαίνεται μεγάλη ἐπιτυχία...

Ἡ Δύσπιστοι, δειλοὶ, δύστρο-
ποι οἱ Ἀθηναῖοι πολίτες ἡσύχασαν μόνον
ὅταν οἱ ἀπογραφεῖς ἐδήλωσαν ὅτι δὲν τοὺς
ἐνδιαφέρουν οἱ χρηματικὲς λεπτομέρειες:
Πόσα εἰσπράττουν, πόσα πληρώνουν, τί μι-
σθὸ λαμβάνουν, τί εἰσοδήματα ἔχουν. Φαίνε-
ται ὅτι μιὰ εὐφυὴς ἐχθρική προπαγάνδα,
ποὺ ἀγωνίζεται ἀκούραστα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ
κάθε τακτοποίησιν, εἶχε ψιθυρίσει ὅτι ὅλα
αὐτὰ γίνονται γιὰ φρολογικὸς σκοποῦς.
Μερικοὶ, τραμαγμένοι, εἶχαν καλέσει, ὅθεν
τυχαίως, καὶ τὸν δικηγόρον τοῦ, γιὰ νὰ εἴ-
ναι παρὼν τὴν ὥρα τῶν ἐρωτήσεων καὶ τῶν
ἀπαντήσεων...

Ἡ Ἔνα χρόνος... πέρασε στὴν Ἑλλάδα
ὁ Γάλλος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος
Μισέλ Ντεόν, καὶ οἱ ἐντυπώσεις τοῦ ἐκδι-
δονται αὐτὸς τῆς ἡμέρας σὲ ἓνα ἄλμπουμ μὲ
τίτλον: «Ἡ Ἑλλάς ποὺ ἀγαπᾷ» (ἐκδόσεις
«Ἡλίου»). Στὴν ἀναγγελία ποὺ ἔκαμε γαλ-
λικὴ ἐφημερίς ἀναφέρεται ὅτι τὸ ἄλμπουμ

αὐτὸ ἔχει ωραιότατες φωτογραφίες καὶ πο-
νηρὰ (;) κείμενα...

Ἡ Φεστιβάλ Καννῶν... (ἡμερομη-
νίες: 3 μὲ 17 Μαΐου). Τὰ πρῶτα μέλη τῆς
Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ ἀνηγγέθησαν, εἴ-
ναι: Ὁ Ζὰν Τζιόν, ὁ Κλωντ Μωριάκ, ὁ
Πέντρο Ἀρμεντιόριζ, ἡ Λιζελόττε Πούλνερ,
ὁ Βερτές. Εἰκοσιεννέα χώρες προσκεκλήθη-
σαν καὶ πολλὲς ἤδη ἐδήλωσαν ταινίες...
Γιὰ ἑλληνικὸ φιλμ... ὅσοι ἔχουν
παρακολουθῆσει τὴν ἐφετερινὴ παραγωγή ἔλ-
πίζουν ὅτι δὲν θὰ δηλωθῇ ἐπισημῶς τίποτε.
Τρέμουν μήπως ἐπαναληφθῇ τὸ προπερυσινὸ
δυστύχημα (ἂς μὴ ἀναφέρουμε τὸν τίτλο
τοῦ ἔργου, ποὺ ἀκόμα ἀποτελεῖ ἀντικείμε-
νον χιούμορ στὶς Κάννες...). Πέρυσιν, ὅπως
ὅλοι ξέρουμε, συνέβη τὸ ἀντίθετο... Κ α λ ὕ-
τερα νὰ μείνουμε μὲ τὴν ἡχὴ τῆς ἐπιτυ-
χίας, παρὰ νὰ στείλουμε κανένα ἀπὸ τὰ ἐ-
φετερινὰ ἔργα, ποὺ δὲν ξεπέρασαν τὸ κατώ-
τατον ὄριον τοῦ ἀνεκτοῦ. Μέχρι στιγμῆς κα-
νένα δὲν πρέπει νὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ
σὲ φεστιβάλ. Οἱ ἀρμόδιοι, ἂν ὑπάρχουν, οἱ
ὑπεύθυνοι, ἂν ἀσχολοῦνται, οἱ ἐνδιαφερόμε-
νοι, ἂν ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἑλληνικὴ κι-
νηματογραφικὴ ἀξιοπρέπεια, ἂς τὸ ἔχουν
στὸ νου τοῦς...

Ἡ Ἀριάδνη 3... Τὸ μεγαλύτερο ἰδιω-
τικὸ γιῶτ, τὸ ὁποῖον κτίσθηκε μεταπολεμι-
κῶς στὴν Ἀγγλία, γλίστησε ποδὺ ἡμερῶν
ἀπὸ τὰ ναυπηγεία τοῦ Νιούπορτ στὰ νερά
τῆς θάλασσας. Ἰδιοκτῆτης ὁ κ. Βασίλειος
Παντελής, ὁ ὁποῖος καὶ σχεδίασε ὅλες τὶς
λεπτομέρειες τοῦ σκάφους. Ἀνελευστῆρες
(ὄχι τηλεφερίκ), γυροσκοπικὸν μηχανήμα
σταθεροποιήσεως, 12 πολυτελῆ διαμερίσμα-
τα γιὰ φιλοξενουμένους, ἀλλὰ ὄχι πεισίνα.
«Δὲν θέλω νὰ νομίζω ὅτι πάω νὰ συναγω-
νισθῶ τὸν κ. Ὠνάση, δηλώσε μὲ μετριοφρο-
σύνη στοὺς δημοσιογράφους ὁ ἐφοπλιστὴς.
Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀπὸ τοὺς μεγάλους»...

Ἡ Ὅχι μόνον θὰ μιλήσῃ... ἀλλὰ
θὰ μιλήσῃ ἀραβικά, γαλλικά, ἀγγλικά καὶ
γερμανικά ἢ ἐπὶ τῶς χιλιετηρίδες ἄφωνη
καὶ μυστηριώδης Σφίγξ. Τὸ «Ἡχος καὶ Φῶς»
τοῦ Καίρου τοποθέτησε 850 προβολεῖς γύ-
ρω τῆς καὶ ἡχογράφησε γι' αὐτὴν τὴν αἰ-
λητὴ μιὰ μακρὰ φλυαρία σὲ τέσσαρες γλώσ-
σες...

777

Εὐτυχισμένοι...

...ὁ Γάλλος ἡθοποιὸς Ζὰν Σορέλ
καὶ ἡ Ἄννα - Μαρία Φερρέρο.
πέρασαν τὶς τελευταῖες ξέγνοια-
στες ἡμέρες τοὺς σὰν ἀρραβωνια-
σμένοι, στὸ Παρίσι, πρὶν φύγουν
γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ὁ Ζὰν ἔ-
χει ὑπογράψει συμβόλαιον γιὰ μιὰ
ταινία τοῦ. Αἰσιόδοξοι, ἐλπίζουν
νὰ θροῦν τὸν καιρὸ στὸ Χόλλυ-
γουντ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους
τοὺς, ποὺ ἔχουν ἀναγγελεῖ ἀπὸ
τὶς ἀρχὲς τοῦ ἔτους, καὶ ποὺ
οἱ πολυάριθμες ἐπαγγελματικὲς
ἀσχολίες τοὺς δὲν τοὺς ἔ-
φησαν νὰ πραγματοποιήσουν.

Στὸ βολὰν

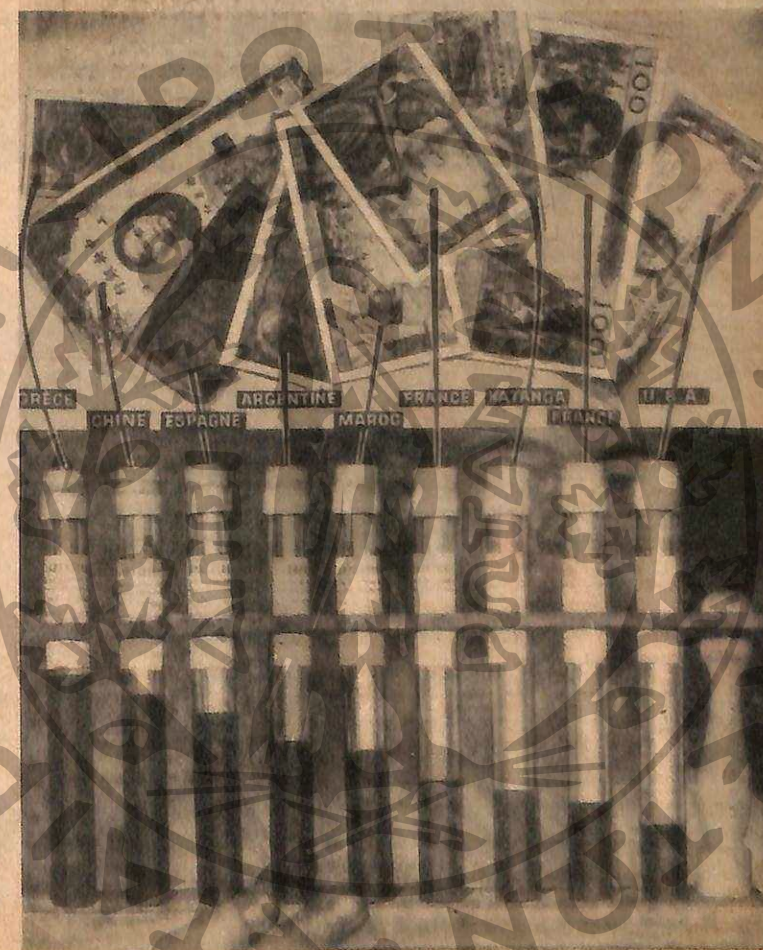
Φρέσκια καὶ ξεκούραστη, ὕ-
στερα ἀπὸ τὸ κοπιαστικὸ
ταξίδι τῆς στὶς Ἰνδίες, Πα-
κιστάν, Νεπάλ καὶ Περσία,
ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς
Ἀγγλίας, ἐθεάθη στὸ βολὰν
τοῦ αὐτοκινήτου τῆς συντρο-
φιά μὲ τὴν μικρὴ πριγκί-
πισσα Ἄννα καὶ τὴν πριγ-
κίπισσα Σοφία τῆς Ἑλλά-
δος, ποῦ, ἐπωφελοῦμενες ἀ-
πὸ τὴν λιακάδα, πῆγαιναν
νὰ κάνουν ἓνα μικρὸ ἀπο-
γευματινὸ περίπατο μέσα
στὸ πάρκο τοῦ Οὐίνδσορ.

Ἔνα δυσάρεστο ρεκόρ

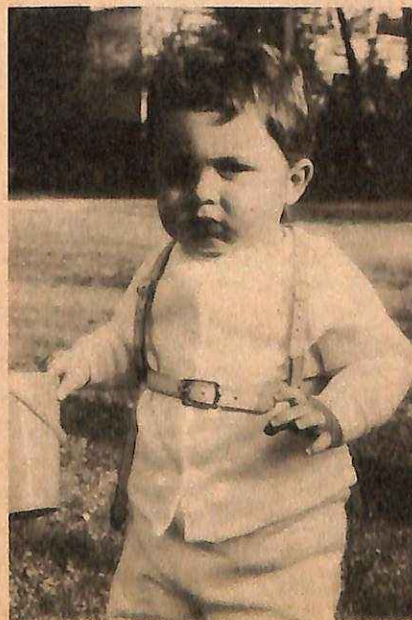
Νέο —δυστυχῶς ὄχι τιμητικὸ— ρεκόρ κατέκτησε ἡ Ἑλλάς στὸν
κόσμο. Διαβέτομε τὰ πιὸ θρόμικα χαρτονομίσματα τῆς ὑψηλίου!
Τοῦτο διαπιστώθηκε ἐπιστημονικῶς ἔπειτα ἀπὸ σχετικὲς ἀναλύ-
σεις ποὺ ἔκανε ὁ καθηγητὴς Βέρν, γιὰ τὴν ἐξακρίδωση τῆς περιε-
κτικότητος ἐνὸς χαρτονομίσματος σὲ μικρόδια καὶ βακτηρίδια. Ὁ
κατάλογος ποὺ συνέταξε ὁ καθηγητὴς ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἑλλάς (250
μὲ μέτρο τὸ πόσιμον ὕδωρ, ποὺ θαμβολογεῖται μὲ 0), Κίνα
(230), Ἰσπανία (210), Ἀργεντινὴ (175), Μαρόκο (163),
Γαλλία (129), Κατάνγκκα (118), Ἡνωμένες Πολιτεῖες (76).

Les billets de banque grecs
sont les plus sales du monde...

Θεραπευμένος...

...ἀπὸ τὰ νεύρα τοῦ, καὶ τὸν ἔρω-
τά του γιὰ τὴν Μπριτζίτ Μπαρντ,
ὁ Ζὰκ Σαρριέ ἔφθασε στὴ Ρώ-
μη, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὴν πρώτηται-
νία μιᾶς νέας σταδιοδρομίας, στὸ
πλευρὸ τῆς Ἐλεονώρας Ράσσι
Ντράγκο (Ἄνω). Μιλώντας μὲ
τοὺς δημοσιογράφους, ὁ Σαρριέ
διατήρησε τὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ
καὶ δήλωσε ὅτι τὸ μόνον ποὺ τὸν
ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ σταδιοδρομία
τοῦ. Ὅσο γιὰ τὶς ἀγάπες, μιὰ
μόνον παραδέχεται: Τὸν μικρὸ Νι-
κολά (Κάτω). Ὡστόσο, ὁ Νικο-
λά μεγαλώνει μόνος τοῦ, χω-
ρὶς τὴν τρυφερότητα καὶ τὴν
στοργὴν τοῦ μπαμπὰ καὶ τῆς μωμᾶς.

ΛΟΡΚΑ, ΙΟΝΕΣΚΟ, ΧΕΡΜΑΝ ΓΟΥΚ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ· Ί·ΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. Α Χ. Μ Α Μ Α Κ Η

Επτά καινούργια έργα ανέβηκαν στα αθηναϊκά θέατρα το τελευταίο 15ήμερο και υπολογίζεται ότι η έφετηνη καλλιτεχνική περίοδος για να κλείσει θα χρειασθούν 2-3 ακόμη. Από τις επτά αυτές αλλαγές προγραμμάτων οι πέντε ήταν σε θέατρα πρόζας και οι δύο σε μουσικά. Από αυτά στα «Ολύμπια» η Έθνική Λυρική Σκηνή παρουσίασε την καλύτερη έφετηνη παράστασή της: Την «Χορόντισσα» του Μουσσόργκσκυ με τον διάσημο Γιουγκοσλάβο βαθύφωνο Τσαγκάλοβιτς που όπως και πέρυσι στον «Μπόρις Γκουντούνοφ» ήταν έκτακτος, και άφησε εξαιρετές εντυπώσεις. Η άλλη μουσική πρεμιέρα ήταν στο μοναδικό επιθεωρησιακό θέατρο των Αθηνών. Τα νέα έργα πρόζας, έξω από το «Θέατρο Τέ-

χνης», στο «Νέο Θέατρο», στο «Ιντεάλ», και στο «Ρέξ». Έν' όλω πέντε.

Η «Γέρμα» του Λόρκα

Ας τ' πάρουμε όμως ένα-ένα. Το «Εθνικό» ανέβασε — και μετά την πολύ ενδιαφέρουσα παρένθεση με τις παραστάσεις του αμερικανικού συγκροτήματος της «Έλεν Χέις» — την «Γέρμα». Το δραματικό αυτό ποίημα, που η ηρωίδα του ζή σε φοβερή ψυχική δοκιμασία γιατί δεν μπορεί ν' αποκτήσει παιδί, έχει δέξαια την ποιητική σφραγίδα του δημιουργού του εν τούτοις, όμως, από την καθαρά θεατρική του πλευρά δίνει την εντύπωση ότι δεν λείπει μεγάλα πράγματα. Ίσως όμως και το κλίμα

του έργου να μην μεταφτεύθηκε στον σωστό τόνο στην σκηνή του κρατικού θεάτρου και έτσι ν' αδικείται. Έν πάση περιπτώσει γεγονός είναι ότι η «Γέρμα» δεν συγκινεί ξεχωριστά εκείνον που την βλέπει ενώ έχει συμβεί το έντελως αντίθετο με άλλα έργα του ίδιου εξαιρετού δημιουργού. Ο Αλέξης Σολομός — σκηνοθέτης, μεταφραστής, σκηνογράφος και ενδυματολόγος της παραστάσεως — δεν ήταν φαίνεται στις στιγμές της γνωστής τόνου δημιουργικής καλλιτεχνικής ευφορίας του. Άλλα και η ερμηνεία δεν ήταν τίποτε το ιδιαίτερο. Η Άννα Συνοδινού είχε δέξαια πολύ καλές στιγμές και σε ώριμες σκηνές προσελκύει ζωντά. Υπήρχαν, όμως, και ώριμα σημεία που η τραγική ηρωίδα αποζητούσε κάτι το διαφορετικό και το πιο ολοκληρωμένο.

Ο Θάνος Κωτσόπουλος, έξω από το «Νέο Θέατρο», έφερε στην «Γέρμα» την «Γέρμα» του Λόρκα, το έργο του οποίου διαδόθηκε στο «Νέο Θέατρο» τα θεατρικά «Δένδρα». Ο Βασίλης Διαμαντόπουλος και το ανδρικό συγκρότημα του θέατρου — γυναικές δεν παίζουν καθόλου στο έργο — παρουσίασαν με την σκηνητική αυτή δημιουργία μια αξιολογη παράσταση. Την σκηνοθέτησε στο σωστό τόνο και με δημιουργική διάθεση ο Θανάσης Κούδακας. Η πα-

Μονόπρακτα Ίονεσκο

Ο Κάρλος Κούν, στον οποίο οφείλουμε καλλιτεχνικές γνώριμες και έπαφες με τόσους αξιόλογους θεατρικούς δημιουργούς, μας φέρνει τώρα σε επικοινωνία με το θέατρο του Ίονεσκο. Ερασιτεχνικά είχαν δοθεί και σε μας παραστάσεις με έργα του ιδιοτύπου αυτού Γαλλορουμάνου συγγραφέως. Άλλα μόνον τώρα έχουμε ολοκληρωμένο Ίονεσκο. Μια παράσταση με τρία μονόπρακτα αυτού του παράξενου σκηνοτικού δημιουργού που με τόσο προσωπικό τόνο, με υπερβολή σάτιρας, με παραμορφωτικό φακό στην παρουσίαση θεμάτων και προσώπων, με εξάρθρωση του διαισθητικού, ακόμη και της λογικής, με συνεχή επίταξη της παραδοξολογίας και της αυθαιρέσις, δίνει με χιούμορ — καμιά φορά μάλιστα αρκετά μακάβριο — την εικόνα της ανώμαλης εποχής μας. Ο πρωτοποριακός αυτός σκηνοτικός δημιουργός, από το 1950 που έκανε την πρώτη του εμφάνιση, έχει παρουσιάσει ένδεκα μονόπρακτα. Επίσης και δύο τρίπρακτα, από τα οποία ο «Ρινόκερος» του έχει διεθνή απήχηση και καριέρα μεγάλη σε πολλές ζώνες σκηνής. Ο δημιουργός του «Θεάτρου Τέχνης» μας δίνει από αυτή την παραγωγή τρία μονόπρακτα. Συγκεκριμένα εμφανίζει τις «Καρέκλες», το «Μάθημα» και την «Φαλακρή τραγουδίστρια». Για να παρακολουθήσει κανείς το παιχνίδι του συγγραφέως και ιδιαίτερα τον συμβολισμό του πρέπει να είναι απαραίτητως προετοιμασμένος στο ότι πρόκειται να ιδεί τρία μονόπρακτα γεμάτα έντονη παραδοξολογία, μια παραδοξολογία από την οποία αναδύεται τελικά χιούμορ. Βέβαια, η ιδιομορφία αυτή έχει τη γάλη της, αλλά η πρωτοποριακή διάθεση του Ίονεσκο είναι για πολλούς — μεταξύ των οποίων και ο γράφων — κάτι που δεν παίρνει πάντοτε τον θεατή με το μέρος της. Σαν ιδιορρυθμία, σαν κάτι το καινούργιο, βλέπεις και παρακολουθείς την παράσταση με ενδιαφέρον. Αναγνωρίζεις το ταλέντο του. Εκτιμάς την καινούργια γραμμή του. Παρακολουθείς τον σαρκασμό και τη διάθεση πολυμήκης στα συμπτώματα αποσυνθέσεως του καιρού μας. Άλλα η ιδιορρυθμία του, η θεατρική μορφή της κοινωνικής έκστρατειας του δεν σε πείθουν ότι το θέατρο που είναι κάτι που θα το άγκυραρίσουν τελικά και δημιουργικά και άλλοι σκηνοί δημιουργοί και ότι θα το έγκλωπώθει τελικά το κοινό σαν επικρατούσα σκηνητική μορφή. Ο Κούν φωτίζει τον έκκεντρο συγγραφέα όσο θα μπορούσε καλύτερα και τα περισσότερα

στελέχη του «Θεάτρου Τέχνης» παίρνουν πολύ ικανοποιητικά. Θα αναφέρω ιδιαίτερα τον Χατζημάρκο και την Μαρία Γιαννακοπούλου («Καρέκλες»), τη Μαρία Λυμπεροπούλου, την Καπελλαρή, τον Μοσχίδη, τον Καρακατσάνη («Φαλακρή τραγουδίστρια»), και τέλος τον Λαζάνη και την Έκαλη Σάκου («Μάθημα»). Πολύ θεατρική και αξιολογή η μετάφραση των τριών μονοπράκτων από τον Κώστα Σταματίου.

Η «Ανταρσία» του Γούκ

Ερχόμαστε τώρα στην «Ανταρσία» του Χέρμαν Γούκ, το έργο του οποίου διαδόθηκε στο «Νέο Θέατρο» τα θεατρικά «Δένδρα». Ο Βασίλης Διαμαντόπουλος και το ανδρικό συγκρότημα του θέατρου — γυναικές δεν παίζουν καθόλου στο έργο — παρουσίασαν με την σκηνητική αυτή δημιουργία μια αξιολογη παράσταση. Την σκηνοθέτησε στο σωστό τόνο και με δημιουργική διάθεση ο Θανάσης Κούδακας. Η πα-

Όλα, όμως, αυτά τα πράγματα λέγονται και ξαναλέγονται, συζητούνται, αναλύονται, χωρίς να προσελκύεται ιδιαίτερα το ενδιαφέρον του θεατού. Και μόλις είν τον επίλογο — που διαρκεί, όμως, πάρα πολύ λίγο — πληροφορείται κανείς ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι και ακόμη ότι ο εξ επαγγέλματος συγγραφέας του κατηγορουμένου είχε σαφή αντίληψη του πράγματος και κερδίζει με τον άγωνα στην δικαστική μάχη, αλλά δοκιμάζεται και βασανίζεται ψυχικά. Όταν, όμως, θάβει ο επίλογος, είναι πια άργα για να αναθεωρήσει κανείς τις απόψεις του για το έργο.

Άλλα εάν υπάρχουν αντιρρήσεις γι' αυτό, η παράσταση — το ξαναλέω — είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Ο Πέτρος Φυσσούν δίνει τον καλύτερο εαυτό του στον ρόλο του συνηγού αξιωματικού της αεροπορίας και πραγματοποιεί παίζοντας εξαιρετικά την αξιολογότερη έως σήμερα σκηνητική του εμφάνιση. Είναι λαμπρός. Ο Βασίλης Διαμαντόπουλος δίνει όλο το τόσο σημαντικό καλλιτεχνικό του βάρος στη διαγραφή του πλωτάρχου κυβερνήτου. Ίσως μερικές στιγμές να τον βαρύνει κάπως περισσότερο από ό,τι πρέπει, εν πάση όμως περιπτώσει διαγράφεται έντονα η παρουσία του. Από τα άλλα στελέχη της ερμηνείας δικαιούνται ν' αναφερθούν ιδιαίτερα ο Σπύρος Κωνσταντόπουλος και ο Μαλαχός. Και οι δύο είναι ό,τι πρέπει. Λιτός, στο σωστό τόνο, ο Γιώργος Δήμος ως πρόεδρος του ναυτοδικείου. Οι άλλοι ήθοιοι παρουσιάζουν τον καλύτερο εαυτό τους μέσα στις δυνατότητες που διαθέτουν, έτσι, που η παράσταση είναι σφιγδομένη, καλοδοσμένη, αξιολογή. Η Ντινά «Ανταρσία» δεν είχε περιθώρια για κάτι το ιδιαίτερο στο κεφάλαιο των σκηνηκών.

«Ένας έμπιστος κύριος»

Μετά την κωμωδία του Δημήτρη Ψαθά, το θέατρο «Κοτοπούλη» ανέβασε την περασμένη εβδομάδα το έργο του Κλώντ Μανιέ «Ένας έμπιστος κύριος», σε ειδική διασκευή Βασιλείδου. Βλέποντας κανείς αυτό το έργο δοκιμάζει ζωνή έκπληξη. Έκπληξη γιατί ένας εξαιρετικός καλλιτέχνης με το ταλέντο και το γούστο του Ντίνου Ηλιόπουλου και ένας ταλαντούχος συγγραφέας με τη δημιουργική πείρα του Πολυδύνη Βασιλείδου παρουσίασαν εν συνεργασία ένα τόσο άσημαντο και τόσο αδιάφορο έργο. Τον τελευταίο καιρό έχουν ανέβει στην αθηναϊκή σκηνή κωμωδίες που δεν λένε μεγάλα πράγματα και έχουμε ιδεί παραστάσεις έργων που είναι μέτρια. Άλλα σαν και τη «Διασκευασμένη» αυτή κωμωδία του Κλώντ Μανιέ είχαμε χρόνια να ιδούμε και ν' ακούσουμε. Είναι κρίμα που ο Ντίνος Ηλιόπουλος σπαταλά τον εαυτό του στη σκηνητική παρουσίαση αυτού του θλιβερού κατασκευάσματος. Και λυπάται κανείς ακόμη την Κάκια Άνταλη, τον Πρωτοπαπά, τον Στρατηγό, τη Μαρία Βούλαρη, τον Χριστοφορίδη και όλα τα άλλα αξιόλογα στελέχη του συγκροτήματος, που είναι υποχρεωμένα να προσπαθούν να δώσουν υπόσταση σε ένα πράγμα τόσο άσημα — και τόσο αδιάφορο. Σε κάτι που έδω που λένε, με το δικό του δά το αγνόηση το κοινό. Ακόμη και αυτό που δεν έχει ιδιαίτερες α-

Ο ΤΣΑΓΚΑΛΟΒΙΤΣ, ο διάσημος Γιουγκοσλάβος βαθύφωνος, που θριάμβευσε στην «Χορόντισσα». Μαζί εικονίζονται ο αρχιμουσικός Άνδρεας Παρίδης, που διηύθυνε την ορχήστρα των «Ολυμπίων», και ο σκηνοθέτης Σάμιουελ, που ανέβασε το έργο του Μουσσόργκσκυ με το συγκρότημα της ΕΛΣ

ξιώσεις από την παράσταση μιας ελαφράς κωμωδίας. Κρίμα...

Η «Γλυκεία Άθήνα»

Μένει να μιλήσουμε για την καινούργια επιθεώρηση που ανέβασε η μοναδική μουσική μας σκηνή, το «Ακρόπολη». Τα έχουμε γνωστεί: Το ελαφρό μουσικό θέατρο διέρχεται κρίση. Κρίση ποιότητας και κρίση μάλιστα διηνή. Το κοινό συνεχώς αραιώνει. Άλλα πώς να μην αραιώσει όταν παρουσιάζονται έργα όπως η «Γλυκεία Άθήνα», που εμφανίζει τώρα το συγκρότημα των θεατρικών επιχειρήσεων Μπουρνέλη; Είναι αληθινά να άπορη κανείς πως συγγραφείς όπως ο Άστημακης Γιαλαμάς και ο Κώστας Πρετεντέρης — τόσο έμπειροι εκπρόσωποι του είδους — και μαζί τους ο Φαίδρας ο «Ελευθερίου» και ο Δόξας κατωθώσαν συνεργάζονται να παρουσιάσουν το «Έργο» που καλύτερη τού είδους — του θεάτρου της όδου — Ιπποκράτους. Όλα τα νούμερα, που είναι άσημαντα, αδιάφορα, χωρίς πνεύμα, χωρίς κέφι, χωρίς γούστο. Ηθοιοί κορυφαίοι του είδους αγωνίζονται να προσελκύσουν το κοινό. Όμως δεν θάβει, φυσικά, μόνο η παρουσία και η εμφάνιση τους — και μάλιστα στα τυποποιημένα σχήματα της ειδικότητας του καθενός — για να εξασφαλιστεί η έστω χωρίς ποιητικές αξιώσεις απλά «ευχάριστη βραδιά». Είναι απαραίτητο να υπάρχει και κάποιο κείμενο. Το κείμενο όμως της πεντάδας που έγραψε το νέο έργο του «Ακρόπολη» είναι κάτι που από πρόθεση σε κάνει να νευρώσεις. Η Μανία Βούλαρη, τον Χριστοφορίδη και όλα τα άλλα αξιόλογα στελέχη του συγκροτήματος, που είναι υποχρεωμένα να προσπαθούν να δώσουν υπόσταση σε ένα πράγμα τόσο άσημα — και τόσο αδιάφορο. Σε κάτι που έδω που λένε, με το δικό του δά το αγνόηση το κοινό. Ακόμη και αυτό που δεν έχει ιδιαίτερες α-

ή Σοφία Βεράνη, η Κάκια Κοντοπούλου, ο Βουτσάς, ο μέγας Γιαννούπουλος, ο Κάππης και όλοι οι άλλοι ήθοιοι του συγκροτήματος κάνουν ό,τι μπορούν για να δώσουν ζωή σε ό,τι τους εμπιστεύθηκαν, αλλά, βέβαια, θαύματα δεν γίνονται. Χρειάζεται προ πάντων έργο...

Το «Νυφοπάζαρο»

Αντίθετα, είναι αρκετά συμπαθητική η αγγλική κωμωδία που παρουσιάζει η Κατερίνα στο «Ιντεάλ». Το έργο αυτό του Ουίλλιαμ Μτάγκλας Χιούμ δεν λείπει, βέβαια, πολύ μεγάλα πράγματα, κυλά όμως συνολικά ευχάριστα. Βάση του είναι η άγνοια μιας μητέρας, που θέλει να εξασφαλίσει γαμπρό στην ανήλικη κόρη της. Με πλάισιο, λοιπόν, τη δρεανική κοσμική ζωή, ο συγγραφέας με κομψό διάλογο και με μερικά ενδιαφέροντα εύρηματα, παρουσιάζει την ιστορία του. Μια ιστορία που εκπλησιάζει με χιούμορ και συνολικά προσελκύει. Παράλληλα, το «Νυφοπάζαρο» διαθέτει στο ενεργητικό του μια εξαιρετική Κατερίνα και ένα Καραούσο που είναι ό,τι πρέπει. Η συγκεκριμένη πρωταγωνίστρια δίνει παραστατικά και γραφικά την άγνοια της μητέρας που θέλει να αποκαταστήσει τη κόρη της, και ο νύμφος της βασικός συνεργάτης ερμηνεύει ικανοποιητικά το ρόλο του σύζυγου. Από τα άλλα στελέχη της ερμηνείας ξεχωρίζει βασικά η Χριστίνα Σιλάδα, που παίζει στο σωστό τόνο και με περισσή γάλη το μέρος της κόρης. Ο Μιχαήλ Βασιλείδης δεν είναι ό,τι ακριβώς πρέπει στο μέρος που υποδύεται και ο Γιώργος Παντζής έχει στο παιδί του μια δόση υπερβολής. Η όλη συμπαθητική παράσταση εκπλησιάζει μέσα σε ένα πολύ αισθητικό διάκοσμο του Γιώργου Ανεμογιάννη. Γενικά κάτι το συμπαθητικό.

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

”Ω!...
εὐχαριστῶ.
Θυμάσαι
πάντα
τὶ
προτιμῶ!...

Κάθε στιγμή
εἶναι κατάλληλη
γιὰ νὰ προσφέρετε
κάτι ἐκλεκτὸ!...

ION

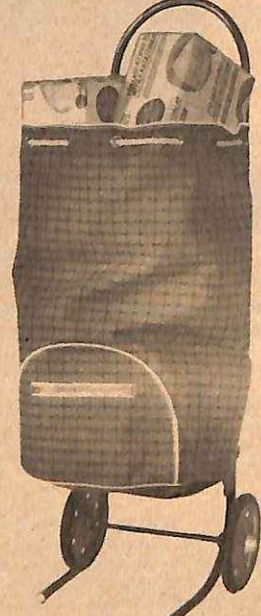
εἶναι ἀναμφισβήτητα
ἡ ἐκλεκτώτερη!

...Καὶ ἡ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Η Άγιον ολή γέρα τῶν δανυμάλων

Οί ανθισμένες δεντροστοιχίες του Παρισιού φέρνουν τα θήματα του διαβάτη σ' ένα κόσμο μαγευτικό. Δεν είναι μόνο τα 'Ηλύσια Πεδία, η Αψίδα του Θριάμβου, το Λούβρο, η Παναγία των Παρισίων, η Πλάς Βαντώμ, η Μαντλέν, το Δάσος της Βουλώνης. Είναι κάτι άλλο που τραβάει σαν μαγνήτης τους πολυάσχολους κατοίκους του Παρισιού, αλλά και κάθε ξένο, ακόμη και τον πιο πλούσιο, που θα περάσει από την γαλλική πρωτεύουσα. Είναι δυο μεγάλα γκριζόμαυρα κτίρια του Μπουλβάρ Ωσμάν: 'Η Γκαλλερι Λαφαγιέτ και το 'Πρεντάν'. Τα περίφημα Grands Magasins του Παρισιού που τ' ονομά τους έχει γίνε θρύλος. Δυο μαγαζιά που προσφέρουν πάντοτε κάτι καινούριο, φθινό, καλοδιαλεγμένο. Στρατιές αναρίθμητων ανθρώπων τα επισκέπτονται καθημερινά για να δρουν κάτι ξεχωριστό και σέ λογική τιμή. Και τί έχουν; Τα πάντα! 'Από βελόνα μέχρι σαλόνι, από το μοντέρνο φόρεμα μέχρι το καινούργιο άρωμα, από το κόσμημα μέχρι την κατασρόφα της κουζίνας. Μπορεί να ντυθεί μια όλοκληρη οικογένεια, ένα ολοκληρω σπιτικό. Κάτι θα βρείτε που θα σας ενδιαφέρει. 'Αλλά κι αν δεν θέλετε να ψωνίσετε, θα περάσετε μια ευχάριστη ημέρα χαζεύοντας τριγύρω χίλια δυο χαριτωμένα πράγματα. Την περασμένη μάλισσα εβδομάδα, το 'Πρεντάν' εγκαινίασε μια έκθεση 'Ελληνικής χειροτεχνίας και οικοτεχνίας, απ' όπου φυσικά δεν λείπανε τα πανταχού παρόντα πιά 'Μπουζουκί της Μελίνας', όπως αποκαλούν οι Γάλλοι τα συγκροτήματα λαϊκής μουσικής, που έχουν κυριολεκτικά κατοικήσει την πόλη του φωτός!... 'Ηταν μια μοναδική προπαγάνδα για τη χώρα μας, πλαισιωμένη από έκπομπες τηλεόρασης και μεγάλη διαφημιστική έκστρεπεια... 'Αλλά και το μπαρ του 'Πρεντάν' έκανε χρυσές δουλειές αυτές τις ημέρες με τους 'Ελληνικούς μεζέδες του! Οι κουρασμένοι από την

μας! Μά για σκεφθήτε λίγο!... Δεν νομίζετε πως ξεχάσατε κάτι; Γιατί τα μεγάλα καταστήματα Δραγώνα δεν έχουν τίποτε πια να 'ηλέμουν από την 'Γκαλλερι Λαφαγιέτ και το 'Πρεντάν'. Διαθέτουν πενήντα τμήματα με είκοσι χιλιάδες διαφορετικά είδη και τριακόσιες περίπου χιλιάδες επισκέπτες κάθε μέρα. Δεν νομίζετε, λοιπόν, πως αξίζει τον κόπο να χαθούμε για λίγο στους ατελείωτους διαδρόμους του; Και δεν ξέρω γιατί όλα τα Grands Magasins έχουν μια παράξενα σαγηνευτική ατμόσφαιρα. Εί-

να άραγε οι χιλιάδες των ανθρώπων που συναντάς στο διάβα σου και σε κάνουν να νοιώθεις χαμένος σ' ένα διαφορετικό κόσμο ή η ατελείωτη αλλαγή των εντυπώσεων σε κάθε σου βήμα; Μια όμως είναι η διασκεδαστική πράγμα από το να τριγυρνάς στα διάφορα πατάματα και να βλέπεις ένα σωρό χαριτωμένες, αλλά προσιτές ιδέες. Τώρα μάλιστα που φθάσαμε στις παραμονές του Πάσχα και αντιμετωπίζουμε πάλι το πρόβλημα του δώρου, τα μεγάλα καταστήματα Δραγώνα θα μας βοηθήσουν ν' αγοράσουμε κάτι όμορφο και φθινό. Τι θα λέγατε, λοιπόν, να κάνουμε μια βόλτα τριγύρω; Δεν φαντάζομαι να έχετε αντίρρηση... Κι ως αρχίσουμε από κάτι που θα ενδιαφέρει σε λίγο κάθε άνθρωπο: Είναι τα είδη εξοχής. Θαυμάσια σαλόνια και τραπεζαρίες από φορμάκια ή σκέτο έξυλο, για την θεράντα ή το εξοχικό σας σπίτι, ωραιότερες μοντέρνες πολυθρόνες για τον κήπο, όμπρέλλες, τραπέζια για χαρτί, θερμός. Πιο πέρα κάτι για τους έρασιπνες ψαράδες: Συσκεύες υποθρύχου φορματάκια άγκυρίστρια, καλάμια. 'Αν ταξιδεύετε συχνά, εδώ θα βρείτε και μια μοναδική σε ποιότητα σχεδίων και τιμών συλλογή από δολιχότρες, νεοσαύρες και σπάνια ταξιδιού. 'Αλλά μήπως έχετε παιδί; Το κρεβά-

τάκι του, το πάγκο, το καρρότσι, το μπάνιο, το πόρτ - μπεντέ, τα παιχνίδια, τα μικρά και μεγάλα παθιά, ακόμη και μια πλούσια παιδική βιβλιοθήκη, είναι στη διάθεσή σας. Κι όλα αυτά σε πραγματικά φθηνότερες τιμές από τ' άλλα μαγαζιά. Και να ένα παράδειγμα: Ένα παιδικό κρεβάτι από λάκα ρόζ ή σιέλ, με τετρακόσιες τριάντα όκτω δραχμές, ένα καρροτσάκι πλάντ με εκατόν τριάντα πέντε κ' ένα χρωματιστό πάγκο από εκατόν ενενήντα πέντε δραχμές. Και τα έκθεματά του τρίτου ορόφου ολοκληρώνονται με κάτι που ενδιαφέρει μικρούς και μεγάλους: Μια πλούσια συλλογή με τις τελευταίες μουσικές επιτυχίες.

Πραγματικός δώμος της ανδρικής κομψότητας είναι ο δεύτερος όροφος. 'Από το οκτάχρονο αγόρι μέχρι τον ώριμο άνδρα, θα βρουν κάτι που θα τους σαγηνεύσει με την τελειότητα του. Πουκάμισα, πυζάμες, ύφασματα, έτοιμα κοστούμια και παλτά, καπαρντίνες, αδιόδροχα, ανοιξιάτικα σακάκια, καπέλλα, όμπρέλλες, πουλόβερ σπορ και για όλες τις ώρες, ρόμπες, σακκάκια δωματίου, παπούτσια, μαντήλια, εσώρουχα. 'Αν θέλετε κάτι για τον άνδρα σας, για τον γιό σας, για τον αδελφό σας, να είσθε σίγουρες πως θα το βρείτε στο Δραγώνα. 'Αλλά και το νοικοκυριό χρειάζεται όλη την ώρα άνανέωση. Μοντέρνα σεντόνια, μαξιλάρια, πετσέτες, προσώπου, τραπεζομάντηλα, ύφασματα για είδη λευκών, κρετών για καλύμματα, κουβέρτες, συνδυάζουν την ομορφιά τους με αφάνταστα φθηνή τιμή. Είναι ένα από τα πολλά τμήματα που πρώτου ορόφου. 'Εδώ είναι το βασίλειο της γυναίκας. Θέλετε ένα πλεκτό, μια τσάντα, ένα μοντέρνο μαντήλι του λαιμού, ένα ζευγάρι ανοιξιάτικα γάντια, μια όμπρέλλα, ένα εσώρουχο, ένα καπέλλο; Τί θα λέγατε

για μια χαριτωμένη μπλουζίτσα από μπλέ λεπτό μάλλινο με στοργυλο υτεκολετέ και κοντό μανίκι, που στοιχίζει ογδόντα πέντε μόνο δραχμές; 'Η μήπως προτιμάτε μια ριγέ σε ντεγκραντέ άποχρώσεως του μώβ, του πράσινου ή του καφέ, με εκατόν πενήντα περίπου δραχμές; 'Αλλά να κ' ένα ξεχωριστό νυκτικό, ένα πρόσχαρο μπεντμπυ ντόλ, μια ψαράδικη καλοκαιρινή πυζάμα, από έμπριμ

όπαλινα, γαρνιρισμένη με κεντημένη βατίστα. Στοιχίζει τριγύρω στις εκατόν σαράντα πέντε δραχμές, ανάλογα με το σχέδιο. Και ξέρετε τι σας συμβουλεύω; 'Αν σας χρειάζεται καιμιά ανοιξιάτικη, από λάκα ρόζ ή σιέλ, με τετρακόσιες τριάντα όκτω δραχμές, Μπορείτε να τις πλύνετε και να βολεψήτε την σύντομη αυτή μεταβατική περίοδο. 'Αλλωστε θα την έχετε και το καλοκαίρι, που χρειάζεσθε κάτι πρακτικό και

μοντέρνο. Μη μου πείτε πως δεν είναι πάμφθηνη. Κι όσο για τα σχέδια: Σας διαβεβαιώ πως δεν θα διαφέρουν καθόλου από τις πανακριβές δερμάτινες. Πιο πέρα ένα μπουκέτο από ανοιξιάτικα και καλοκαιρινά ύφασματα συνθέτουν μια πολύχρωμη ζωγραφιά γεμάτη φαντασία, σαγηνευτική επιδητικότητα και πρωτοτυπία σχεδίου.

Και θα έτυχε καιμιά φορά να χρειασθείτε κάτι για το εργατικό σας προσωπικό. Μια ποδιά για την υπηρεσία, μια ρόμπα για την νταντά, μια μπλέ ποδιά για το γραφείο σας, μια ελαφριά ρόμπα από ποπλίνα για τις δουλειές του σπιτιού. Και δεν ξέρετε που να βρείτε κάτι τέτοιο έτοιμο και φθινό. Τώρα δεν έχετε παρά να πάτε στον ημίοροφο των μεγάλων καταστημάτων Δραγώνα. 'Εκεί φιλοξενεί και μια χαριτωμένη συλλογή από έτοιμα φορέματα κι από κοστούμια πλάϊ, σε παντελόνια, σόρτς και μπλουζόν από υφαντά ύφασματα. Και κάτι ανοιξιάτικο, πολύ χαριτωμένο και πάμφθηνό: Μαυρόασπρο μαρινιέρ ντε πιές με φούστα δλο πιέτες και τρούα κάρ μανίκι στο μπλουζόν. Και τώρα κρατήστε την αναπνοή σας. Κοστίζει μόνο τριακόσιες ογδόντα πέντε δραχμές! Στην ίδια τιμή θα βρείτε πολλά ντε πιές με ίσια φούστα. Και μια έκπληξη. Το έτοιμο φόρεμα της εφηβικής ηλικίας για κοπέλλες δεκαεσσάρων μέχρι δεκαεπτά ετών, που συνήθως δεν μπορούσαν να βρουν σέ μπουτίκ κάτι που να ταιριάζει με την ηλικία τους. 'Αλλά μήπως σας λείπει κάποιο καλλυντικό; 'Από το άρωμα μέχρι την πούδρα, από την κρέμα, το κραγιόν, το μέικ απ είναι δίπλα σας, μαζί με μια συμβουλή για κάθε σας πρόβλημα.

Και η περιπλάνηση συνεχίζεται. 'Αναπτήρες, ευριστικές μηχανές, γραβάτες, χαρτοφύλακες, γυαλιά του ήλιου, κοσμήματα, ψιλικά διάφορα, αλμυρά, πλαστικά είδη της κουζίνας, πλαστικά υφάσματα με το μέτρο, όμορφα σακουλάρια με ποδαράκια φέρ φορτζ για τ' άπλυτα, καρροτσάκια για

τα ψώνια σας, από εκατόν ογδόντα πέντε δραχμές και καλάθια ολοκληρω από ψευτικά φρούτα, που σούρχεται κυριολεκτικά να τ' αφάς. Και να ένα φθινό δώρο για μια κυρία ή δεσποινίδα, ένα κουτί με μαντηλάκια έλβετικά, κεντημένα, από σαράντα μέχρι έβδομηντα δραχμές. Στο ισόγειο βρίσκουμε και τα σχολικά είδη, τις προίκες για μωρά, τα έτοιμα χαριτωμένα παιδικά φορεματάκια, από την βρεφική ηλικία μέχρι πέντε ετών, πυζάμες, ακόμη και φουρώ για τις μικροσκοπικές δεσποινίδες... 'Αλλά δεν νομίζετε πως είναι καιρός να ξεκουρασθούμε και λίγο; Το υπάρ στο υπόγειο μας περιμένει με μια δροσερή πορτοκαλάδα, έναν καφέ, ένα σάντουιτς, μια ατύρα, ένα γλυκό. Χρειάζεται, γιατί σέ λίγο θα χαθούμε μέσα στην μεγαλύτερη συλλογή από παντούφλες, που έχετε φαντασθή. Θαρρείς πως μια μάγισσα του παραμυθιού έχει άγγιξει το μετάξι και την χρυσή κλωστή για να δώσει τα πιο γοητευτικά πασομμάκια που έχετε αντίκρισει. Πολύ χαριτωμένο για το καλοκαίρι, ένα ζευγάρι 'παντούφλες - τσαρούχια', όπως το αποκαλούν, από κόκκινο δέρμα, γαρνιρισμένο με λευκή δαν-

τέλλα. Τιμή, ενενήντα μόνο δραχμές. Πιο πέρα τα παιδικά παπούτσια μέσα σε μεγάλα καρρότσια από λευκό φέρ φορτζ, περιμένουν τους νεαρούς πελάτες, με μια διακοσμημένη για παιδικά αϊθουσα. Και τώρα έτοιμασθήτε για ένα μικρό περίπατο. Θα βγούμε

γιατί λίγο από τα μεγάλα καταστήματα Δραγώνα, για να πάμε στην 'Κάζα... Είναι το ειδικό του παράρτημα για τα οικιακά είδη. Σερβίτσια πορσελλάνης, κρύσταλλα, ποτηρικά, μαχαιροπήλωνα, πυρέΞ, πολύφωτα, λαμπαντέρ, επιτραπέζιες λάμπες, μπτινιπέλ, ψυγεία, κατασρόλες από αλουμίνιο και έμαγιέ, μίξερ, σκόινες καθαρισμού, πλαστικά γάντια και χίλια δυο πράγματα για την κουζίνα σας. Και κάτι πρακτικό για κάθε νοικοκυριό: Μια σκάλα - σκαμνάκι, που θα την βρείτε με φορμάκια εκατόν ογδόντα έπτά δραχμές, και έξιλη με εκατόν πενήντα. Σίγουρα θα σας δολέψη στο καθαρίσμα του σπιτιού και στο φτιάξιμο των ντουλαπιών. Μην αμελήσετε, λοιπόν, να πάτε στο Δραγώνα. Σας περιμένουν είκοσι χιλιάδες διάφορα πράγματα, που ανάμεσά τους θα βρείτε το πασχολιαστικό δώρο σας...

Τα μάβατε λοιπόν τα νέα; Οι μεγάλοι καμιατάι του Παρισιού απέφασαν να ονομάσουν το κτενίσμα που λανσάρουν για το καλοκαίρι του 1961. 'Τόλμης'. 'Επειτα από

άρκετες επαγγελματικές συγκεντρώσεις παρουσιάσαν την περασμένη εβδομάδα στους αντιπροσώπους του τύπου στο Παρίσι ένα μπουκέτο από νεανικά κτενίσματα κοντών μαλλιών. 'Ο έλεγκος 'Αθηνάος κομωτής 'Αγγελος, της οδού 'Ομήρου 17, που παρηκούθησε από κοντά την δημιουργία του νέου κτενίσματος, μου μίλησε μ' ένθουσιασμό για το πικάντικο γυναικείο κεφάλι που φανερώθηκε κιόλας στα δρομάκια του Παρισιού. Φράντζες με κυματισμούς στο μέτωπο, κοντά μαλλιά στο λαιμό, ώστε να φαίνεται ψηλότερος, κεφάλια νεανικά κτενίσματα που έχουν μια παιδικότητα και θηλυκότητα συνάμα. Το Παρίσι θέλει το κτενίσμα φινό, τολμυρό, ανοικτόκαρδο, που να ν αρμονίζεται το δρόμ με λουλούδια και κοσμήματα. Το δαρύ κεφάλι δεν υπάρχει πιά. Ένα έλαφρύ γκονφλάρισμα στην γουρφή του κεφαλιού δίνει άερα στο κτενίσμα, χωρίς να θυμίζει τις περρούκες των περασμένων χρόνων. 'Αν θέλετε λοιπόν να είσθε συγχρονισμένη, πρέπει να κόψετε τα μαλλιά σας. Οι κότσοι, τα πάζ και τα κτενίσματα της μοιραίας δεν έχουν πια πέραση. 'Η γυναίκα του 1961 πρέπει να είναι πηγαία. Και προπαντός να λάμψη από νεότητα κι ομορφιά. Το μικρό νευρόδες κεφάλι με τα κοντά μαλλιά θα ολοκληρώσει το ντύσιμό σας. 'Αλλωστε, εδώ που τα λέμε, έμεις οι 'Ελληνίδες πρέπει να είμαστε πολύ ευχαριστήμενες για την μόδα των κοντών μαλλιών. Το έστό μας καλοκαίρι και τα μπάνια δεν συμβιβάζονται με τις γκονφλαρισμένες περρούκες του παρελθόντος. 'Εμπρός, λοιπόν, αποφασίστε το... Δώστε στον εαυτό σας την φρεσκάδα, την τολμηρότητα, την συγνή και την θηλυκότητα της γυναίκας του 1961... 'Αudace' λοιπόν!...

Μια μυρωμένη πνοή από ανθισμένα δλοκόκκινα τριαντάφυλλα, από το φύλλωμα ενός πεύκου, από ένα μπουκέτο λιλιά, από μια λεβάντα, σας προσφέρουν τ' άπαλόχρωμα άρωματικά αλάτια μπάνιου Randleys, που υπάρχουν αποκλειστικά στο Φαρμακείο Λουκίας Ευκλείδου στην γωνία Βουκουρεστίου και 'Ακαδημίας. Μια κουταλιά της σούπας από το θαυμάσιο αυτό άρωματικό αλάτι δίνει στο μπάνιό σας το άγγιγμα ενός ανοιξιάτικου κήπου, στο σώμα σας

την πνοή ενός υπέροχου λουλουδιού, στην επεδερμίδα σας την απαλότητα του πέταλου ενός τριαντάφυλλου. Δεν είναι σαπουνί. Έχει σαν αποκλειστικό του προορισμό να προσφέρει ένα άρωμα σύμφωνα με την επιθυμία σας και να δώσει μια δελουδίτη στιλπνότητα στο σώμα σας... Δοκιμάστε το. Θα το αγαπήσετε από την πρώτη στιγμή.

Λέν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά στη ζωή μιας γυναίκας από την απόκτηση ενός μορού. Είναι η ολοκλήρωση του προορισμού της. Κάθε οικογένεια ξέρει την χαρούμενη αλλαγή που φέρνει στην ζωή της το μικροσκοπικό αυτό αγελοΐ. 'Αλλά και πάσα βασάνα. 'Από την στιγμή που θα φθάσει στο σπίτι γίνεται συναγερμός. 'Αλλάγματος, μπάνια, μετρήματα με μεζούρες. Γιατί οι περισσότερες μητέρες στην εποχή μας δεν θηλάζουν ή πολλές φορές δεν έχουν κι αρκετό γάλα και πρέπει να δίνουν στο μωρό ξένο. Και δεν είναι μόνο. Είναι ο αντίκτυπος της έκνευσης απ'ατμόσφαιρας που ζούμε. Μια μητέρα που εργάζεται, έχει υποχρεώσεις, έχει ευαίσθητο χαρακτήρα κ' έκνευρίζεται εύκολα, η δεν έχει αρκετό γάλα ή αντιλαμβάνεται από την πρώτη στιγμή με διαφανιστική κούδεντα του γιατρού πόσο καλύτερα είναι να μη θηλάσει το παιδί της για να μη του μεταδώσει τον έκνευρισμό της. Σ' αυτές τις περιπτώσεις το μητρικό γάλα χάνει τις μοναδικές του ιδιότητες. Κι όσες όμως μορουν να θηλάσουν το μωρό τους περιορίζουν τον θηλασμό στους τρεις τέσσερις μήνες. 'Αργά, όμως, η γρήγορα φθάνει η εποχή του ξένου γάλακτος. Και τότε τα βασάνα πολλαπλασιάζονται. Να δράσης τα μπουκάκια, ν' αναλύσης το

γάλα, να προσθέσης βιταμίνες, να βάλης σέ μορφή αλεύρου διάφορα συστατικά απαραίτητα για τον σκελετό του μωρού, να τα κτυπήσης σέ μίξερ ή σέπκερ γιατί δεν διαλύονται εύκολα και στο τέλος, είκοσι λεπτά της ώρας αργότερα ν' άρχίσης το τάισμα. 'Αλλά να φίλες μου, που όλες αυτές οι ταλαιπωρίες σας θ' αντικατασταθούν με μια απλή κίνηση. Ένα κομψό γοητευτικό χρυσό κουτί έρχεται να σας απαλλάξει από τον μετελά της προετοιμασίας του καθημερινού φαγητού του μωρού σας. Είναι το τελειότερο επίτευγμα της σύγχρονης διατροφικής. Γιατί ο θαλυμένος τύπος του ζαχαρούχου γάλακτος 'Σίσσυ' 'Εστρα, δεν είναι μόνο ένα κουτί με γάλα και ζάχαρη. Περιέχει τα πορίσματα της μελέτης των μεγαλύτερων παιδιατρών του κόσμου. 'Εμπλουτισμένο με φώσφορο, κάλσιουμ, βιταμίνες Α, C και D, μεταλλικά συστατικά, ριμπολαβίνη για τους ιστούς και βιταμίνη για το νευρικό σύστημα, το γάλα 'Σίσσυ', θα δώσει στο παιδί σας το χρώμα της υγείας. Είναι άλλωστε το μοναδικό γάλα που συγκεντρώνει τόσο προτερήματα και πλησιάζει όσο κανένα το μητρικό. Και μη πάρετε μόνη σας την απόφαση. Ρωτήστε τον γιατρό σας πριν το δώσετε στο παιδί σας. Θα σας βεβαιώσει πως το καινούργιο γάλα 'Σίσσυ' 'Εστρα, είναι ένα θαυμάσιο δημιούργημα του εργοστασίου Gelderland - Overijssel της 'Ολλανδίας, που επεξεργάζεται χίλια διακόσια εκατομμύρια κιλά γάλα το χρόνο.

Αν ξέραμε έμεις οι γυναίκες, μου έλεγε η εκλεκτή αισθητικός και καλή μας φίλη Κ. Λίλυ, στο ινστιτούτο της της οδού 'Α-μερικής 15, πόσοι κινδύνοι απειλούν την ομορφιά μας, θα πηγαίναμε στην αισθητικό μας τακτικότερα κι από το κομμωτήριο... Το κρύο ή ζέστη, η απότομη αλλαγή του καιρού, οι μικροδιαβρώσεις, επιδρούν καταστροφικά. Και μόνο όταν ξέρουμε τις αντιδράσεις του δερμάτος μας μπορούμε να το προφυλάξουμε...

Θέλετε ένα ανοιξιάτικο χροαίο ταγιέρκι με μάτ λαμέ κλωστή στην ύφανση του; Είναι άπλο και γαρνιρείται στην ζακέτα με φούτιν σέ στίλ Σανέλ. Πραγματικά ιδεάδες για τις ανοιξιάτικες βραδιές. Θα το βρείτε μαζί με μια υπέροχη συλλογή από ταγιέρ, ντε πιές, μαντώ, φούστες και μπλουζες, στο αγαπημένο μας κρυστάλλινο μαγαζί 'Ανακρίων', της οδού 'Ερμού 48. Περνώντας ρίψτε μια ματιά στην βιτρίνα του. Θα ξετρελλαθήτε...

Η Άγιον

περιπλάνηση στους διάφορους δρόμους του ημισιμένου αυτού μαγαζιού μπορούσαν ν' απολαύσουν για λίγο έναν έλληνικό μεζέ, μ' ένα ποτήρι κρασί κ' ένα καφεδάκι, για να συνεχίσουν αργότερα τα ψώνια τους. Τί κρίμα, θα μού πείτε, να μην υπάρχει ένα τέτοιο μαγαζί και στην πατρίδα

(Ανακρίωνσις)

Σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Αμερικανός Όλυμπιονίκης των 100 μέτρων στη Μελβούρνη, το 1956 — Είναι το δάρος ενός αυτοκινήτου ως προς το φορτίον του.
 2. Είναι ο άναυτος άρχων της χώρας μας — Συνδυάζουν το όνομα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.
 3. Ο κάτοικος της 14ης εις έκτασιν νήσου των Κυκλάδων, ενάρθως.
 4. Έθιμον στρατιωτικών σχολών, καταργηθέν υπό του υπουργείου Έθνικής Άμυνας (γεν.) — Άντικει είν τα έρινα σύμφωνα.
 5. Σε προεκλογικούς λόγους συναντάται σε κάθε σχεδόν φράση — Πρό τώτων άκριδώς έτων άπέθανεν ο συγγραφέας του Ροδισώνος Κρούσου, ο πασίγνωστος Ντερόδε (δύο σύμφωνα αποδίδοντα τον ζητούμενον αριθμόν έτών) — Ένα έπίθετον τό όποϊόν φέρουν όλίγοι μόνον άνδρες της παγκόσμιας Ιστορίας.
 6. Άρχαϊστί και με φιλή, θα πη «φροντίς» — Μία τέτια πάθησις γιάτρευεται, συνήθως, με έγχειρσιν.
 7. Χαϊδευτικόν άνδρικού όνόματος — Σ' αυτήν τη χρσθή φταίει συνήθως ή χολή (αϊτ. δη.).
 8. Ένα άπολλίτως ρωσικό όνομα άνδρών — Συνεκδοχικός ύπονοεί και τόν νεκρόν.
 9. Παρουσιάζουν μεγάλη κίνηση την Άγιάν Έβδομάδα (ένάρ.) — Άρθρον.
 10. Δίδει με τό «μόρτο» τό αντίστοιχον ελληνικόν ζωγραφικόν πινάκον «νεκρά φύσις» — Είναι και πρώτη ύλη κατασκευής όρισμένων κεραμάτων.
 11. Παιδιά με άστραγάλους — Τό σον έτών άπέθανε ο Λίστ — Κάποιο άλλος συνήθως ύπονοεί.
 12. Πλησίον του ύπάρχεν ή αρχαία κρήνη της Καλλιρόης (αϊτ. δη. μοτ.).
- ΚΑΘΕΤΩΣ**
1. Ένα άγώνισμα τό όποϊόν κατέστη παγκόσμιος άθλητική παράδοσις (αϊτ.).
 2. Μετοχής ούδέτερον — Είς τό ΝΔ. της τμήμα θα θρήτε την 'Υ.εμένην (γεν.).
 3. Υγρόν... έν κινήσει — Διοικητική περιοχή της έν 'Αφρική Γκάνας (Χρυσής Άκτής).
 4. Όρισμένο τρέξιμο — Ένοριακή δάσις, ενάρθως.
 5. Κύριον πράσσον έργον του Σαΐτη — Ένα είδος εγχόρδου λαούτου.
 6. Συχνά δημιούργημα σειράς προτεραιότητας — Αυτή μόνον έχει κόρην που μεγαλώνει και μικραίνει συγχρόνως (άντιστρ.).
 7. Όστούν της ρινός — «Άκουε τόν πατέρα σου κι όρμινε με τό... σου» (παροιμ.).
 8. Διχοτομημένο φίδι... της καθαρευούσης — Σ' αυτός τους συγγενείς δέν ύπόγονται οι άδελφοί.
 9. Πρώτη ύλη διά οικοδομήν (δη. μοτ.) — Ενωτικόν νόμισμα (άντιστρ.).
 10. Υφασμάτων παρυφαί.
 11. Μέρος του προσώπου — Ξένον μέτρον έκτάσεων — Τέτιοι ύπουργοί ύπάρχουν, σε μάς, πολυαριθμοί.
 12. Ποιότης ειδών — Πολύς θόρυβος στη γενική (άντιστρ.).

ΖΙΓΚ ΖΑΓΚ

Ο σκοπός του ενδιαφέροντος και διασκεδαστικού αυτού ατομικού, αλλά και ομαδικού παιχνιδιού, είναι να έπιτύχη κανείς όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη βαθμολογία στο σχηματισμό λέξεων.

Αρχίσετε λοιπόν από οποιαδήποτε γραμμή θέλετε και προχωρήσετε από τό τετράγωνο αυτό σε οποιοδήποτε γειτονικό πάντοτε τετράγωνο οριζώντως, καθώς ή διαγώνως, προσπαθώντας να διαβάσετε την μεγαλύτερη λέξι που μπορείτε να βρήτε.

Σημειώσετε τώρα τη λέξι, που βρήκατε και σθήσετε στα τετράγωνα τα γράμματα που μεταχειρισθήκατε. Ψάξτε τώρα γιά μίαν άλλη λέξι και συνεχίστε έως ότου δέν μπορείται να βρήτε άλλες.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Γιά κάθε λέξι των δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.

Γιά κάθε λέξι των 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.

Γιά κάθε λέξι των 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Π	Λ	Θ	Τ	Η	Σ
Ι	Κ	Ο	Ρ	Ο	Κ
Τ	Ι	Ρ	Θ	Π	Ε
Δ	Μ	Λ	Ο	Υ	Τ
Ο	Ρ	Α	Τ	Ι	Ο
Σ	Α	Μ	Σ	Κ	Σ

Και ούτω καθ' εξής, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμούς γιά κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσθέστε τώρα τό σύνολο των βαθμών που μπορείτε να πετύχετε. Βαθμοί από 1-29 βαθμολογούνται με «ΜΕΤΡΙΑ».

Βαθμοί από 30-35 βαθμολογούνται με «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 36-40 βαθμολογούνται με «ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 41-45 βαθμολογούνται με «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοί από 46 και άνω βαθμολογούνται με «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΤΙ ΛΕΝΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Γιά την εβδομάδα από 31 Μαρτ. έως 6 'Απριλίου 1961

ΚΡΙΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 21 Μαρτίου-20 'Απριλίου

Τό σχέδιό σας θ' αποκαλυφθή την τελευταία στιγμή και χρειάζεται εύστροφία και διπλωματικότητα γιά ν' αποφευχθούν περιπλοκές. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, αριθμός 9.

ΤΑΥΡΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 21 'Απριλίου-21 Μαΐου

Οι πληροφορίες που προσπαθούν να διχοτεύσουν στο περιβάλλον σας είναι κακόβουλες και χωρίς βάθος. Μήν παρασυρθήτε. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, αριθμός 3.

ΔΙΔΥΜΟΙ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 22 Μαΐου - 21 'Ιουνίου

Προσπαθήστε να συμβιβαστήτε γιά να μήν παρασυρθήτε σε άγώνες που θα σας στοιχίσουν χρήματα και ήθικό κλονισμό. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, αριθμός 6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 22 'Ιουν.-22 'Ιουλίου

Πρέπει να ξεχάσετε τά παλιά και να ξεκινήσετε με ένδιαφέρον και κέφι γιά καινούργιες προσπάθειες στον επαγγελματικό τομέα. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθμός 3.

ΛΕΩΝ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 23 'Ιουλίου-22 Αύγουστου

Οι συνεχείς αλλαγές που θα γίνουν την έρχουμένη εβδομάδα θα σας δώσουν σε σκέψεις γιά την ορθότητα των αντιδράσεών σας. Θάρρος. Εύνοϊκή ημέρα: Τρίτη, αριθμός 2.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 23 Αύγ.-22 Σ'ρίου

Με τό καλό καταρθώνει κανείς περισσότερα πράγματα παρά με τό άγριο. Προσπαθήστε να έρθετε στη θέση τους και θα καταλάβετε. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, αριθμός 7.

ΖΥΓΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 23 Σημέριου - 22 'Οκτωβ.

Τά νέα δέν είναι και τόσο καλά. Άλλά μήν απελπισθήτε. Προσπαθήστε να προσγειώσετε στην καινούργια κατάσταση. Εύνοϊκή ημέρα: Δευτέρα, αριθμός 9.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 23 'Οκτ.-22 Ν'ρίου

Τά οικονομικά σας ζητήματα θα περάσουν μιά κρίσιμη περίοδο, που χρειάζεται προσοχή στην διαχείρισή της. Μή ζητήσετε βοήθεια. Εύνοϊκή ημέρα: Σάββατο, αριθμός 5.

ΤΟΞΟΤΗΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 23 Ν'ρίου-22 Δ'ρίου

Δέν είναι και τόσο δύσκολο όσο φαίνεται έκ πρώτης όψεως. Καλύτερα να τό μελετήσετε πρίν φθάσετε σε συμπεράσματα. Κουράγιο. Εύνοϊκή ημέρα: Πέμπτη, αριθμός 2.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 22 Δ'ρίου-19 'Ιαν.

Μεγάλες έλπίδες γιά να πραγματοποιηθούν τά επαγγελματικά σας όνειρα. Έχετε με τό μέρος σας μιά άποδοτική πολύχρονη εργασία. Εύνοϊκή ημέρα: Παρασκευή, αριθμός 3.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 20 'Ιαν.-18 Φ'ρίου

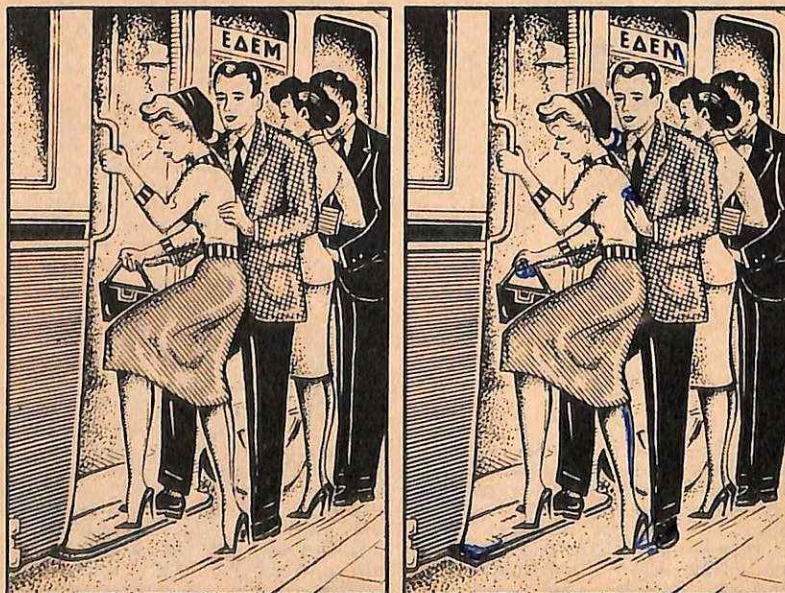
Στενοχωριέστε με τό παραμικρό και δέν θλέπετε πόσο άσημαντες είναι οι αιτίες. Μή χάνετε τό ένδιαφέρον σας γιά την ζωή. Εύνοϊκή ημέρα: Κυριακή, αριθμός 5.

ΙΧΘΥΕΣ. Γιά όσους γεννήθηκαν από 19 Φ'ρίου-20 Μαρτίου

Θά πάρετε μιά μεγάλη χαρά από την άναγγελία ενός προσεχούς ταξιδιού. Σας χρειάζεται ξεκούραση και γαλήνη. Έπωφεληθήτε. Εύνοϊκή ημέρα: Τετάρτη, αριθμός 1.

Ποιές διαφορές

Τό δεύτερο σκίτσο διαφέρει από τό πρώτο σε 9 σημεία. Μπορείτε να τό βρήτε;

Λύσεις σελ. 58

Ρίπ Κίρμπυ

Δέσμια του έκδιαστή Σίλκ Κάρτερ, ή Σειρήνα, ή ωραία χορεύτρια ενός παρισινού καμπαρέ, κλέβει από τόν Άμερικανό γεωλόγο Τζίμμου Τζέημς έναν πολύτιμο χάρτη πετρελαιοφόρων περιοχών. Ο Κάρτερ πυροβολεί τόν Τζέημς, που επιχείρησε να ξαναπάρη τόν χάρτη του, και καταρθώνει να ξεφύγη από την καταδίωξη του Ρίπ Κίρμπυ, παίρνοντας μαζί του και την Σειρήνα. Οι δύο τους φεύγουν γιά τη Βόρειο Άφρική.

Περίπτερο

Έσωτερικό περιπτέρου

Η ΑΚΤΗ ΑΣΤΗΡ ΓΛΥΦΑΔΑΣ

σ' ένα γοητευτικό περιβάλλον σάς προσφέρει:
ΤΗΝ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΔΙΑΜΟΝΗ
ΤΙΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΑΝΕΣΕΙΣ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ	ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ	ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ
ΣΠΟΡ	ΤΑΒΕΡΝΑ "ΑΣΤΕΡΙΑ"
ΓΗΠΕΔΑ ΤΕΝΝΙΣ ΚΑΙ ΓΚΟΛΦ	SNACK BAR
ΕΚΠΑΛΗΞΕΙΣ	ΜΟΥΣΙΚΗ - ΧΟΡΟΣ

100 υπέρκομψα περίπτερα με ένα δωμάτιο δύο κλινών, ειδική σκεπαστή θερμάνα, ζεστό και κρύο νερό, τηλέφωνο, θέρμανση, ιδιαίτερα άτομικά λουτρά, χώρο σταθμεύσεως αυτοκινήτων και πλήθος άλλων ανέσεων σ' ένα έλκυστικό σύνολο προσφέρονται για την πιο εύχρηστη διαμονή χειμώνα και καλοκαίρι.

Σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων
από την Αθήνα

ΑΚΤΗ ΑΣΤΗΡ

Ταβέρνα «ΑΣΤΕΡΙΑ»

Καμπίνες λουομένων

Ακτή "ΑΣΤΗΡ"

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΑΣΤΗΡΙΤΗΤΑ Α.Ε.
ΑΝΑΠΛΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΠΕ